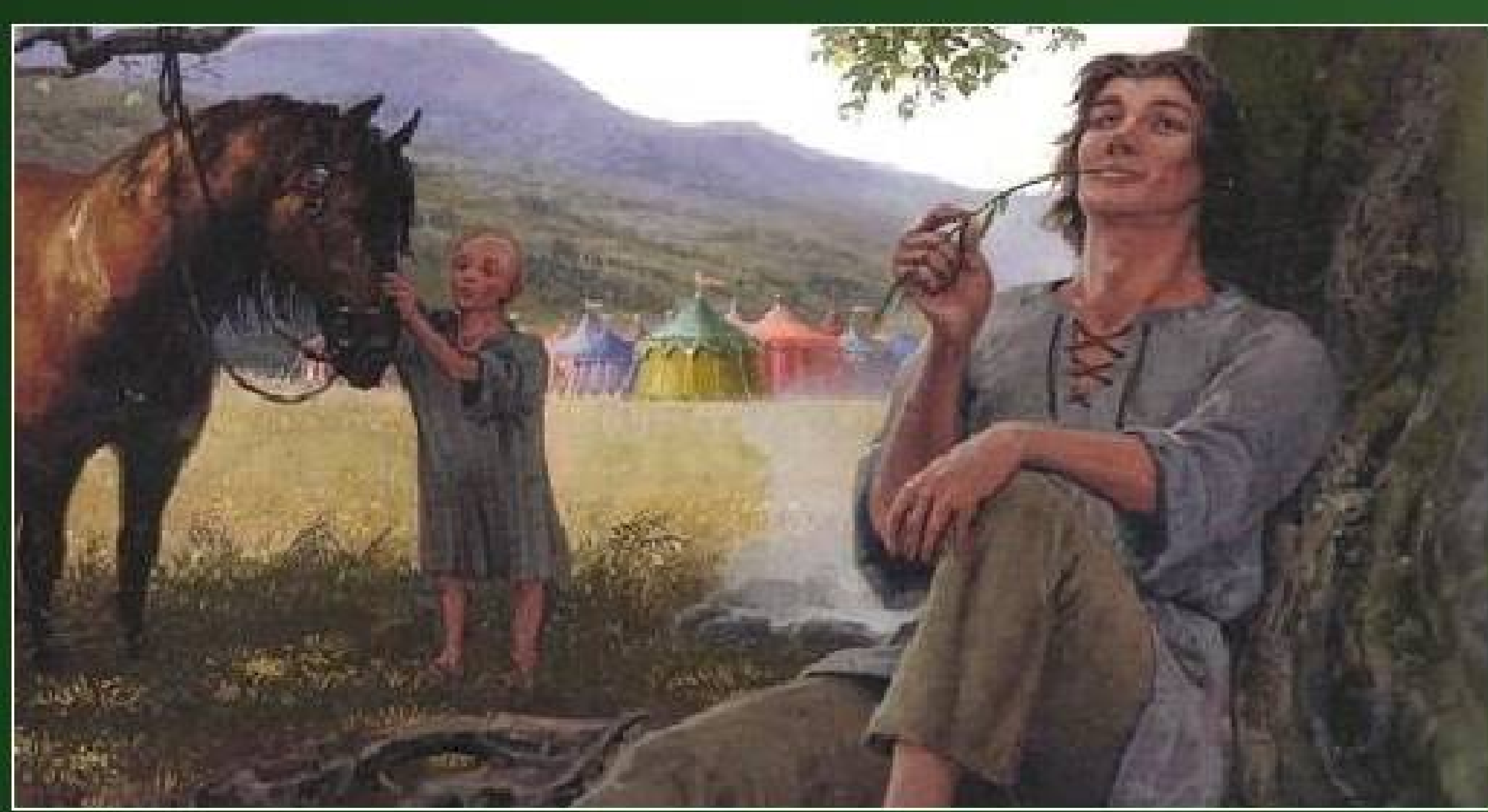
DUNK İLE EGG'İN HİKÂYELERİ #1

GEORGE R. R. MARTIN



GEZİCİ ŞÖVALYE

GEZİCİ ŞÖVALYE

DUNK İLE EGG'İN HİKÂYELERİ #1
- YEDİ KRALLIK'TAN HİKÂYELER -

GEORGE R. R. MARTIN

DONANIMHABER KİTAP FORUMU

Çeviri: Cypon, eexpert
Kapak, Düzenleme: Wheel

Bu çeviri tamamen amatör bir çalışmadır ve eser hakkında fikir yürütmeniz amaçlanmaktadır.

Bu hikâye, "Taht Oyunları" kitabının 100 yıl öncesindeki olayları anlatmaktadır…

BİRİNCİ BÖLÜM

Bahar yağmurları toprağı yumuşattığı için Dunk, mezarı kazarken çok zorlanmadı. Yer olarak ihtiyarın her gün, gün batımını zevkle izlediği yeri, alçak tepenin batıya bakan yamacını seçmişti. "Bir gün daha bitti." Derdi iç çekerek. "Ve kim bilir yarın bize neler gösterecek değil mi ha Dunk?"

O yarınlardan biri onlara iliklerine kadar ıslandıkları bir yağmur getirmişti. Sonraki gün ise yağmurla karışık şiddetli buz gibi bir fırtına. Dördüncü günlerinde ihtiyar at süremeyecek kadar zayıf düşmüştü. Şimdi ise öbür tarafa göçmüştü. Sadece birkaç gün önce yolda ilerlerlerken Gulltown'a soylu bakireleri görmeye giden birini anlatan şarkıyı söylüyordu, Gulltown'ı, Ashford ile değiştirerek. *'Ashford'a, gidiyoruz soylu bakireleri görmeye, 'hey ho, hey ho*' diye ihtiyarı gözünün önünde canlandırdı Dunk perişan bir halde mezarı kazmaya devam ederken.

Yeterince derin kazdıktan sonra, ihtiyarı kollarından tutup kaldırdı ve mezara doğru taşıdı. Küçücük ve zayıf bir adamdı. Zırhı, miğferi ve kılıç kemeri olmadan neredeyse tüy gibi hafif gelmişti Dunk'a. Dunk yaşına göre çok uzundu. On yedi ya da on altı yaşında (kimse yaşı konusunda tam emin değildi) daha yeni yeni bedenin geliştiği, iki metreyi geçkin, iri kemikli, sallanarak yürüyen bir çocuktu. İhtiyar sıklıkla onun gücünü ve kuvvetini överdi. Övgü konusunda her zaman cömert olmuştu. Başkalarına verebileceği tek şey buydu zaten.

İhtiyarı mezarın zeminine yatırdı ve başında öylece bekledi. Havada yağmur kokusu vardı ve yağmur başlamadan mezarı kapatması gerektiğini biliyordu. Ancak kendisine bakan o yaşlı yorgun yüzü toprakla örtmek onun için çok zordu. *Mezarın başında ona dua edecek bir rahip gerekli ama onun yerine bir tek ben varım,* diye düşündü. Kılıç, kalkan ve mızrak hakkında ona bildiği her şeyi ihtiyar öğretmişti ancak hitabet dersi verme konusunda o kadar da iyi olduğu söylenemezdi.

"Kılıcınızı yanınıza bırakırdım ama toprak altında paslanırdı." Dedi özür diler bir şekilde. "Tanrılar gittiğiniz yerde size yeni bir tane daha verecek sanırım. Keşke ölmüş olmasaydınız, sör." Başka ne söyleyeceğini bilemediğinden duraksadı. Hiç bildiği bir dua yoktu ve onca zamandır birlikte olduğu ihtiyarın da pek dua ettiğini duymamıştı. "Gerçek bir şövalyeydiniz ve bana hiçbir zaman haketmedikçe vurmadınız." Diyebildi. "Tabi Bakirehavuzu'ndaki olayı saymazsak. Dul kadının pastasını yiyen ben değil handaki çocuktu ki size bunu söylemiştim. Gerçi artık bunun bir önemi de yok. Tanrılar yanınızda olsun sör." Ayağı ile toprağı boşluğa ittikten sonra boşluğun dibindeki şeye bakmadan düzenli bir şekilde mezarı doldurmaya başladı. *Uzunca bir hayat yaşadı*, diye düşündü Dunk. *Altmış yaşından çok elliymiş gibi görünürdü herkese.* En azından bir bahar görecek kadar hayatta kalmalıydı.

Dunk atları beslerken gün sona eriyordu. Ellerinde üç at vardı; kendisinin sürdüğü beli bükük aygır, ihtiyarın binek atı ve ihtiyarın sadece turnuvalarda ve savaşlarda bindiği savaş atı olan Yıldırım. Büyük kahverengi at eskisi kadar güçlü ve atik değildi ancak hala o eski parlak gözlere ve vahşi cesarete sahipti. Ayrıca at, Dunk'ın sahip olduğu her şeyden daha çok para ediyordu. *Yıldırım'ı ve yaşlı Kestane'yi eğerleri ve dizginleri ile birlikte satarsam elimde baya bir gümüş olur ve...* Dunk kaşlarını çattı. Yapmayı bildiği tek şey gezici şövalyelikti, kaleden kaleye at sürmek, bir o lordan bir bu lorda hizmet edip, onların savaşlarında yer almak, savaşlar bitene kadar o lordların salonlarında yiyip içmek. Ve savaş bittikten sonra da başka bir şehre doğru devam etmek. Zaman zaman paralı turnuvalar da vardı elbette. Kıtlıkla geçen kış mevsimlerinde bazı gezici şövalyelerin hayduda dönüştüğü hatırladı. Tabi ihtiyarın böyle bir şeyi hiçbir zaman yapmayacağını biliyordu.

Hayvanlarına bakacak ve zırhını temiz tutacak bir yaver arayan başka bir gezici şövalye bulabilirim belki, diye düşündü. *Ya da başka bir şehre gidebilirim, Lannisport ya da Kral'ın Şehri gibi. Orada Şehir Gözcüleri'ne katılabilirim. Veyahutta...*

İhtiyardan kalan eşyaları bir meşe ağacının altına yığdı. Bez kesenin içinde üç gümüş, on dokuz bakır sikke ile küçük bir yakut taşı parçası vardı. Tabi birçok gezici şövalye gibi onun da en büyük

dünyevi serveti atları ile silahlarıydı. Neredeyse bin defa kendi elleriyle paslarını temizlediği zincir zırh, artık Dunk'a aitti. Sol şakağında göçük ve burun tarafı geniş olan bir demir miğfer, çatlamış deriden yapılma bir kılıç kemeri ve tahta-deri karışımı bir kında duran uzunkılıç, bir bıçak, bir jilet, bir bileği taşı, boğaz ve bacak zırhı, ucuna demir bir uç konulmuş dişbudak ağacından yapılma iki buçuk metrelik bir savaş mızrağı ve üstünde Pennytree'li Sör Arlan'ın arması olan kahverengi üzerine kanatlı gümüş bir kadeh resmedilmiş meşe ağacından yapılma darbeli bir kalkan ile birlikte.

Dunk kalkana şöyle bir baktı. Kılıç kemerini havaya kaldırdı ve tekrar kalkana baktı. Kemer ihtiyarın zayıf beline göre yapılmıştı. Zırh gibi o da Dunk'ın bedene olmazdı. Kını kendirden yapılma bir ip ile bağlayıp beline doğru düğümledi. Sonra da uzun kılıcı çekip havaya kaldırdı.

Kılıç dümdüz ve ağırdı. Kalede dövülmüş iyi bir çeliğe sahipti. Sapı tahta üzerine yumuşak deri ile sarılmıştı ve kabzası pürüzsüz bir şekilde parlatılmış siyah taştan yapılmaydı. Kılıç, sade duruşuna rağmen iyi hissettiriyordu ve Dunk, birçok gece uykuya dalmadan önce kılıcı bileği taşı bilip, mumlu bez ile sildiğinden kılıcın ne kadar keskin olduğunu biliyordu. *Onun avcuna sığdığı kadar iyi sığdı elime,* diye düşündü kendi kendine. *Ve Ashford Çayırı'nda da bir turnuva düzenleniyor.*

İKİNCİ BÖLÜM

Tatlıayak'ın koşma tarzı Kestane'den rahattı. Ama Dunk ilerideki çayın yanındaki uzun ahşap ve çamur içindeki hanı gözetlerken, yine de acı ve yorgunluk içindeydi. Hanın camlarından sızan sıcak sarı ışık o kadar davetkârdı ki yanından öylece geçip gitmek imkânsızdı. *Üç gümüş sikkem var* dedi kendine. *İyi bir yemek ve içebileceğim kadar bira için yeter de artar bile.*

Atından inerken, çayın kenarından üzerinden sular damlayan çıplak bir çocuk ortaya çıktı ve kötü işlenmiş kahverengi bir cübbe ile kendini kurulamaya başladı. "Seyis yamağı sen misin?" diye sordu Dunk çocuğa. Çocuk sekiz ya da dokuz yaşından büyük görünmüyordu. Yüzü solgun, cılız ve çıplak ayakları bileklerine kadar çamur içindeydi. Saçı çocuğun en tuhaf yanıydı çünkü hiç saçı yoktu. "Binek atımın tımar edilmesini istiyorum. Ve üç ata da yulaf verilecek. Onlarla ilgilenebilir misin?"

Çocuk Dunk'a yüzsüzce "İlgilenebilirim. Tabi istersem." Diye karşılık verdi. Dunk kaşlarını çattı. "Seni bekleyecek vaktim yok. Ben bir şövalyeyim. Atlarımın da hemen bakıma ihtiyacı var."

"Hiç de bir şövalye gibi görünmüyorsun."

"Bütün şövalyeler birbirine mi benzer?"

"Hayır. Ama diğerleri hiç de senin gibi görünmüyorlar. Kılıç kemerin ipten yapılma baksana."

"Kınımı yerine sabit tuttuğu sürece işe yarıyor demektir. Şimdi git atlarımla ilgilen. İşini iyi yaparsan bir bakır sikkeyi hak edersin. Yapamazsan da kulağına bir tokadı." Dunk, kâhya çocuğun nasıl tepki vereceğini beklemeden arkasını döndü ve kapıyı omuzu ile açıp içeri geçti.

Günün bu saatinde hanın daha kalabalık olacağını düşünmüştü ama ortak salon neredeyse bomboştu. Dökülmüş bir şarap gölü içinde yumuşak bir şekilde horlayan, üzerinde iyi bir damask mantoyla masasında sızıp kalmış genç bir lord dışında salonda kimse yoktu. Dunk, kısa boylu tıknaz ve beyaz suratlı bir kadın

mutfaktan çıkıp gelene kadar tereddüt içinde etrafı süzdü. Kadın "Nereye istersen oraya otur. İstediğin bira mı yoksa yemek mi?" dedi.

"İkisini de." Dunk uyuyan adamın baya bir uzağındaki pencerenin önündeki masaya oturdu. "Meyve kabukları ile kızartılmış güzel kuzu eti ve oğlumun avladığı birkaç ördek var. Hangisini tercih edersin?"

Dunk neredeyse altı aydır bir handa yemek yememişti. "İkisini de" dedi tekrar. Kadın kahkaha attı. "Şey, ikisini de mideye indirecek kadar irisin." Kadın büyükçe bir maşrapa dolusu bira ile Duncan'ın istediklerini masaya getirdi. "Bu gece için kalacak bir oda da istiyor musun?"

"Hayır" diye cevap verdi Duncan. Yumuşak, hasır bir yataktan ve kafasının üzerinde olacak bir çatıdan başka hiç bir şey isteyemezdi ancak parasını da idareli harcamalıydı. Toprak da uyumak için işe yarardı. "Biraz yiyecek, biraz bira Ashford'a kadar bana yeter. Ashford ne kadar uzaklıkta?

"Bir günlük yol var. Yanık değirmenin oradaki sapaktan kuzeye doğru git. Atlarınla oğlum mu ilgileniyor yoksa çocuk yine kaçtı mı?"

"Hayır atların yanında." Dedi Dunk. "Bu duruma pek alışkın gibi durmuyorsun."

"Kasabanın yarısı turnuvayı görmeye gitti. Eğer izin verseydim benimki de giderdi. Ben gidince bu han onlara kalacak ama erkek olan yakında askerlerle caka satıyor olacak ve kız da her şövalye uğradığında kikirdeyip iç çekecek. Ama yeminle neden bilmiyorum. Şövalyeler de diğer erkeklerle aynı yapıda ve ben hiçbir zaman yumurta fiyatını değiştirmek için yapılacak bir mızrak savaşı göremeyeceğim." Sonra meraklı gözlerle Duncan'ı inceledi. Kılıç ve kalkan ona başka bir hikâye anlatıyordu, ipten yapılma kemer ile üzerindeki kötü işlenmiş zırh ise başka bir hikâye. "Turnuvaya katılmaya mı gidiyorsun?" dedi kadın.

Duncan cevap vermeden önce birasından bir yudum aldı. Bira fındık karası rengindeydi ve ağızda yoğun bir tat bırakıyordu. Tıpkı sevdiği gibi. "Öyle" dedi. "Şampiyon olmaya gidiyorum."

"Şimdi mi?" diye cevapladı kadın nazikçe.

Salonun diğer ucundaki genç lord kafasını şarap gölünden kaldırdı. Kum rengi bir fare yuvasını andıran saçlarının altında soluk, cansız bir yüzü vardı ve sarı sakalları şarap yüzünden kaskatı kesilmişti.

Elini ağzında gezdirdikten sonra Duncan'a bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Seni rüyamda gördüm ben." Dedi. Duncan'a doğru uzattığı parmağı titriyordu. "Benden uzak dur anladın mı beni? Benden uzak dur."

Duncan adama tereddütlü bir şekilde baktı. "Lordum?"

Kadın yanına yanaştı, "Onu boşverin sör. Onun tek bildiği şey içki içip rüyalarından bahsetmek. Gidip bir yemeklere bakacağım." Deyip koşturarak gözden kayboldu.

"Yemek mi?" dedi lord neredeyse kelimeyi iğrençleştirerek. Bir elini düşmesini engellemek amacıyla masasının üzerine koydu ve ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı. "Kusacağım galiba" diye duyurdu salona. Zırhının önü eski şarap lekeleri ile doluydu. "Bir fahişe istemiştim ama burada hiç kalmadı. Hepsi Ashford Çayırı'na gittiler. Ahh Tanrılar adına, şarap içmeye ihtiyacım var." Sendeleyerek ortak salondan çıktı. Dunk adamın fısıltıları arasında çınlayan ayak seslerini dinledi.

Ne kadar yazık, diye düşündü Dunk. *Ama neden beni tanıdığını düşündü acaba?* Birasını içerken aklına hep bu soru vardı.

Kuzu eti daha önce yediği kuzu etleri kadar güzeldi ve ördek ise daha lezzetliydi. Kirazla ve limonla birlikte pişirilmişti ve daha önce yediği yemekler kadar yağlı değildi. Hancı kadın tereyağlı bezelye ve fırından yeni çıkmış sıcak yulaflı ekmek de getirdi. *İşte şövalye olmak böyle bir şey* dedi kendi kendine elindeki kaburgadan son et parçasını ısırıp koparırken. *İyi yemekler, istediğim kadar bol bira ve üstelik kafama da şaplak atan kimse yok*. İkinci maşrapayı yemekle bitirdi ve üçüncüsünü de yemeğin üzerine içti. Dördüncüyü ise kimse ona içemezsin diyemeyeceği için bitirdi. İşi bitince de kadına bir gümüş sikke verdi ve para üstü olarak bir avuç dolusu bakır sikke aldı.

Dunk handan çıktığında çoktan gece olmuştu. Midesi ağzına kadar dolu, kesesi ise biraz hafiflemişti ancak ahıra doğru giderken yine de kendini iyi hissediyordu. Biraz ilerleyince bir at kişnemesi duydu. "Yavaş ol oğlum" dedi bir çocuk sesi. Dunk kızgınlıkla adımlarını sıklaştırdı.

Ahıra vardığında kâhya çocuğu ihtiyarın zıhın giymiş bir vaziyette Yıldırım'ın üzerine gördü. Zırh çocuğun üzerine büyük gelmişti ve

miğferi gözlerinin önünü kapatmasın diye kel kafasının arka tarafına doğru ittirmişti. Çocuk tamamen konsantre olmuştu ve tamamen abes bir halde görünüyordu. Dunk ahırın kapısında durdu ve kahkaha attı.

Çocuk Duncan'a döndü ve yüzü kıpkırmızı bir şekilde yere indi. "Lordum, ben hiç de ..."

"Hırsız" dedi sesini sertleştirerek. "Zırhı çabucak çıkar ve Yıldırım'ın senin o aptal kafana toynağını geçirmediği için şükret. O bir savaş atı, çocukların oynayacağı bir midilli değil."

Çocuk miğferi çıkardı ve saman balyasının üzerine attı. "Onu en az senin kadar iyi sürebilirim." Dedi küstahça.

"Çeneni kapat. Saygısız kelimelerini duymaya ihtiyacım yok. Ve zırhı da çıkar. Ne yaptığını sanıyordun sen?"

"Ağzım kapalı iken sana nasıl cevap verebilirim?" Çocuk zıhtan kurtulmak kıvrandı ve zırh yere düştü.

"Sorularıma cevap vermek için konuşabilirsin." Dedi Dunk. "Şimdi yerdeki zırhı al, üzerindeki kirleri temizle ve aldığın yere geri koy. Ve tabi miğferi de öyle. Sana söylediğim gibi atları besledin mi? Tatlıayak'ı tımarladın mı?"

"Evet." Dedi çocuk yerdeki zırhı alırken. "Ashford'a gidiyorsun değil mi? Beni de yanınıza alın sör."

Hancı kadın onu bu konuda uyarmıştı. "Annen ne der bu duruma peki?"

"Annem mi?" dedi çocuk yüzünü buruşturarak. "Benim annem öldü, bu konuda bir şey diyemez ki."

Duncan şaşırmıştı. Hancı kadının çocuğu bu değil miydi? Belki de kadının emrindeki bir çıraktı. Dunk'ın kafası biradan dolayı biraz çakırdı ve kararsızca "Sen yetim misin?" diye sordu çocuğa.

"Peki ya sen?" diye karşılık verdi çocuk.

"Bir zamanlar öyleydim." Diye kabul etti Dunk. *İhtiyar beni yanına alana kadar.*

"Eğer beni yanına alırsan, senin yaverin olabilirim."

"Yavere ihtiyacım yok benim." Dedi Duncan.

"Her şövalyenin bir yavere ihtiyacı vardır." Dedi çocuk. "Üstelik senin birden daha fazla yavere ihtiyacın varmış gibi duruyor."

Dunk elini tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı ve "Senin de kulağına yiyeceğin bir tokada ihtiyacın varmış gibi duruyor. Bana bir çuval dolusu yulaf doldur. Ashford'a gidiyorum. Tek başıma..." dedi.

Çocuk korktuysa da bunu iyi gizlemişti. Bir an meydan okuyan bir şekilde kollarını birbirine doladı ve olduğu yerde durdu. Tam Dunk ondan ümidini kesmek üzereyken çocuk, arkasını döndü ve yulafların başına gitti.

Dunk rahatlamıştı. *Onu götüremiyor olmam çok yazık... Ama onun bu handa güzel bir hayatı var, bir gezici şövalyenin yaveri olarak geçireceği hayattan çok daha güzel. Onu bu hayattan koparmak yakışıksız olurdu.*

Yine de çocuğun uğradığı hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Tatlıayak'a binip Yıldırım'ı yönlendirmek için geminden tutarken, Dunk bir bakır sikkenin çocuğu neşelendirebileceğini düşündü. "Al bakalım evlat. Bu yardımın için." Sikkeyi yüzünde kocaman bir gülümseme ile çocuğa doğru fırlattı ama seyis yamağı sikkeyi yakalamak için hareket etmedi. Sikke çocuğun çıplak ayaklarının tam ortasına düştü ve çocuk almak için eğilmedi.

Ben gider gitmez sikkeyi yerden alacaktır dedi Dunk kendi kendine. Binek atını çevirdi ve peşinde diğer iki atla birlikte handan uzaklaştı. Ağaçlar ay ışığıyla parlıyordu ve bulutsuz gökyüzü yıldızlarla doluydu. Ancak Duncan'ın başı yola dikiliydi çünkü kâhya çocuğunun somurtkan ve sessiz bir edayla onun arkasından baktığını hissedebiliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dunk, büyük Ashford Çayırı'nın sınırında atını dizginlerken, öğle vaktinin gölgeleri uzuyordu. Altmış kadar çadır çimlerin üzerinde yükseliyordu. Kimi küçük, kimi büyük; kimi kare, kimi yuvarlak; kimi yelken bezinden, kimi ketenden, kimi ipektendi; ama hepsi parlak renkliydi, merkezlerindeki direklerde uzun sancaklar dalgalanıyordu. Manzara öylesine büyüleyiciydi ki zengin kırmızılarla, güneş sarılarıyla, yeşil ve mavinin sayısız tonuyla, kömür gibi siyahlarıyla, grileri ve morlarıyla yaban çiçekleriyle dolu bir yamaçtan daha parlak, daha güzeldi.

İhtiyar, bu şövalyelerin bazılarıyla at sürmüştü; Dunk, diğerlerini ise hanların ortak salonlarında ve kamp ateşlerinde anlatılan hikâyelerden biliyordu. Okuma ve yazmanın büyüsünü asla öğrenememesine rağmen, ihtiyar hanedan armalarını Dunk'a öğretme konusunda hep merhametsiz olmuştu, özellikle at sürerlerken. Bülbüller, harp çalmada olduğu kadar mızrak kullanmada da yetenekli olan March Lordu Caron'a aitti. Taçlı geyik ise Gülen Fırtına Sör Lyonel Baratheon'undu. Dunk, Tarlylerin avcısını, Dondarrion Hanesi'nin mor şimşeğini ve Fossowaylerin kırmızı elmasını da hemen tanıdı. Ve işte koyu kırmızı üzerinde Lannisterların altın renginde kükreyen aslanı ile Estrmontların açık yeşilde yüzen koyu deniz yeşili kaplumbağası da oradaydı.

Kızıl aygırın arkasındaki kahverengi çadır ise ancak ve ancak üç yıl önce Kral'ın Şehri'ndeki turnuvada Lord Quentyn Blackwood'u öldürdüğünden beri 'Bracken Vahşisi' olarak anılan Ser Otho Bracken'e ait olabilirdi. Dunk'ın duyduklarına göre Sör Otho kör uzun baltasıyla öylesine güçlü vurmuş ki kör balta Lord Blackwood'un miğferinin siperini ve arkasındaki yüzü kesip atmış. Dunk aynı zamanda çayırın batı sınırında, Ser Otho'dan olabildiğince uzakta Blackwood sancakları gördü. Marbrandlar, Mallisterlar, Cargylller, Westerlingler, Swannlar, Mullendorelar, Hightowerlar, Florentler, Freyler, Penroselar, Stokeworthlar, Darryler, Parrenler, Wyldeler...

Sanki batının ve güneyin tüm soylu aileleri zarif bakireyi görüp listeleri onun şerefine onurlandırmaları için Ashford'a bir veya birkaç şövalye göndermişti.

Ama Dunk biliyordu ki çadırlara bakmak güzel olsa da hiçbirinde ona yer yoktu, yıpranmış yün bir pelerin gece boyunca sahip olacağı tek sığınağıydı. Ayrıca lordlar ve onların şövalyeleri karınlarını semiz horozlar ve körpe domuzlarla tıka basa doyuracakken Dunk'ın tek yemeği sert, kayış gibi bir tuzlanmış et parçası olacaktı. Ve Dunk kampını bu gösterişli alanda kurarsa küçük görülmeye ve açıkça alay edilmeye maruz kalacağının farkındaydı, belki birkaçı ona nazik davranabilirdi, gerçi bu bile diğerlerinden daha kötü olabilirdi.

Bir gezici şövalye gururuna sıkı sıkıya bağlı olmalıdır çünkü gururu olmadan, bir paralı askerden farkı kalmaz. *Bu gruptaki yerimi kazanmalıyım. Eğer iyi dövüşürsem bir lord beni hanesinin hizmetine alabilir. Sonrasında soylu kişilerle at sürer, her gece kalenin salonunda taze et yer ve turnuvalarda kendi çadırımı kurarım. Ama ilk önce iyi dövüşmeliyim.* Bunları düşünürken Dunk gönülsüzce arkasını turnuva alanına döndü ve atını ağaçlara doğru sürdü. Dunk, büyük çayırın varoşlarında, şehir ve kaleden yaklaşık bir kilometre kadar uzakta ırmaktaki bükümün derin bir havuza dönüştüğü yer buldu. Kenarları yosunlarla kaplı olan bu havuza uzun, yapraklı bir karaağaç nezaret ediyordu. Yerdeki bahar çimleri yumuşacıktı ve bir şövalyenin sancağı kadar yeşildi. Burası hoş bir yerdi ve henüz kimse burayı sahiplenmemişti bile. İşte benim çadırım dedi Dunk kendine. *Çatısı yapraklardan, Tyrell ve Estermont sancaklarından bile daha yeşil bir çadır.*

Atlar her şeyden önce gelirdi. Onlarla ilgilendikten sonra Dunk, yolcuğun üzerinde biriktirdiği tozu atmak için havuza girdi. "Gerçek bir şövalye dindar olduğu kadar temizdir de." derdi her zaman ihtiyar, kötü koksalar da kokmasalar da her ay dönümünde tepeden tırnağa yıkanıp temizlenmeleri konusunda ısrar ederdi. Dunk şimdi bir şövalyeydi ve aynısını yapacağına dair ihtiyara yemin etmişti.

Vücudunu kurutmak için çıplak bir vaziyette karaağacın altında oturdu Dunk. Tenine değen ılık bahar havasının keyfini çıkarırken, yosunların arasında tembelce hareket eden yusufçuğu izledi. *Neden onlara yusufçuk* [1] *demişler?* diye düşündü*. Hiç ejderha gibi*

durmuyor. Dunk'ın ejderha görmüşlüğü falan hiç yoktu, ama ihtiyar görmüştü. Dunk, Sör Arlan'ın daha küçük bir çocukken, yaşayan son ejderhanın ölümünden bir yıl kadar önce, büyükbabası tarafından ejderhayı görmek için Kral'ın Şehri'ne götürüldüğü hikâyesini yüzlerce kez dinlemişti. Yeşil dişi bir ejderhaymış, ufak, biçimsiz ve kanatları solmuş. Ayrıca hiçbir yumurtası da çatlamamış. "Bazıları onu Kral Aegon'un zehirlediğini söyler." derdi ihtiyar. "Üçüncü Aegon yani, Kral Daeron'un babası olan değil, Ejderfelaketi ya da Şanssız Aegon olarak bilinen. Amcasının canavarının, annesini yuttuğunu gördüğünden beri ejderhalardan çok korkarmış. Ve son ejderha öldüğünden bu yana artık yazlar daha kısa, kışlar ise daha uzun ve daha zalim."

Güneş ağaçların ardında kaybolurken hava soğumaya başlamıştı. Tüylerinin diken diken olduğunu görünce Dunk gömleğini ve pantolonunu karaağacın gövdesine vurarak temizledi ve onları tekrar giydi. Ertesi gün oyunlar üstadını bulup ismini kaydettirmeliydi ama mücadele etmek istiyorsa bu gece halletmesi gereken başka işler de vardı.

Şövalyeye benzemediğini anlaması için Dunk'ın sudaki yansımasına bakması gerekmiyordu. Bu yüzden arma herkes tarafından görülsün diye Ser Arlan'ın kalkanını sırtına astı ve atları otlaması için çimlerin yanına ağaca bağladıktan sonra yaya olarak turnuva alanının yolunu tuttu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Normal zamanlarda çayır halk için güzel yeşil bir alan olarak hizmet verirdi ama şimdi tamamen değişmişti Bir gecede ikinci bir şehir yükselmişti çayırda. Ama bu ipekten şehir, taştan yapılma kız kardeşinden daha büyük ve görkemliydi. Düzinelerce tüccar alanın kenarında mallarını boşaltmış; keçeler, meyveler, kuşaklar, ayakkabılar, postlar, şahinler, çömlekler, mücevherler, kurşun oymalar, baharatlar, kuş tüyleri ve daha birçok ürünü satıyorlardı. Hokkabazlar, kuklacılar ve büyücüler kalabalığın arasında gezip hünerlerini sergiliyorlardı, tıpkı fahişelerin ve yankesicilerin yaptığı gibi. Dunk kesesini sıkıca kavramıştı. Ateşin üzerinde cızırdayan sosislerin kokusunu alınca Dunk'ın ağzı sulanmaya başladı. Bir bakır sikke karşılığında bir sosis ve onu mideye indirmek için de bir boynuz bira aldı. Yemeğini yerken Dunk, boyanmış ve ağaçtan yapılma bir şövalye ile bir ejderhanın savaşını izledi. Ejderhayı oynatan kuklacı aynı zamanda göz alıcıydı. Uzun boylu, zeytin tenli, siyah Dorne saçlarına sahip bir içim suydu. Kız bir mızrak kadar inceydi ve neredeyse hiç göğüsleri yoktu, ama Dunk onun yüzünden ve parmaklarının ejderhaya can veriş şeklinden hoşlanmıştı. Eğer fazladan bir bakır sikkesi olsaydı kesinlikle bunu kıza verirdi, ancak şu an elindeki her sikkeye ihtiyacı vardı.

Umut ettiği gibi tüccarların arasında zırhçılar da vardı. Çatallanmış mavi sakalı olan bir Tyroshlu, işlemeli miğferler, kuşların ve canavarların şeklinde işlenmiş, altın ve gümüş kaplamalı muazzam şeyler satıyordu. Başka bir yerde çelik bıçaklar satan bir kılıç ustası ve bir başka yerde de işçiliği daha iyi olan bir usta buldu ama eksik olan şeyi bir kılıç değildi.

İhtiyacı olan adam sıranın en sonlarındaydı. Önündeki masada güzel bir örme zırh ile patlak bir çift zırh eldiveni sergileniyordu. Dunk zırhları yakından inceledi ve "İyi iş çıkarıyorsun" dedi.

"Daha iyisi yok" dedi tıknaz adam. Demirci bir buçuk metreden fazla değildi, ama göğsü ve kolları Dunk'ınkiler kadar genişti. Siyah

sakalları, kocaman elleri vardı ve hiç yumuşak başlı biri gibi görünmüyordu.

"Turnuva için zırha ihtiyacım var" dedi Dunk. "Boyun zırhı, baldır zırhı ve büyük bir miğferle beraber iyi bir zırh." İhtiyarın yarım miğferi başına oluyordu ama Dunk yarım miğferin burun çubuğunun verebileceğinden daha fazla koruma istiyordu.

Zırhçı Dunk'ı baştan aşağı süzdü ve "Sen büyük bir adamsın ama senden daha büyüklerine zırh yaptım." dedi. Masanın arkasından geldi demirci "Diz çök, o omuzları ölçmek istiyorum. Eveet ve o kalın boynunu." Dunk diz çöktü. Zırhçı Dunk'ın omuzları boyunca düğümlü bir ip uzatıp homurdandı ve ipi boynuna kaydırıp tekrar homurdandı. "Kaldır kollarını. Hayır, sağ kolunu." Demirci üçüncü kez homurdandı ve "Şimdi kalkabilirsin" dedi. Baldırının kalınlığı ve belinin genişliği beraberinde başka homurdanmaları da getirdi. "Yük arabamda sana uyacak birkaç parçam var." dedi zırhçı işi bittiğinde. "Altın veya gümüşle bezenip güzelleştirilmiş bir şey değil seni uyarıyorum şimdiden, sadece iyi çelik, güçlü ve şatafatsız. Ben miğfer gibi görünen miğferler yaparım, uçan domuzlar veya garip egzotik meyveler gibi görünen miğferler değil, ama yüzüne bir mızrak darbesi aldığında benim miğferlerim seni daha iyi korur."

"Tüm istediğim bu, evet" dedi Dunk "Ne kadar peki fiyatı ?" "Sekiz yüz gümüş, o da günümde olduğum için."

"*Sekiz yüz mü?*" beklediğinden fazlaydı. "Be... ben takas için sana eski bir zırh verebilirim daha küçük bir adam için yapılmış... ve bir yarım miğfer ile bir zırh yelek... "

Çelik Pate sadece kendi yaptıklarını satar." dedi zırhçı. "Ama metalleri işime yarayabilir. Eğer çok paslanmadıysa alır ve sana uygun hale getirmek için altı yüz gümüşe tekrar döverim."

Pate'den parasını turnuvadan sonra ödemek üzere zırhı almak için yalvarabilirdi ama nasıl bir cevap alacağını zaten biliyordu. Dunk, tüccarların gezici şövalyelere güvensizliğiyle nam saldığını bilecek kadar, ihtiyarla yolculuk etmişti. "Sana şimdilik iki gümüş vereceğim, zırhı ve geri kalan parayı da yarın."

Zırhçı Dunk'ın yüzüne baktı ve onu biraz inceledi "İki gümüş sana bir gün kazandırır. Sonrasında malımı başka bir adama satarım."

Dunk kesesinden gümüşleri çıkardı ve zırhçının nasırlı eline koydu. "Paranın hepsini alacaksın, buraya şampiyon olmak için geldim."

"Gerçekten mi?" dedi Pate paralardan birini ısırırken. "Ve diğer şövalyeler de onca yolu sırf seni alkışlamak için teptiler ha?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Duncan, karaağacına doğru yürürken ay çoktan yükselmişti gökyüzünde. Arka tarafında ise meşale ışıkları ile ışıl ışıl olan Ashford Çayırı vardı. Çalınan şarkıların sesleri ve kahkahalar Çayır'ın ötesine yayılıyor olsa da Dunk'ın çok kasvetli bir ruh hali vardı. Zırhının parasını ödeyebilmek için aklına gelen tek bir yol vardı ve eğer yenilirse... "Tek ihtiyacım olan bir galibiyet." Diye mırıldandı yüksek sesle. "Bu o kadar da imkansız bir istek değil."

Öyle olsa bile, ihtiyar hiçbir zaman galibiyet dileğinde bulunmamıştı. Sör Arlan, yıllar önceki Fırtına Burnu turnuvasında, Ejderha Kayası Prensi tarafından atından düşürüldüğünden beri mızrak yarışına girmemişti. "Öyle herkes Yedi Krallık'taki en iyi şövalyeyle yaptığım mücadelede yedi mızrak kırdım diye övünemez kolay kolay" derdi ihtiyar. "Bundan daha iyi bir mücadeleyi düşünemem bile. Neden başka yarışmalara gireyim ki?"

Dunk'a göre asıl mesele, Ejderha Kayası Prensi'nden ziyade Sör Arlan'ın yaşı ile ilgiliydi ama bunu ona söylemeye asla cesaret edemezdi. İhtiyarın bir gururu vardı, hem de son anlarına kadar. *Bana her zaman söylediği gibi çevik ve güçlüyüm. Onun için geçerli olanların benim için de geçerli olmasına gerek yok* dedi Dunk inatçı bir şekilde kendi kendine.

Yabani otların arasında ilerleyip aklından olası ihtimalleri değerlendiriyorken Dunk, çalıların arasında titreşen bir ışık gördü. Bu da ne böyle? Durup düşünmeden hemen kılıcını çekti ve çalıların doğru ellindeki kılıcı salladı. Küfürlerle karışık haykırışı kamp ateşi yanına oturmuş bir çocuk olduğunu görene kadar devam etti. "Sen..." dedi kılıcını indirerek. "Ne arıyorsun burada sen?" "Balık pişiriyorum" dedi kel çocuk. "İster misin?"

"Buraya *nasıl* geldin demek istedim. At falan mı çaldın?"

"Ashford Lordu için kaleye kuzu götüren bir adamın sürdüğü at arabasının arkasına binerek geldim."

"Pekala, o zaman yürü adamın gidip gitmediğine bak. Ya da kendine başka bir at arabası bul. Seni burada istemiyorum."
"Beni gitmeye zorlayamazsın" dedi çocuk saygısızca. "Bu tavra handa yeterince katlandım zaten."
"Bu küstahlığın yetti ama" dedi Dunk uyarır bir edayla. "Seni atımın arkasına bağlayıp zorla evine götürürüm yoksa."
"O zaman Kral'ın Şehri'ne kadar at sürmen gerekecek. Bu da turnuvayı kaçıracaksın demek oluyor." Diye cevapladı çocuk.
Kral'ın Şehri mi? Dunk bir an çocuğun kendisiyle dalga geçtiğini düşündü ancak çocuk Kral'ın Şehri'nde doğmasaydı buradan Şehir'e ne kadar yol olduğunu asla bilemezdi. *Bir başka Kenar Mahalle sefili daha. O mahallelerden kaçıp gitmek istediği için çocuğu kim suçlayabilirdi ki?*
Sekiz yaşında yetim bir çocuğun karşısında elinde kılıçla ne kadar gülünç göründüğünü fark edip kılıcını kınına soktu Dunk çocuğa dik dik bakarak. *Bu çocuğa en azından güzel bir dayak lazım*, diye düşündü ama çocuk o kadar acınası duruyordu ki vurmaya gönlü el vermedi. Kampa şöyle bir göz attı Dunk. Kamp ateşi, düzgün bir şekilde dizilmiş taşların ortasında neşeyle yanıyordu. Atlar temizlenmişti ve elbiseler karaağacın dallarına asılmış ateşin yaydığı sıcaklıkta kurumaya bırakılmıştı. "Şu elbiseler ne arıyor orada?"
"Yıkadım onları." Dedi çocuk. "Ve atları tımarladım, ateşi yaktım ve bu balığı yakaladım. Çadırını da kurardım ama etrafta çadır bulamadım."
"Burası benim çadırım." Dedi Dunk uzun karaağacın belli belirsiz dallarını, elini başının üzerine kaldırıp işaret ederek.
"Bu bir ağaç." Dedi çocuk kısık gözlerle.
"Gerçek bir şövalyenin bir çadırdan isteyeceği bütün özelliklere sahip. Duman tüten bir bezin altında uyumak yerine yıldızların altında uyuyacağım."
"Peki ya yağmur yağarsa?"
"Ağaç beni korur."
"Ağaç yağmuru da sızdırır."
Dunk güldü. "Doğru. Şey aslında işin gerçeği, bir çadır alacak kadar param yok ve ateşin üzerinde koyduğun balığı çevirirsen iyi edersin yoksa bir yüzü komple kömür olacak. İyi bir mutfak yardımcısı olmaz

senden." "Eğer olmak istersem olurum." Dedi çocuk balığı çevirirken. "Saçlarına ne oldu?" diye sordu Dunk.

"Üstatlar tıraş etti." Dedi çocuk aniden koyu kahverengi cübbesinin kukuletasını başına geçirerek. Dunk, üstatların bitleri, pireleri ve bazı hastalıkların tedavisi için ara ara çocukları tıraş ettiklerini duymuştu. "Hasta mısın sen?"

"Hayır." Dedi çocuk. "Senin adın me?"

"Dunk." Diye karşılık verdi Duncan.

Sefil çocuk sanki hayatında duyduğu en komik şey bu kelimeymiş gibi yüksek sesle kahkaha attı. "*Dunk mı?*" dedi. "Sör Dunk? Bu hiç de bir şövalyeye göre bir isim değil. Ne bu Duncan'ın kısaltması mı?"

Öyle miydi? İhtiyar, hatırladığı kadarıyla onu hep "Dunk" diye çağırmıştı ve ihtiyardan önceki hayatı ile ilgili pek de hatırladığı bir şey olduğu söylenemezdi. "Evet Duncan." Dedi çocuğa. "Sör Şeyli Duncan..." Dunk'ın başka bir ismi ya da soylu bir aile adı yoktu. Sör Arlan onu Kenar Mahallenin sokaklarında yaşarken bulmuştu. Annesi ve babasını da hiç tanımamıştı. Ne diyecekti ki kendisine? "Kenar Mahalleden Sör Duncan" ismi hiç de şövalye ismi gibi soylu durmuyordu. İhtiyarın doğduğu yeri Pennytree'yi seçse bu sefer orası da neresi diye sorduklarında ne cevap verecekti? Dunk Pennytree'ye hiç gitmemişti ve üstelik ihtiyar da oradan pek bahsetmezdi. Bir anlığına kaşlarını çattı ve ansızın "Sör Uzun Duncan" diye bağırdı. Uzun olduğu konusunda kimse ona karşı çıkamazdı ve söylenişi kulağa baya bir kudretli geliyordu.

Tabi küçük sinsi yaratık pek de öyle düşünmüyordu. "Hiç Sör Uzun Duncan diye birini duymadım."

"Demek Yedi Krallık'taki bütün şövalyelerin adlarını biliyorsun?"

"Evet. İyi dövüşenlerin hepsini." Dedi çocuk yine küstahça.

"Ben de en az onlar kadar iyiyim. Turnuvadan sonra herkes bunu görecek. Peki senin bir adın var mı, hırsız?"

Çocuk biraz tereddüt ettikten sonra "Egg" [2] diyebildi.

Dunk gülmedi. *Çocuğun kafası gerçekten de yumurta gibiydi. Küçük çocuklar da yetişkinler kadar zalim olabiliyor elbette.* "Egg ha." Dedi Dunk. "Aslında seni ağzını burnunu kanatana kadar dövüp sonra da yoluna göndermeliyim lakin gerçek şu ki, elimde ne bir çadırım ne de bir yaverim var. Eğer benim söylediklerimi harfiyen

yerine getireceğin konusunda yemin edersen, seni turnuva boyunca yanımda yaverim olarak tutarım. Sonrasına ise birlikte bakarız. Eğer bana hizmet edebilecek değerde olduğuna kanaat getirirsem, sırtından kıyafet, midenden de yemek eksik olmaz. Tabi elbiselerin biraz eski püskü, yemeklerde ise sadece kurutulmuş et ile balık ve ara ara eğer etrafta orman koruyucuları yoksa biraz geyik eti olacak ama asla aç kalmayacaksın. Ve ben de hak etmediğin sürece sana asla vurmayacağıma söz vereceğim.

Egg yüzünde kocaman bir gülümseme ile "Emredersiniz Lordum." Dedi.

"Sör olacak" diye düzeltti çocuğu Dunk. "Ben sadece bir gezici şövalyeyim." Dunk bir yandan da acaba ihtiyar da kendini böyle aşağı görüyor muydu diye merak etti. *Ona tıpkı sizin bana öğrettiğiniz gibi savaş sanatlarını öğreteceğim Sör. Sevimli bir çocuğa benziyor gibi ve belki bir gün gerçekten bir şövalye bile olabilir.*

Balığın içi biraz çiğ gibiydi ve çocuk balığın bütün kılçıklarını ayırmamıştı ancak yine de kuru etten binlerce kez daha lezzetliydi.

Egg bir süre sonra közlenmiş ateşin yanında uykuya daldı. Dunk da yere uzanıp kocaman ellerini ensesine koydu ve gökyüzüne baktı. Yaklaşık bir kilometre ötedeki turnuva alanından müzik sesleri geliyordu kulağına ve gökyüzü yıldızlarla doluydu. On binlerce yıldızla… Dunk, gökyüzünü seyrederken yıldızlardan biri kaydı ve ardında parlak yeşil bir iz bırakarak gözden kayboldu.

Kayan yıldız onu görene şans getirir, diye düşündü Dunk. *Ama diğer bütün şövalyeler kendi çadırlarının içindeler ve gökyüzü yerine çadırlarının ipek tavanlarına bakıyorlar. Ve yıldızın getirdiği şans tamamen bana ait.*

ALTINCI BÖLÜM

Dunk sabah horozun sesiyle uyandı. Egg hala oradaydı ve ihtiyarın en sevdiği ikinci pelerininin altında kıvrılmıştı. *Güzel, çocuk en azından gece kaçmamış, bu da bir başlangıç.* Çocuğu ayağıyla dürterek uyandırdı Dunk. "Kalk. Yapılacak işler var." Çocuk gözlerini ovalayarak hızlıca kalktı. "Tatlıayak'ı eğerlememe yardım et" dedi Dunk.

"Peki ya kahvaltı?"

"Tuzlanmış biftek var, tabi işimizi bitirdikten sonra."

"Tuzlu biftek yemektense atı yerim daha iyi... Sör" dedi Egg.

"Sana söylediklerimi yapmazsan anca yumruğumu yersin. Fırçaları al. Heybenin içindeler. Evet, işte o."

Beraber binek atının kızıl derisini fırçaladılar, Sör Arlan'ın en iyi eğerini kaldırıp atın sırtına yerleştirdiler ve sıkıca bağladılar. Dunk'ın gördüğüne göre Egg, kafasını işine verdiğinde gerçekten iyi bir işçiydi.

"Günün büyük bir kısmında buralarda olmayacağım." Dedi Dunk ata biner binmez. "Sen ise burada kalıp kampı düzene sokacaksın. Senden başka hiçbir hırsızın kampa yaklaşmamasına da dikkat et."

"Onları korkutup kaçırmak için bir kılıcım olabilir mi ?" diye sordu Egg. Çocuğun mavi gözleri vardı, çok koyu bir mavi, neredeyse mor gibi. Kel kafası ise bir şekilde o gözlerin kocaman görünmesini sağlıyordu.

"Hayır" dedi Dunk. "Bir bıçak yeterli. Ve geri döndüğümde burada olsan iyi edersin, beni anlıyor musun? Beni soyup kaçarsan yemin ederim ki seni avlarım, hem de köpeklerle."

"Hiç köpeğin yok ki" dedi Egg.

"Birkaç tane alırım." dedi Dunk "Sırf senin için". Tatlıayak'ın başını çayıra doğru çevirdi ve bu tehdidin çocuğun sadık ve dürüst kalmasını sağlayacağını umarak atını sürmeye koyuldu. Üzerindeki kıyafetler, heybesindeki zırh ve altındaki at dışında Dunk'ın bu dünya da sahip olduğu her şey o kamptaydı. *Çocuğa bu kadar güvenmekle*

büyük aptallık ettim, ama bu ihtiyarın benim için yaptığından fazlası değil, dedi kendine. Anne [3] *onu borcumu ödeyebilmem için göndermiş olmalı.*

Alanı geçtiğinde, kerestecilerin beraber mızrak dövüşü bariyerlerini ve yüksek izleme yerlerini yaptığı yerde, nehir yatağında, çekiçlerin seslerini duydu Dunk. Erken gelmiş olan şövalyeler geceki cümbüşün yorgunluğunu atarken ya da kahvaltılarını yaparken birkaç yeni çadır daha kuruluyordu. Dunk aynı zamanda odun isi ve domuz eti kokusu da alıyordu.

Çayırın kuzeyinde, ulu Mander nehrinin kollarından biri olan Midyegeçidi nehri akıyordu. Nehrin sığ yatağının ötesinde şehir ve kale uzanıyordu. Dunk, ihtiyarla olan yolculuklarında birçok pazar şehri görmüştü ama bu şehir, sazlık ve yapraklarla kaplanmış çatıları olan badanalı evleri ile çok daha güzel ve davetkârdı. Küçükken hep böyle bir yerde yaşamanın nasıl olacağını düşünürdü Dunk; her gece bir çatının altında uyumak, her sabah etrafını saran duvarların arasında uyanmak. *Sanırım yakında öğreneceğim. Eveet ve Egg de öğrenecek.* İmkânsız değildi bu, her gün garip şeyler oluyordu.

Ashford Kalesi, aralarında mazgallı kalın duvarlar bulunan 9 metre yüksekliğindeki yuvarlak kulelerin olduğu, üçgen şeklinde, taştan bir yapıydı. Burçlarındaki mazgallı siperlerde lordunun beyaz güneş ve "V" biçimindeki bir şekilden oluşan armasını sergileyen turuncu sancaklar dalgalanıyordu. Kale girişinde, ellerinde teberleri olan beyaz ve turuncu üniforma giyen muhafızlar insanların gelip gidişini izliyorlardı, aslında insanları dışarıda tutmaktan çok bir sütçü kızla alay etmekle ilgili gibiydiler. Dunk, liderleri olarak tahmin ettiği kısa, sakallı adamın önünde atını dizginledi ve Oyun Üstadı'nın yerini sordu.

"Aradığın kişi Plummer, burada kâhyadır kendisi. Sana yolu göstereceğim."

Avluya girdiğinde bir seyis yamağı Tatlıayak'ı aldı. Dunk Sör Arlan'ın hırpalanmış kalkanını omzuna astı ve muhafızların liderini ahırların arka tarafında, perde duvarın içine inşa edilmiş kule biçimindeki bir yapıya kadar izledi. Sarp basamaklar duvarın üzerine çıkıyordu. "Ustanın ismini kaydettirmeye mi geldin?" diye sordu muhafız lideri basamakları tırmanırlarken.

"Hayır, kendi ismimi kaydettireceğim."
"Şimdi mi?" Adam zorla mı gülümsüyordu? Emin değildi Dunk. "Şuradaki kapı. Seni oraya bırakacağım ve görevime döneceğim."
Dunk kapıyı açtığında kâhya bir masanın başında oturmuş, tüy kalemiyle parşömene bir şeyler karalıyordu. Kâhyanın incelmiş gri saçları ve dar, bir deri bir kemik kalmış bir yüzü vardı. "Evet?" dedi yukarı bakarak "Ne istiyorsun be adam?"
Dunk kapıyı çekip kapattı. "Kâhya Plummer sen misin? Turnuva için geldim, adımı listelere kaydettirmek istiyorum."
Plummer dudaklarını büzdü. "Lordumun turnuvası şövalyeler içindir. Sen bir şövalye misin?"
Kafasını salladı Dunk, kulaklarının kıpkırmızı olup olmadığını düşünerek.
"İsmi olan bir şövalyesin herhalde?"
"Dunk." Ahh neden öyle dedi ki? "Sör Duncan, yani Uzun Duncan."
"Ve nereli olabilirsin Sör Uzun Duncan?"
"Her yer. Beş ya da altı yaşımdan beri Pennytreeli Sör Arlan'ın yaverliğini yapıyorum. İşte bu da onun kalkanı." Kalkanı kâhyaya gösterdi. "Kendisi turnuvaya geliyordu ancak hastalandı ve öldü. Bu nedenle yerine ben geldim. Bu dünyadan göçüp gitmeden önce kendi kılıcıyla beni şövalye ilan etti." Dunk uzun kılıcı çekti ve aralarındaki harap olmuş masaya koydu.
Oyunlar üstadı kılıca sadece ufak bir bakış attı. "Evet, kesinlikle bir kılıç bu, lakin bu Pennytreeli Arlan'ı hiç duymadım. Demek onun yaverin ha öyle mi?"
"Her zaman kendisi gibi, beni bir şövalye yapmaya niyeti olduğunu söylerdi. Ölüm döşeğindeyken benden uzun kılıcını istedi ve diz çökmemi söyledi. Kılıcı ile bir kez sağ omzuma, bir kez sol omzuma dokundu ve bazı sözler mırıldandı, sonrasında ayağa kalktığımda ise artık bir şövalye olduğumu söyledi."
"Hmmm" burnunu kaşıdı Plummer. "Her şövalye, yeni birini şövalye yapabilir bu doğru, ancak bir tapınakta gece nöbet tutmak ve yeminini etmeden önce bir rahip tarafından yağlanıp mesh edilmek adettendir. Şövalye ilan edilmene tanık olan bir var mı?"
"Yalnızca dikenli bir ağacın üzerindeki bir ardıçkuşu. İhtiyarın sözleri söylediğini duydum. Bana Yedilere itaat etmemi, zayıfları ve

masumları korumamı, lorduma sadık bir şekilde hizmet etmemi ve krallığı tüm kudretimle korumam için iyi ve doğru bir şövalye olmamı emretti, ben de öyle olacağıma dair yemin ettim."

"Şüphesiz." Dunk'ın yapabileceği bir şey yoktu ama Plummer'ın ona sör demeye tenezzül bile etmediğinin farkına varmıştı. "Lord Ashford'a danışmam lazım. Sen ya da merhum eski ustan, burada toplanmış iyi şövalyelerden herhangi bir tarafından tanınıyor musunuz?"

Dunk bir an düşündü. "Dondarrion Hanesi'nin sancağının dalgalandığı bir çadır vardı. Üzerinde mor bir şimşek olan siyah sancak."

"O haneden Sör Manfred orada olacaktır." dedi Plummer.

"Sör Arlan üç yıl önce Dorne'da onun lord babasına hizmet etmişti. Sör Manfred beni hatırlayabilir."

"Sana onunla konuşmanı öneririm. Eğer sana kefil olacaksa yarın aynı saatte, onunla buraya gel."

"Dediğiniz gibi yapacağım lordum." dedi Dunk ve kapıya yöneldi.

"Sör Duncan." Dedi kâhya arkasından. Dunk tekrar kâhyaya döndü.

"Biliyor musunuz?" dedi Plummer, "Turnuvada kaybedenler ceza olarak silahlarını, zırhlarını ve atlarını galiplere verirler ve geri almak için fidye ödemek zorundadırlar."

"Biliyorum."

"Peki, böyle bir fidyeyi ödeyecek paranız var mı?"

Şimdi kulaklarının kıpkırmızı olduğunu kesin olarak biliyordu. "Böyle bir paraya ihtiyacım olmayacak," dedi Dunk doğru olduğunu umarak. *Tüm ihtiyacım olan bir galibiyet. Eğer ilk mızrak oyunumu kazanırsam kaybedenin zırhını ve atını ya da parasını alacağım ve bir mağlubiyete dayanabilecek konuma geleceğim.*

Duncan merdivenlerden yavaş yavaş inerken, şimdi yapması gerekeni düşünüyordu isteksizce. Avludan geçerken seyis yamaklarından birini yakaladı. "Lord Ashford'un At Efendisi ile konuşmalıyım."

"Tamam. Onu senin için çağırırım."

Ahır serin ve karanlıktı. Asi görünümlü gri bir aygırın yanından geçerken, at ona terslendi ancak Tatlıayak yavaş bir kişneme ile burnunu Duncan'ın onu okşamak için kaldırdığı eline sürttü. "Sen iyi

bir kısraksın değil mi?" diye söylendi Duncan. İhtiyar her zaman bir şövalyenin atına sevgi duymamasını öğütlerdi çünkü bir şövalyenin emri altında ölecek atların sayısı epey bir fazla olurdu. Ancak kendisinin de bu öğüte uyduğu pek söylenemezdi. Dunk çoğu zaman ihtiyarın cebindeki son bakır ile Kestane'ye elma aldığına ya da Yıldırım ile Tatlıayak için yulaf ısmarladığına şahit olmuştu. Binek atı Sör Arlan'ın kendisinin sürdüğü attı ve ihtiyarı tüm Yedi Krallık boyunca bir o şehirden diğer şehire yorulmaksızın kilometrelerce sırtında taşımıştı. Dunk adeta bir dostuna ihanet ediyormuş gibi hissediyordu kendini ancak başka ne çaresi vardı ki? Kestane para etmeyecek kadar yaşlıydı ve Yıldırım'ı da turnuvada kullanacaktı.

At Efendisi ortaya çıkmaya tenezzül edene kadar epey bir vakit geçmişti. Ve Dunk onu beklerken avludan ve surlardan insan sesleri ile birlikte yükselen davul sesleri duydu. Tatlıayak'ı ahırın kapısına kadar getirip meraklı gözlerle etrafa baktı. Ve Dunk, ömrü boyunca görmediği mükemmellikte atların üzerinde, yüzü geçkin sayıda geniş bir grup okçu ve şövalyenin kale kapısından içeri akın ettiğini gördü. *Büyük lordlardan biri gelmiş olmalı.* Yanından koşup geçen bir seyis yamağını yakaladı ve "Onlar da kim öyle?" diye sordu.

Çocuk Dunk'a tuhaf tuhaf bakıp "Sancaklarını görmüyor musun?" dedi. Sonra da kolunu Dunk'tan kurtarıp acele ile koşarak uzaklaştı.

Sancaklar... Dunk başını çevirirken, ani bir rüzgâr uzunca bir direğin ucundaki siyah ipek flamayı havalandırdı ve Targaryen hanesinin vahşi üç başlı ejderhası sanki kanatlarını açıp kıpkırmızı ateş soluyormuş gibi göründü. Sancağın taşıyıcısı ise omuzlarından bembeyaz bir pelerinin dalgalandığı beyaz ile altın sarısı zıh kuşanmış uzun boylu bir şövalyeydi. *Kral Korumalarının şövalyeleri ile kraliyet sancağı...* Kısa bir süre sonra Lord Ashford ve oğulları aceleci bir şekilde kalenin kapısından dışarı çıktılar. Yanlarında kısa boylu sarı saçlı ve al suratlı bir soylu kız da vardı. *Bana pek de soylu prensesler gibi gelmedi,* diye düşündü Dunk. Kuklacı kız çok çok daha tatlıydı.

"O elindeki yaşlı atı bir kenara bırak da atımla ilgilen evlat."

Ahırın önünde bir şövalye atından indi. *Benimle konuşuyor* dedi Dunk içinden. "Lordum ne yazık ki ben bir kâhya değilim."

"Kâhyalık için pek zeki değilsin demek." Konuşan kişi düz kırmızı çerçeveli siyah bir pelerin giymişti. Ancak pelerinin altında içinde bütün kırmızıları, sarıları ve altın renklerini barındıran ateş kadar kırmızı bir giysi vardı. Cılız ve dik duruşuna rağmen aşağı yukarı Dunk ile aynı yaşta görünüyordu. Kıvırcık gümüşümsü sarı saçların altında geniş bir alın, belirgin elmacık kemikleri, düz bir burun ile lekesiz pürüzsüz soluk tenli kaskatı ve otoriter bir çehre vardı. Gözleri ise koyu mor rengindeydi. "Eğer bir at ile baş edemeyeceksen, o zaman bana biraz şarap ile birlikte güzel bir hatun getir."

"Ben... Lordum, çok özür dilerim. Ben uşak da değilim. Şövalye olmanın onuruna erişmiş bir kişiyim."

"Desene şövalyelik ayağa düştü bu günlerde." Dedi prens. Tam o esnada seyis yamaklarından biri geldi ve prens binek atının eğerlerini çocuğa verdi Dunk anında unutulmanın verdiği rahatlama ile At Efendisi'ni beklemek üzere yavaşça ahıra doğru sokuldu. Etraftaki lordların ve çadırların fazlalığından yeterince rahatsız olmuştu. Üzerine bir de prensler ile konuşmakla işi olmazdı.

Deminki yakışıklı adam hiç şüphesiz bir prensti. Targaryenlar deniz ötesindeki Eski Valyria kanı taşırlardı ve sahip oldukları gümüşümsü sarı saçları ve morumsu gözleri ile sıradan halk arasında kolayca fark edilirlerdi. Dunk, Prens Baelor'un yaşlı olduğunu biliyordu. Ancak genç çocuk ancak onun oğullardan biri olabilirdi. Sıklıkla "Genç Prens" olarak çağrılan Valarr ya da yaşlı Lord Swann'ın soytarısı tarafından "Daha da Genç Prens" lakabı takılan Prens Matarys olabilirdi. Tabi ortada başka prensler de vardı Valarr ve Matarys'in kuzenleri örneğin. İyi Kral Daeron'un dört yetişkin evladı vardı ve sadece üçünün aklı yerindeydi. Ejderha Krallarının soyu Daeron'un babası zamanında neredeyse kuruyacaktı ancak II. Daeron ile evlatlarının en başından beri güvence altına alındığı sıkça söylenirdi.

"Hey sen… Beni arıyormuşsun." Lord Ashford'un At Efendisinin yüzü giydiği turuncu kıyafetten daha kırmızıydı ve kaba bir dille konuşuyordu. "Noldu ne var? Boşa harcayacak zamanım..."

"Bu binek atını satmak istiyorum" dedi Dunk hızlıca adam onu başından salmadan önce. "İyi bir kısraktır ve toynakları..."

"Sana diyorum hiç vaktim yok." Adam Tatlıayak'a şöyle bir göz ucu ile bakıp "Lordumun böyle bir ata ihtiyacı yok. Al onu kasabaya götür. Belki Henly birkaç gümüş verebilir sana" dedi hızlıca ve arkasını döndü.

Adam gitmeden "Teşekkürler Lordum." Dedi Dunk. "Lordum kral da gelecek mi?" At Efendisi bir kahkaha kopardı. "Şükürler olsun ki hayır. Prenslerin istilası yeter da artar bile. O kadar hayvanı barındıracak ahır ve onları besleyecek yemi nereden bulacağım ha?" dedi. Ve seyis yamaklarından birine bağırarak uzaklaştı.

Dunk ahırdan ayrılırken Lord Ashford, prens misafirlerinin salona geçişine eşlik ediyordu ancak kar beyazı pelerinlerinin ve zırhlarının içindeki iki Kral Koruması şövalyesi, hala şehir korumalarının başı ile konuşup avluda oyalanıyordu. Dunk onların önünde durup "Lordlarım. Ben Sör Uzun Duncan." Dedi.

"Memnun oldum Sör Duncan" dedi şövalyelerden iri olanı. "Ben Sör Roland Crakehall, ve bu da benim yeminli kardeşim Duskendale'li Sör Donnel."

Kral Korumalarının yedi şampiyonu da bütün Yedi Krallık içindeki en kudretli savaşçılarından oluşuyordu ve muhtemelen tek görevleri veliaht Baelor Kırıkmızrak'ı korumaktı. "Turnuvaya katılmaya mı geldiniz?" diye sordu Dunk endişeyle.

"Korumaya yemin ettiğimiz kişilere karşı mızrak tutmak pek bize yakışan bir davranış olmaz." Diye cevapladı kızıl saçlı ve sakallı Sör Donnel.

"Prens Valarr Leydi Ashford'un şampiyonlarından biri olmakla onurlandırıldı." Diye açıklamaya başladı Sör Roland. "Onunla birlikte iki kuzeni daha yarışmaya katılacak. Geri kalan bizler ise sadece turnuvayı izlemeye geldik."

Dunk rahatlamış bir şekilde beyaz şövalyelere nazik cevapları için teşekkür etti. Sonra da başka bir prens ile karşılaşmadan kazasız belasız bir şekilde kale kapısından geçip dışarı çıktı. Binek atını Ashford kasabasının sokaklarına doğru sürerken *üç prens,* diye düşündü Dunk. Valarr, Prens Baelor'ın yaşça en büyük evladıydı ve Prens Baelor'dan sonraki varisti. Ancak Dunk, Valarr'ın babasının o efsanelere konu alan kılıç ve mızrak yeteneklerinden ne kadarını aldığı hakkında pek bir şey bilmiyordu. Diğer prensler hakkında ise

Valarr'dan daha az bilgiye sahipti. *Bir prense karşı at sürecek olursam ne yaparım? Gerçi o kadar soylu bir kişi ile yarışmama izin verilir mi ki?* Duncan bu soruların cevaplarını bilmiyordu. İhtiyar sıklıkla ona kale duvarı kadar kalın kafalı olduğunu söylerdi ve ilk defa Duncan bunun doğru olduğunu hissediyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Henly, Tatlıayak'ın bakışlarından çok hoşlanmıştı, ta ki Dunk'ın onu satmak istediğini duyana kadar. Sonrasında seyisin Tatlıayak'a baktığında tek gördüğü şey, kusurlardı. Henly at için üç yüz gümüş önerirken, Dunk fiyatın üç bin gümüş olması gerektiği konusunda ısrar etti. Uzunca tartışmalar ve küfürleşmeler sonunda taraflar yedi yüz elli gümüşte el sıkıştılar. Anlaşma fiyatının, Henly'nin başlangıç fiyatına yakın olması Dunk'a pazarlığı kaybettiğini hissettiriyordu ancak Dunk, seyisin daha yüksek bir fiyata asla razı olmayacağı bilinciyle teklifi çaresizce kabul etmişti. İkinci bir tartışma ise Dunk, eğerin fiyata dâhil olmadığını söylemesiyle başladı ki, Henly bunun aksine eğerin pazarlığa dâhil olduğunu iddia ediyordu.

Sonunda her konuda anlaşıldı. Henly, parayı getirmek için gittiğinde Dunk Tatlıayak'ın yelesini okşayarak "Kazanırsam döneceğim ve seni tekrar satın alacağım, söz veriyorum." dedi. Dunk'ın, aradan geçen zamanda Tatlıayak'ın kusurlarının aniden yok olacağından ve fiyatının ikiye katlanacağından hiç şüphesi yoktu.

Seyis parayı 3 altın ve bir miktar gümüşle ödedi. Dunk altınlardan birini ısırdı ve gülümsedi, daha önce altını ne eline almıştı ne de ısırmıştı. "Ejder" demişti seyis altın paralar için. Bir yüzüne Targaryen Hanesi'nin üç başlı ejderhası basıldığından beri böyle biliniyorlardı, öbür yüzünde ise kralın sureti kabartılmıştı. Henly'nin verdiği altınlardan ikisinin üzerinde Kral Daeron'un yüzü vardı, üçüncüsü ise daha eskiydi, iyice yıpranmıştı ve üzerinde başka bir adamın yüzü vardı. Yüzün altında, adına basıldığı kişinin ismi yazıyordu ama harfler okunmuyordu, ayrıca Dunk altın paranın kenarları da dâhil tıraşlandığını fark etmişti. Dunk bunu Henly'ye sesli olarak, herkesin duyabileceği şekilde söyledi. Seyis homurdandı ancak altının eksiğini tamamlamak için Dunk'a birkaç gümüş ve birkaç avuç dolusu da bakır verdi. Dunk bir iki tane bakırı seyise tekrar verdi ve Tatlıayak'ı işaret etti. "Bunlar onun için." dedi. "Bu gece ona yulaf yedir. Ve evet bir de elma al."

Kolunda kalkanı ve sırtında da içinde eski zırh olan heybesiyle Dunk, Ashford'un güneşli sokaklarına doğru yola koyuldu. Kesesindeki paraların ağırlığı ona garip hissettiriyordu kendini; bir yandan içi içine sığmıyorken diğer yandan gergindi Dunk. İhtiyar ona tek seferde bir veya birkaç tane para vermekten öte güvenmemişti. Elindeki parayla bir yıl geçinebilirdi. *Peki sonrasında ne yapacağım, Yıldırım'ı mı satacağım? Bu yolun sonu dilencilik ya da haydutluktu. Bu şans önüme bir daha gelmeyecek, risk almalıyım.*

Midyegeçidi nehrinin güney yatağına geçtiğinde vakit neredeyse öğle olmuştu ve turnuva alandaki kalabalık tekrar canlanmıştı. Şarapçılar ve sosisçiler yoğun bir şekilde satış yapıyor, ustası "Ayı, ayı ve bakire panayırı" şarkısını söylerken bir dansçı ayı dans ediyor, hokkabazlar hokkabazlık yapıyor ve kuklacılar bir başka dövüşü bitiriyorlardı.

Dunk ağaçtan ejderhanın öldürülmesini izlemek için durdu. Kukla şövalye ejderhanın başını kestikten sonra yere kırmızı talaş tozu dökülünce Dunk kahkahayı patlattı ve kuklacı kıza iki gümüş fırlattı. "Birisi dün gece için" dedi. Kız paraları havada yakaladı ve Dunk'a hayatında gördüğü en güzel gülümsemeyi verdi.

Bana mı gülümsüyor yoksa paralara mı? Dunk daha önce hiçbir kızla birlikte olmamıştı ve bu onu gergin yapıyordu. Bir keresinde -üç yıl önce, Kör Florent'e yarım yıl boyunca hizmet edip kesesini doldurduğunda- ihtiyar, Dunk'a bir geneleve gidip onu gerçek bir erkek yapma vaktinin geldiğini söylemişti. O gece Dunk çok sarhoş olmuştu ve uyandığında hiçbir şey hatırlamıyordu. Dunk o halini hatırlayınca çok utandı. Bir fahişe isteyip istemediğinden emin değildi. Eğer normal bir şövalye gibi, soylu bir bakireyle evlenemeyecekse en azından parasını değil de onu seven biriyle evlenmek isterdi.

"Bir boynuz bira içmek ister misin?" diye sordu Dunk, talaş tozundan kanı ejderhasının içine toplayan kuklacı kıza. "Yani benimle demek istiyorum. Ya da bir sosis yiyebiliriz, geçen gece bir tane yedim ve çok güzeldi. Domuz etinden yapılmışlardı, sanırım."

"Teşekkür ederim lordum ama başka bir gösterimiz daha var." dedi kız ve Dunk kendini aptal gibi hissederken, kukla şövalyeyi oynatan sert görünümlü şişman Dornelu kadının yanına koştu. Ama kızın

koşuşundan hoşlanmıştı Dunk. *Güzel ve uzun bir kız. Onu öpmek için eğilmeme gerek yok.* Dunk, nasıl öpüşülmesi gerektiğini biliyordu. Bir yıl önce Lannisport'ta bir meyhane kadını öğretmişti öpüşmeyi ona ama kadın çok kısaydı ve Dunk'ın dudaklarına ulaşması için masanın üzerine oturması gerekmişti. Bu anı Dunk'ın kulaklarına kadar kızarmasına yol açtı ve ne kadar aptal olduğunu düşündü. Her ne olursa olsun şu an dert etmesi gereken şey öpüşmek değil mızrak dövüşüydü.

Lord Ashford'un marangozları, mızrak dövüşçülerini ayıracak olan bel yüksekliğindeki tahtadan bariyerleri badana yapıyorlardı. Dunk bir süre işçilerin çalışmasını izledi. Beşer şerit vardı ve yarışmacılarının gözlerine güneş gelmemesi için Kuzey-Güney istikametinde konuşlandırılmışlardı. Listelerin doğu tarafında, lord ve leydileri yağmur ve güneşten korumak için gölgeliği olan üç katlı bir tribün inşa edilmişti. Çoğu kişi sıralarda oturacaktı ancak Lord Ashford, zarif bakire ve prensler için platformun ortasına arkaları yüksek olan dört sandalye inşa edilmişti.

Çayırın doğu hududuna bir talim alanı kurulmuştu ve bir düzine kadar şövalye orada mızrak dövüşü yapıyordu. Şövalyeler paramparça olmuş kalkana her vurduklarında gönderli silahlarını fırıldak gibi döndürüyorlardı. Dunk önce Bracken Vahşisi'ni sonra da Marchlı Lord Caron'u izledi. *Mızrak dövüşünde hiçbiri kadar iyi değilim,* diye düşündü Dunk endişeli bir şekilde.

Başka bir yerde, yarışacaklar yaya olarak talim yapıyorlardı. Yaverleri bağırarak küfürlerle karışık nasihatler verirken tahta kılıçlarla birbirlerine saldırıyorlardı. Dunk, bir dağ kedisi kadar kıvrak ve çabuk olan kaslı şövalyeye karşı koymaya çalışan biraz kilolu bir genci izledi… İkisinin de kalkanlarında Fossowaylerin kırmızı elması vardı lakin gencin kalkanındaki kısa sürede hırpalanmış ve harap olmuştu. "İşte burada henüz olgunlaşmamış bir elma var." dedi yaşlı şövalye gencin miğferine vururken kılıcıyla. Genç Fossoway pes ettiğinde yara ve morluklar içindeydi ama rakibi hızını alamamıştı. Miğferinin siperini kaldırdı, etrafa baktı, Dunk'ı gördü ve "Hey sen oradaki! Evet sen koca adam, kanatlı kadehin şövalyesi. Beline taktığın bir uzun kılıç mı?"

"O benim kılıcım." dedi Dunk kendini savunarak. "Ben Sör Uzun Duncan."

"Ben de Sör Steffon Fossoway. Beni denemek ister misin Sör Uzun Duncan? Kılıçları çarpıştırmak için yeni biri iyi olur, gördüğün gibi kuzenim daha olgunlaşmamış."

"Kabul et Sör Duncan," diye ısrar etti yenilmiş genç Fossoway miğferini çıkarırken. "Ben henüz olgunlaşmamış olabilirim ama kuzenim içine kadar çürümüş, hadi onu güzelce bir silkele de içindeki çekirdekler dışarı çıksın."

Dunk başını salladı. Neden lordlar onu bu tartışmanın içine sokmak istiyorlardı? Bu işe bulaşmak istemiyordu. "Teşekkür ederim sör, fakat ilgilenmem gereken meseleler var." Yanında bu kadar fazla para taşımak onu rahatsız ediyordu. Ne kadar erken Çelik Pate'e parasını verip zırhını alırsa o kadar mutlu olacaktı.

Sör Steffon Dunk'a hakaret eder gibi baktı ve "Gezici şövalyenin önemli işleri varmış." dedi. Etrafına biraz bakındı ve kendine ikna edebileceği yeni bir rakip buldu. "Sör Grance, mükemmel, neden beni denemiyorsunuz. Kuzenim Raymun'un ustalaştığı tüm zayıf teknikleri biliyorum ve görünüşe göre Sör Duncan'ın gezisine gitmesi gerekiyor. Gelin, gelin hadi."

Dunk kıpkırmızı bir suratla oradan uzaklaştı. Zayıf ya da değil kendine has pek tekniği yoktu ve turnuvadan önce kimsenin onun dövüştüğünü görmesini istemiyordu. İhtiyarın dediğine göre rakibini ne kadar iyi tanırsan, onun hakkından gelmek de o kadar kolay olurmuş. Sör Steffon gibi usta şövalyeler, rakibinin zayıflıklarını bir bakışta görecek kadar keskin gözlere sahipti. Dunk güçlü ve çabuktu, ağırlığının ve kolunun menzilinin de ona büyük yararı dokunuyordu ancak yeteneklerinin diğerlerine denk olduğuna bir an bile inanmamıştı. Sör Arlan onu elinden gelen en iyi şekilde eğitmişti fakat ihtiyar gençken bile müthiş bir şövalye değildi. Büyük şövalyeler hayatlarını gezerek geçirmezler ya da çamurlu bir yolun kenarında ölüp gitmezler*. Benim kaderim bu olmayacak,* diye yemin etti Dunk. *Gezici bir şövalyeden daha fazlası olabileceğimi herkese göstereceğim.*

"Sör Duncan" genç Fossoway ona yetişmek arkasından koştu. "Size kuzenimle dövüşmeniz konusunda ısrar etmemeliydim. Onun

kibirli davranışlarına çok sinirlenmiştim. Siz de çok iriydiniz ve düşündüm ki... ben çok hatalıydım. Zırhınız yoktu ve kuzenim yapabilseydi elinizi ya da dizinizi kırabilirdi. Rakiplerini talim alanında hırpalamak ister ki daha sonra onlarla listede karşılaşması gerekirse yaralı ve savunmasız olsunlar.

"Sana zarar vermedi ama."

"Evet vermedi çünkü ben onun kanındanım. Gerçi kendisi elma ağacımızın en üst dallarından birinde yer alır ve bana sürekli bunu hatırlatmadan yapamaz. Ben Raymun Fossoway."

"Tanıştığıma memnun oldum. Siz ve kuzeniniz turnuvada at sürecek misiniz?"

"Kuzenim sürecek, buna şüphe yok. Bana gelince, yapabilir miyim bilmiyorum. Daha henüz bir yaverim." Raymun'un kare biçiminde bir yüzü, yassı bir burnu ve kısa yün gibi saçları vardı ama hoş gülüşü bir gülüşe sahipti. "Bir mücadelecinin görünüşü var sende. Kimin kalkanını dövmek istiyorsun turnuvada?"

"Bu bir şeyi değiştirmez" dedi Dunk. Bu söylemesi gerekendi lakin gerçek tam tersiydi, bu dünya da tüm değişikliği bu yaratırdı. "Üçüncü günden önce listelere girmeyeceğim."

"Evet, sonrasında şampiyonlardan bazıları elenmiş olacak." dedi Raymun. "Güzel, Savaşçı [4] yüzünüze gülsün sör."

"Sizin de." *Eğer o bile sadece bir yaverse benim şövalye olmakla ne işim var? İkimizden biri gerçekten aptal.* Dunk'ın kesesindeki gümüş her adımda şıngırdıyordu ama biliyordu ki göz açıp kapatıncaya kadar onları kaybedebilirdi. Bu turnuvanın kuralları bile onun aleyhine işliyordu. Öyle ki tecrübesiz, zayıf bir rakiple karşılaşması çok zordu.

Bir turnuva, onu düzenleyenin saçma sapan arzularına bağlı olarak çok farklı şekillerde ilerleyebilirdi. Bir yanda şövalye grupları arasında gösteri dövüşü olurken diğer yanda zaferin ayakta kalan son kişinin olacağı meydan dövüşleri yapılırdı. Bireysel dövüşlere gelince ise çiftler kurayla ya da turnuvayı Turnuva Üstadı'nın isteğine göre seçilirdi.

Lord Ashford bu turnuvayı kızının on üçüncü isim gününü kutlamak için düzenliyordu. Zarif Bakire ise beş şampiyon ondan aldıkları uğur eşyalarını giyip onu korurken, babasının yanında "Aşk ve Güzelliğin

Kraliçesi" olarak yerini alacaktı. Diğer tüm yarışmacılar mücadele içinde olacaklardı çünkü eğer aralarından biri şampiyonlardan birini yener ve onun yerini alırsa, bir başkası gelip onu yenene kadar beş şampiyondan biri sıfatıyla Zarif Bakire'nin yanında durabilecekti. Üç günlük mızrak dövüşünün sonunda kalacak olan beş şampiyon, Zarif Bakire'nin "Aşkın ve Güzelliğin Kraliçesi" olarak kalmasına ya da bu unvanı başkasının almasına karar verecekti.

Dunk, çimenlerle kaplı olan mücadele alanına ve tribünlerdeki boş sandalyelere baktı ve ihtimalleri düşündü. Bir galibiyet, ihtiyacı olan tek şeydi. Sonrasında kendini Ashford Çayırı'nın şampiyonlarından biri ilan edebilirdi, bir saatliğine bile olsa. İhtiyar hemen hemen altmış yaşına kadar yaşamış ve hiç şampiyon olamamıştı. *Tanrılar merhametliyse,* bunu umut etmek çok abes değildi. Dunk, daha önce duyduğu tüm şarkıları aklından geçirdi; kör Symeon Yıldızgözler'in ve soylu Ayna Kalkanlı Serwyn'in, Prens Aemon Ejderşövalyesi'nin, Sör Ryam Redwyne'in ve Soytarı Florian'ın şarkıları. Hepsi de onun karşılaşabileceğinden çok daha korkunç düşmanlarla karşılaşmıştı. *Ama onlar büyük kahramanlardı; soylu cesur adamlar, Florian'ın dışında. Ya ben neyim? Kenar Mahalle'den Dunk mı? Yoksa Sör Uzun Duncan mı?*

Dunk, gerçeği çok yakında öğreneceğini düşünüyordu. Sırtındaki zırh heybesini kaldırdı ve tüccarların tezgâhlarına doğru, Çelik Pate'i bulmak üzere yola koyuldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Egg, kamp alanında yaşına oranla epey büyük iş başarmıştı. Dunk bundan memnundu çünkü içinde yaverinin kaçıp gideceği korkusu vardı. "At için iyi para verdiler mi?" diye sordu çocuk.

"Atı sattığımı nereden anladın?"

"At üstünde gittin ama yürüyerek geldin. Ve hırsızlar tarafından gasp edilmiş olsaydın şimdiki halinden daha kızgın görünürdün."

"Bunu almama yetecek kadar iyi para verdiler." Dedi Dunk yeni aldığı zırhı çocuğa göstererek. "Eğer bir gün şövalye olmak istiyorsan, iyi çelik ile kötü çeliği birbirinden ayırt etmeyi öğrenmen gerekiyor. Bak işte bu iyi bir zırh. Bu zırh çift işleme, yani her halka diğer iki halka ile bağlanmış gördün mü? Bu da tek işlemeli zırhtan daha iyi koruma sağlar. Bu da miğfer. Pate miğferin üstünü nasıl yuvarlaklaştırmış, kavisini görebiliyor musun? Üstü düz olan bir miğfere kılıç ya da balta saplanabilirken buna saplanamaz, kayıp gider." Dunk miğferi kafasından çıkarırken "Nasıl sence?" dedi.

"Siperliği yok yalnız." Diye belirtti Egg.

"Evet yerine hava delikleri var. Siperlikler şövalyelerin zayıf noktalarıdır." En azından Çelik Pate öyle söylemişti. "Şu güzelim serin havayı bir içime çekeyim deyip siperliğini kaldıran kaç tane şövalyenin gözüne ok yediğini bilseydin, asla bir siperliğin olsun istemezdin." Dedi Dunk.

"Üzerinde sorgucu da yok." Dedi Egg. "Çok sade."

Dunk miğferi havaya kaldırdı... "Sadelik benim gibiler için önemli. Ne kadar parlak olduğunu gördün değil mi? Hep böyle parlak kalmasını sağlamak senin görevin. Zırhları nasıl parlatacağını biliyor musun?"

"Kum dolu bir fıçının içinde." Dedi çocuk. "Ama senin bir fıçın yok. Zırhla birlikte çadır da aldınız mı Sör?"

"O *kadar* da para etmedi at*." Çocuk yaşına göre çok cesur ve küstah, bu küstahlığını onu döve döve yok etmek lazım.* Ama Dunk, onu dövemeyeceğini de biliyordu. Çocuğun cesurluğu hoşuna

gitmişti. Kendisinin de cesur olması gerekti. *Kendi yaverim benden daha cesur ve daha akıllı.* "Bu gün iyi çalıştın Egg." Dedi Dunk ona. "Yarın sabah benimle turnuva alanına bakmaya geliyorsun. Atlara biraz yulaf, kendimize de sıcak ekmek alırız. Hatta biraz da peynir ha ne dersin? Oradaki tezgahlarından birine güzel peynirler satılıyordu."

"Kaleye girmek zorunda kalmayacağım değil mi?"

'Neden istemiyorsun ki? Bir gün surların içinde bir hayata başlamayı düşünüyorum ve umarım bu dünyadan göçüp gitmeden önce başımı sokabileceğim bir evim olur."

Çocuk bir şey demedi. *Belki de bir soylunun mekânına girmekten korkuyordur,* diye düşündü Dunk. *Şaşılacak bir şey değil. Zamanla alışacaktır elbette.* Dunk, bu zırhı kaç karşılaşmada giyebileceğini merak ederek, Egg'e yeni zırhını övmeye devam etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sör Mandfred somurtkan bir yüze sahip cılız bir adamdı. Üzerine Dondarrion hanesinin mor yıldırımı işlenmiş siyah bir pardesü vardı ancak üzerinde aile arması olmasa da Dunk onu, karmakarışık uzun kızıl-sarı saçlarından pekala tanıyabilirdi. "Sör Arlan, babanız ile Lord Caron'un Kızıl Dağlardaki Akbaba Kralı'nın mekânını ateşe verdiklerinde, Lord babanızın hizmetindeydi, sör." Dedi tek dizinin üzerine çökmüş bir şekilde. "O zamanlar ben daha bir çocuktum ancak Sör Arlan'ın yaverliğini yapıyordum. Pennytreeli Sör Arlan'ın."

Sör Mandfred kaşlarını çatarak, "Hayır, ne seni ne de onu hatırlıyorum, çocuk."

Dunk adama ihtiyarın kalkanını gösterdi. "Bu onun armasıydı, kanatlı bir kadeh."

"Babam o dağlara sekiz yüz şövalye ile neredeyse dört bin piyade götürmüştü. Cidden benim babamın oraya götürdüğü her bir kişiyi ve o kişilerin armalarını hatırlayabileceğimi mi sanıyorsun? Belki onların içinde sen de varsındır ama…" deyip omuz silkti Sör Manfred.

Dunk'ın bir an ne diyeceğini bilemedi. *İhtiyar, senin babanın emrinde yaralanmışken onu nasıl unutabilirsin?* "Eğer bir şövalye ya da lord bana kefil olmaz ise, turnuvaya giremeyeceğim."

Peki ya bundan bana ne?" dedi Sör Manfred. "Yeterince vaktimi çaldınız sör."

Dunk eğer kaleye Sör Manfred'siz giderse bu mahvolduğu anlamına gelirdi. Sör Manfred'in mor işlemeli siyah yün pardesüsüne bakarak " Babanızın aile armanızı nasıl edindiğiniz hakkındaki hikâyeyi anlatışını hatırlıyorum." Dedi. "Fırtınalı bir gecede ilk atanız, Dorne hududu yakınlarında önemli bir mesaj taşıyormuş. O esnada atına bir ok isabet etmiş ve atın üzerinden fırlayıp yere düşmüş. Karanlığın içinden üzerinde zincir zırh ile işlemeli miğfer olan iki tane Dornelu asker çıkagelmiş. Atından düştüğü esnada kılıcının kırıldığını fark eden atanız, sonunun geldiğini düşünmüş. Ancak tam Dornelu askerler atanızın işini bitirecekken, gökyüzünde parlak mor

renkte bir yıldırım çakmış. Ve yıldırım ikiye ayrılıp kılıçları havada olan iki Dornelu askerin üzerine düşerek onları öldürmüş. Mesaj sayesinde Fırtına Kralı Dorne seferinde galip gelmiş ve Fırtına Kralı bu önemli mesajı ona ulaştırdığı için haberciye lordluk ünvanı bahşetmiş. O haberci Dondarrion hanesinin ilk lorduymuş ve arma olarak kendine ortasında çatallanmış mor bir yıldırım olan köşeleri ise yıldızlarla süslenmiş siyah bir sancak seçmiş."

Dunk hikâyenin Sör Manfred'i etkileyeceğini düşündüyse de sonuç hiç de düşündüğü gibi olmadı. " Babama hizmet eden her seyis ile uşak bile er ya da geç bu hikâyeyi duyar. Hikâyeyi bilmek sizi şövalye yapmaz. Şimdi yıkılın karşımdan *Sör*."

ONUNCU BÖLÜM

Aldığı olumsuz yanıttan dolayı içini büyük bir karamsarlık kaplayan Dunk, Ashford Kalesi'ne dönerken, acaba ne söylerse Plummer'ın ona turnuvaya katılma hakkı vereceğini merak ediyordu. Ancak Kâhya yerinde yoktu. Muhafızlardan biri ona kâhyanın Büyük Salon'da olabileceğini söyledi. "Burada mı beklemeliyim?" diye sordu Dunk muhafıza.

"Ben nerden bilim? Ne istiyorsan onu yap."

Büyük Salon, Dunk'ın girdiği diğer salonlar kadar büyük değildi ama Ashord da büyük bir kale sayılmazdı. Dunk yan kapılardan birinden salona girip hemen kâhyayı gördü. Kâhya, Salonun en ucunda bir düzine insan ve Lord Ashford ile birlikte ayakta dikiliyordu. Üzerinde çiçek ve meyve desenleri olan duvar örtülerinin asılı olduğu bir kemerin altından geçip gruba doğru ilerledi.

"Bahse girerim ki aynı şey *senin evlatlarının* başına gelseydi daha endişeli olurdun." Dedi bir adam kızgınca, Dunk onlara yaklaşırken. Adamın dümdüz saçları ve kare şeklinde kesilmiş sakalları salonun karanlığında beyazmış gibi görünüyordu ama Dunk biraz daha yaklaştığında onların aslında soluk gümüşi ile sarımsı bir renk arasında olduğunu gördü.

"Daeron aynısını daha önce de yapmıştı." Diye cevapladı bir başkası. Plummer'in ayakta oluşu Dunk'ın konuşan kişiyi görmesini engelliyordu. "Ona asla turnuvaya girmesini emretmemeliydin. Aerys ya da Rhaegel bir turnuvada yarışmaya ne kadar uygunsa o da o kadar uygun."

"Yani yakında, bir turnuvada at yerine fahişeye binmeye çalışır demek istiyorsun öyle mi?" dedi ilk konuşan adam. Prensin sesi – adam kesinlikle bir prensti- kalın ve etki bırakıcıydı. Üzerinde kürk ile süslenmiş kaba siyah bir pelerin ve onun altında da üzeri gümüş çiviler ile bezenmiş deri bir zırh vardı. Yanaklarında çiçek hastalığı yaraları vardı ve gümüş renkli sakalı bu yaraların sadece bir kısmını gizleyebiliyordu. "Oğlumun kusurlarını bana hatırlatmana ihtiyacım

yok, kardeşim. O sadece on sekiz yaşında. Değişebilir ve *değişecek*. Yoksa tanrılar üzerine yemin ederim ki onu öldürürüm."

"Tam bir budala gibi konuşuyorsun. Daeron ne ise o ve ne olursa olsun yine de damarlarında senin ve benim kanımı taşıyor. Sör Roland'ın onu ve yanındaki Aegon'u bulacağından şüphem yok."

"Turnuva bittikten sonra tabi."

"Aerion burada. Eğer senin endişelendiğin şey turnuva ise, Aerion Daeron'dan her halükarda daha iyi mızrak kullanıyor." Dunk şimdi konuşanı görebilmişti. Adam salondaki en yüksek yere kurulmuştu ve elinde bir deste parşömen vardı. Lord Ashford ise adamın hemen omzunun dibindeydi. Oturuyor olsa bile dümdüz uzattığı uzun bacaklarından hareket ile diğerlerin boyu en fazla adamın omzuna gelebilirdi. Kısa kesilmiş siyah saçlarının arasında yer yer grilikler belirmişti. Güçlü görünen çenesi de yüzü de temiz ve tıraşlıydı. Burnu en an az iki defa kırılmış gibi duruyordu. Üzerindeki yeşil yeleğin, kahverengi mantonun ve aşınmış botların çok sade olmasına rağmen adam, üzerinde itibar hissi, takat ve katiyet barındırıyordu.

Bir anda Dunk, asla duymaması ve içinde olmaması gereken bir yerde olduğun hatırladı. *En iyisi mi işleri bittikten sonra tekrar geleyim* diye karar verdi içinden. Ancak bu karar için çok geç kalmıştı. Gümüş sakallı prens aniden Dunk'a dönüp "Sen de kimsin ve böylece içeri dalarak ne yaptığını sanıyorsun?" dedi sert bir sesle.

"Bizim güzel kâhyamızın beklediği şövalye olsa gerek." Dedi oturan adam gülümseyerek. Bu Dunk'ın aklına, adamın en başından beri kendisinin salonda olduğunu bildiği düşüncesini getirdi. 'Buradaki davetsiz misafirler sen ile benim kardeşim. Yaklaşın sör."

Dunk kendini neyin beklediğinden emin olmayarak ileriye doğru adım attı. Yardım için göz ucu ile Plummer'a baktı ancak, dün güç gösterisi yapan incecik yüzlü kâhya şimdi sessizce başını yere eğmiş öylece bekliyordu. "Lordlarım" dedi Dunk. "Sör Manfred Dondarrion'a turnuvaya katılabilmem adına bana kefil olmasını istedim lakin o bu isteğimi reddetti. Beni hiç tanımadığını söylüyor. Ancak yemin ederim ki Sör Arlan onun hanesine hizmet etmişti. Sör Arlan'ın kılıcı ve kalkanı benim elimde ve..."

Kel kafalı ve yuvarlak kırmızı yüzlü Lord Ashford "Bir kılıç ile kalkan hiç kimseyi şövalye yapmaz." Dedi. "Plummer bana senden bahsetti. Elindeki kalkana işlenmiş armanın Pennytreeli Sör Arlan'a ait olduğunu kabul etsek bile, pekala sen adamın ölüsünü bulmuş ve cesedini yağmalamış olabilirsin. Elinde bir yazma veya geçerli bir kanıt olmadığı müddetçe..."

"Pennytreeli Sör Arlan'ı tanıyorum." Dedi oturan adam yavaşça. "Kendisinin hiç turnuva kazanmışlığı yoktur ancak aynı zamanda kendini rezil etmişliği de yoktur. Bundan on altı yıl önce Kral'ın Şehri'ndeki turnuvada yapılan meydan dövüşünde Lord Stokeworth ile Harrenhall Piçi'ni yenmişti ve ondan epey bir yıl önce de Lannisport'ta Gri Aslan'ın ta kendisini mızrak yarışmasında atından düşürmüştü. Tabi o zamanlar Aslan, şimdiki kadar gri değildi elbette."

"Bana bu mücadeleyi binlerce kez anlatmıştı." Dedi Dunk

Uzun boylu adam Dunk'ı inceleyip "O halde hiç şüphem yok ki, Gri Aslan'ın gerçek adını bize söyleyebilirsin."

Bir anlığına Dunk'ın beyni durur gibi oldu. *İhtiyar en az bin defa o yarışı anlattı bana. Aslanın adı neydi? Neydi o Aslanın adı...* İsim dilinin ucuna gelene kadar çaresizlik içindeydi ki "Sör Damon Lannister!" diye bağırdı Dunk. "Gri Aslan! Casterly Kayası'nın şu anki lordu olur kendisi."

"Aynen öyle." Dedi uzun boylu adam kibarca. "Ve yarın listeye adın yazılacak." Elindeki bir tomar parşömeni salladı.

"Nasıl olur da 16 yıl önce tesadüfen Damon Lannister'ı atından düşüren değersiz bir gezici şövalyeyi hatırlıyor olabilirsin?" dedi gümüş sakallı prens kaşlarını çatarak.

"Düşmanlarımla ilgili her şeyi öğrenme gibi bir huyum var."

"Peki neden bir gezici şövalye ile mızrak yarışı yapmaya tenezzül ettin?"

"Bundan dokuz yıl önce Fırtına Burnu'ndaydı. Lord Baratheon, torunun doğumunu kutlamak üzere büyükçe bir turnuva tertiplemişti. Çekilen kuradaki ilk rakibim Sör Arlan olmuştu. Ve ben en sonunda onu atından düşürene kadar dört mızrak kırmıştık."

"*Yedi...*" diye düzeltti Dunk. "Ve o mücadele de Ejderha Kayası Prensi'ne karşıydı." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Dunk, o

kelimeleri hiç söylememiş olmayı diledi. İhtiyarın Kale kafalı gerzek Dunk diye onu azarladığını duyar gibiydi.

"Aynen öyle." Dedi kırık burunlu prens nazikçe. "Hikâyeler anlattıkça değişir bilirim. Ustan için kötü düşünme sakın, lakin ne yazık ki sadece dört mızrak kırmıştık."

Dunk Büyük Salon'un karanlık olmasına minnettardı çünkü kulaklarının kıpkırmızı olduğunu biliyordu. "Lordum." *Hayır, bu da yanlıştı.* "Majesteleri." Dunk dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Sizin söylediğiniz gibi dört, yani ben, hayır, ihtiy… Sör Arlan her zaman benim kale duvarı kadar kalın ve öküz kadar geri kafalı olduğumu söylerdi."

"Ve görünüşüne bakarsak bir öküz kadar da kuvvetlisin." Dedi Baelor Kırıkmızrak. "Özür dilenecek bir şey yok Sör. Ayağa kalkın."

Dunk ayağa kalkarken, başını öne mi eğmeli yoksa direkt bir prensin yüzüne mi bakmalı merak ediyordu. *Şu an Fatih Aegon'un Demir Tahtı'nın varisi, Kral Eli ve Ejderha Kayası Prensi olan Baelor Targaryen ile konuşuyorum.* Böyle bir şahsiyete sıradan bir gezici şövalye ne söylemeye cesaret edebilirdi ki? "Si-siz hatırladığım kadarıyla Sör Arlan'a atını ve zırhını geri vermişsiniz hem de fidye istemeden." Diye kekeledi Dunk. "İhti-Sör Arlan bana sizin tam bir şövalye ruhuna sahip olduğunuzu ve bir gün Yedi Krallık'ın sizin ellerinizde güvende olacağını söylemişti."

"O kadar da yakın bir vakitte olmaz umarım." Dedi Prens Baelor.

"Hayır..." dedi Dunk dehşete kapılarak. *Neredeyse kral ölsün demek istememiştim* diyecekti ama kendini zamanında durdurdu. "Özür dilerim lordum. Yani majesteleri."

Bir an gümüş sakallı sağlam vücutlu adamın Prens Baelor'a kardeşim diye hitap ettiğini hatırladı*. O da Ejder Kanından seni sersem.* Adam sadece ve sadece Kral Daeron'un dört oğlundan en genci prens Maekar olabilirdi. Prens Aerys kitap bağımlısıydı ve Prens Rhaegel ise hastalıklı, uysal ve biraz deliydi. Hiçbiri de bir turnuvaya katılmak için diyarın bir ucundan diğer ucuna yol tepmezdi. Ancak söylenene göre Maekar, korkulan bir savaşçıydı tabi abisinin gölgesinde kaldığı sayılmaz ise.

"Yarışmaya katılmak istiyorsun o kadar değil mi?" diye sordu ona Prens Baelor. "Karar Oyun Efendisi'nin elbette, ama ben

reddedilmen için hiçbir sebep göremiyorum."
Kâhya başını öne eğip, "Siz nasıl arzu ederseniz Lordum." Dedi.
Dunk tam heyecandan kekeleyerek teşekkür edecekken Prens Maekar onun sözünü kesti. "Pekâlâ sör anladık, minnettarsın. Şimdi çekilebilirsin."
"Soylu kardeşimi affedin sör." Dedi Prens Baelor. "Oğullarından ikisi buraya doğru gelirken yolda kayboldular ve Maekar onlar için endişe ediyor."
"Bahar yağmurları birçok ırmağı taşırmıştır." Dedi Dunk. "Belki de prensler bundan dolayı geciktiler?"
"Buraya basit bir gezici şövalyeden nasihat almaya gelmedim." Diye çıkıştı Prens Maekar kardeşine bakarak.
"Gidebilirsiniz sör." Dedi Dunk'a Prens Baelor nazikçe.
"Emredersiniz Lordum." Dunk başını eğdi ve arkasını döndü.
Ancak adım atamadan prens onu tekrar çağırdı. "Sör. Son bir şey. Sör Arlan'ın evladı değilsiniz değil mi?"
"Evet lordum yani hayır oğlu değilim." Prens, Dunk'ın taşıdığı üzerinde kanatlı kadeh olan yıpranmış kalkana bakarak kafasını salladı. "Kanun gereği, sadece şövalyelerin öz oğulları onların armalarını üzerlerinde taşıyabilirler. Bu yüzden kendinize ait yeni bir arma bulmanız gerekli sör."
"Bulurum." Dedi Dunk. "Tekrar teşekkür ederim Majesteleri. Cesurca mücadele edeceğim, göreceksiniz." İhtiyarın sürekli söylediği gibi *Baelor Kırıkmızrak kadar cesurca.*

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Şarapçılar ve sosisçiler yoğun bir şekilde satış yaparken fahişeler, tiyatrodaki oturakların ve çadırların arasında arsız arsız yürüyorlardı. Bazıları oldukça güzeldi, özellikle kızıl saçlı kız. Dunk, kızın göğüslerine bakmaktan kendini alıkoyamadı çünkü, avare avare dolaşırken kızın bol elbisesinin altında adeta dans eden göğüsleri onu baştan çıkarmıştı. Dunk bir an kesesindeki gümüşleri düşündü. *Onu kampıma götürebilir ve istersem bütün gece ona sahip olabilirim.* Daha önce hiçbir kadınla yatmamıştı Dunk ama bildiği bir şer varsa o da ilk mızrak dövüşünde ölebileceğiydi. Turnuvalar tehlikeli olabilirdi... Ama fahişeler daha da tehlikeli olabilirdi, ihtiyar onu bu konuda uyarmıştı. *Uyurken beni soyup kaçabilir, sonrasında ne yaparım ben?* Kızıl saçlı kız başını çevirip omuzlarının üstünden Dunk'a bir bakış attı ama Dunk başını sallayarak oradan uzaklaştı.

Dunk Egg'i, kelliğini gizlemesi için pelerininin kukuletasını kafasına çekmiş, bağdaş kurup oturmuş halde kukla şovunu izlerken buldu. Çocuk kaleye girmekten korkuyordu, Dunk da çekingenliği ve utancından ötürü aynı şeyi hissediyordu. *Çocuk kendini, bırak prensleri, leydi ve lordların arasında olmaya bile layık görmüyor.* Küçükken Dunk da aynı şeyleri hissetmişti. Kenar Mahalle'nin ötesindeki hayat heyecan verici olduğu kadar korkutucu da gelmişti ona. *Egg'in sadece biraz zamana ihtiyacı var, hepsi bu.* Şimdilik, istemediği halde kaleye sokmaktansa ona birkaç bakır verip tiyatrolarda ve şovlarda kendini eğlendirmesine izin vermek daha nazikçe olurdu.

Bu sabah kuklacılar Florian ve Jonquil'in hikâyesini canlandırıyorlardı. Dornelu şişman kadın; rengârenk, farklı farklı yamalarla bezeli zırhı olan Florian'ı oynatırken, uzun kız Jonquil'ün iplerini tutuyordu. "Sen bir şövalye değilsin," diyordu kuklanın ağzı bir aşağı bir yukarı hareket ederken uzun kız. "Biliyorum seni, Soytarı Florian'sın sen."

"Ta kendisiyim leydim," diye cevap verdi öbür kukla diz çökerek. "Gelmiş geçmiş en büyük soytarı ve aynı zamanda en büyük şövalyeyim."

"Bir soytarı şövalye mi?" dedi Jonquil. "Hayatımda böyle bir şey duymadım."

"Güzel leydim," dedi Florian, "mesele kadınlar olduğunda tüm erkekler soytarı ve tüm erkekler şövalyedirler."

Sonunda güzel boyanmış bir dev ile neşeli bir dövüş olan, hoş ve aynı zamanda üzücü olan güzel bir şovdu. Gösteri bittiğinde şişman kadın paraları toplamak için kalabalığın arasına giderken uzun kız kuklaları toplamaya koyulmuştu. Dunk, Egg'i de aldı ve kızın yanına gitti.

"Lordum?" dedi kız yandan bakışlar ve yarım bir gülümsemeyle. Kız, Dunk'ın çenesine geliyordu ama yine de gördüğü tüm kızlardan daha uzundu.

"Şov mükemmeldi," dedi Egg heyecanlı bir şekilde. "Kuklaları oynatış şeklinize bayıldım; Jonquil'ü, Ejderha'yı ve diğerlerini. Geçen sene bir kukla şovu görmüştüm ama kuklaların hepsi aptalca ve biçimsizce hareket ediyordu. Senin hareketlerin bir su kadar pürüzsüz."

"Teşekkür ederim." dedi kız Egg'e nazikçe.

"Kuklalarınız da mükemmel bir şekilde yapılmış, özellikle ejderha, korkunç bir canavar. Onları kendiniz mi yapıyorsunuz?" dedi Dunk.

Kız başını salladı. "Evet, amcam oyma işini yapar bense boyama işini."

"Benim için de bir şey boyar mısın? Karşılığında ödeyecek param var." dedi Dunk ve kalkanını omzundan indirip kıza gösterdi. "Kadehin üzerine bir şey boyamam lazım."

Kız kalkana baktı ve sonra Dunk'a döndü. "Ne boyatmak istersiniz peki?"

Dunk bunu hiç düşünmemişti. İhtiyar'ın kanatlı kadehi yerine ne olabilirdi ki? Kafası bomboştu. *Ahmak Dunk, kale duvarı kadar kalın kafalı.* "Aslında hiç... bilmiyorum emin değilim." Kulaklarının kızardığını fark etti Dunk fakat çaresizdi. "Aptal bir soytarı olduğumu düşünüyor olmalısın."

Kız güldü. "Tüm erkekler soytarıdır ve tüm erkekler şövalyedir."

"Hangi renk boyaların var?" diye sordu Dunk, ona bir fikir verebileceğini umarak.
"Boyaları karıştırıp istediğin rengi elde edebilirim."
İhtiyar'ın kahverengi kalkanı ona hep kasvetli gelmişti. "Zemin günbatımı renginde olmalı," dedi Dunk ansızın. "İhtiyar, günbatımlarını severdi. Ve simge de..."
"Karaağaç," dedi Egg. "Kahverengi gövdesi ve yeşil dalları olan büyük bir karaağaç, tıpkı havuzun yanındaki gibi."
"Evet," dedi Dunk. "Bu işimi görür. Bir karaağaç... ama üzerinde kayan bir yıldız da olsun. Yapabilir misin bunu?"
Kız başıyla onayladı. "Bana kalkanı verin, onu bu gece boyayacağım ve yarın size geri vereceğim."
Dunk kalkanı kıza verdi. "Beni Sör Uzun Duncan olarak bilirler."
"Ben de Tanselle," dedi ve kahkaha attı kız. "Sırık Tanselle derdi çocuklar bana eskiden."
"Hayır, hiç de sırık gibi değilsin," diye ağzından kaçırıverdi Dunk. "Tam da..." Dunk ne söylemek üzere olduğunun farkına vardı ve kıpkırmızı kesildi.
"Tam da?" dedi Tanselle, başını meraklı bir şekilde kaldırarak. "-kuklalara göresin." diye bitirdi sözünü Dunk alakasız bir şekilde.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Turnuvanın ilk sabahı hava, berrak ve açıktı. Dunk bir heybe dolusu yiyecek almıştı, böylece kaz yumurtası, kızarmış ekmek ve domuz etiyle kahvaltılarını yapabileceklerdi, fakat tüm yiyecekler hazır olduğunda Dunk pek de iştahı olmadığını fark etti. Bugün turnuvada at sürmeyeceğini bilmesine rağmen midesi kaskatı kesilmişti. Turnuvalarda ilk mücadelelere katılma şerefi; tanınmış soylu şövalyelerin, lordlar ile onların çocuklarının ve önceki diğer turnuvaların şampiyonlarına aitti.

Egg tüm kahvaltı boyunca konuşmuştu. Bir o şövalyeden bir bu şövalyeden ve turnuvada neler yapabileceklerinden bahsediyordu. *Yedi Krallık'taki tüm iyi şövalyeleri bildiğini söylerken benimle alay etmiyormuş demek,* diye düşündü Dunk pişmanlık içinde. Ufacık öksüz bir çocuğun sözlerini dikkatle dinlemeyi aşağılayıcı bulmuştu Dunk, lakin Egg turnuvada karşılaşabileceği rakipleri hakkında ona önemli ipuçları verebilirdi.

Çayır, adeta mahşer yeriydi. Herkes turnuva alanını daha iyi görebilmek için birbirini itip kakıyordu. Dunk da en az diğerleri kadar iyi itip kakıyordu ve hepsinden daha uzundu. Çitlerden 5 metre uzaklıktaki bir yükseltiyi gördü ve oraya doğru güç bela ilerledi. Egg, tüm görebildiğinin insanların kıçları olduğundan yakınınca Dunk, onu omuzlarına aldı. Meydanın ötesinde tribünler; soylu lordlar ve leydiler, halktan birkaç zengin ve o gün turnuvada yarışmak istemeyen yirmi kadar şövalye ile dolmuştu. Prens Baelor, Lord Ashford'un yanında oturuyordu ancak Prens Maekar'dan hiç iz yoktu. Güneş, pelerinini tutan omuz tokalarından ve başındaki ufak taçtan altın bir demet gibi yansıyordu ama öte yandan lordların çoğundan daha sade giyinmişti Prens Baelor. *Aslında o siyah saçlarla hiç de bir Targaryen gibi görünmüyor.* Bunu Egg'e de söylemişti Dunk.

"Prens Baelor'un annesine çektiği söylenir." demişti çocuk ona. "Annesi bir Dorne prensesiydi."

Beş şampiyon, mücadele alanının kuzeyinde, arkalarına nehri alan bir yerde çadırlarını kurmuştu. Çadırlardan en küçük ikisi turuncuydu, girişlerinde ise, üzerlerinde beyaz güneş ve zaviyeli nişan sembolü olan kalkanlar asılıydı. Bunlar Lord Ashford'un oğulları ve Zarif Bakire'nin kardeşleri Androw ve Robert olmalıydılar. Dunk, onların yiğitliklerinden bahsedildiğini pek duymamıştı, bu da onların şampiyonluklarını ilk kaybedecekler olmaları ihtimalini güçlendiriyordu.

Turuncu çadırların yanında, koyu yeşille boyanmış ve onlardan daha büyük bir çadır duruyordu. Yüksekbahçe'nin altın renkli gülü, çadırın üzerindeki sancakta dalgalanırken aynı zamanda kapıda asılı duran büyük yeşil kalkanın üzerine işlenmişti. "Bu Leo Tyrell, Yüksekbahçe lordu," dedi Egg.

"Bunu zaten biliyorum." dedi Dunk rahatsız olmuş bir şekilde. "İhtiyar ve ben, sen daha doğmadan Yüksekbahçe'de hizmet vermiştik." O seneyi kendi de zar zor hatırlıyordu ama Sör Arlan sık sık, eşsiz bir mızrak dövüşçüsü olan ve saçlarındaki griler yüzünden ara sıra 'Uzundiken Leo' diye çağrılan Lord Leo Tyrell'den bahsederdi. "Çadırın yanındaki Lord Leo olmalı, altın rengi ve yeşiller içindeki, uzun, ince, gri sakallı adam."

"Evet," dedi Egg. "Onu Kral'ın şehrinde bir kez görmüştüm. Karşılaşmak isteyeceğiniz rakiplerden biri değil sör."

"Kiminle karşılaşacağım hakkında senden akıl alacak değilim çocuk."

Dördüncü çadır ise kırmızı ve beyaz, baklava biçimindeki parçalardan dikilmişti. Dunk bu renklerin sahibini tanımıyordu ama Egg onların, Arryn Vadisi'nden bir şövalye olan Sör Humfrey Hardyng'e ait olduğunu söylemişti. "Geçen sene Bakirehavuzu'nda büyük bir meydan dövüşünü kazandı sör ve Duskendaleli Sör Donnel ile Arryn ve Royce Lordları'nı meydanda yerle bir etti."

Son çadır Prens Valarr'ındı. Siyah ipek çadırın tavanından sarkan kırmızı üçgen flamalar, bir ejderhanın ağzından çıkan kızıl alevleri andırıyordu. Çadırın girişindeki kalkan, parlak bir siyaha boyanmıştı ve üzerine Targaryen Hanesi'nin üç başlı ejderhası işlenmişti. Hemen yanında ise parlayan beyaz zırhı siyah çadır kumaşında iyice belirgin olan, Kral Korumaları'ndan bir şövalye nöbet tutuyordu.

Dunk, onu gören herhangi bir yarışmacının, girişteki kalkana dokunmaya cesaret edip edemeyeceğini düşünüyordu. Valarr, kralın torunuydu ve aynı zamanda Baelor Kırıkmızrak'ın oğluydu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Borazanlar yarışmacıları çağırmak için çalındığında, Zarif Bakire'nin tüm şampiyonları onu korumak için davet edildi. Dunk, meydanın güneyinde yarışmacılar tek tek belirirken kalabalığın heyecanlandığını, artan mırıldanmalardan anlayabiliyordu. Çığırtkanlar sırayla her şövalyenin ismini haykırıyordu. Şövalyeler, Lord Ashford'un, Prens Baelor'un ve Zarif Bakire'nin şerefine mızraklarını havaya kaldırmak için tribünün önünde durdular. Sonra rakiplerini seçmek üzere meydanın kuzey sınırında halka oluşturdular. Casterly Kayası'nın Gri Aslanı, Lord Tyrell'in kalkanına vururken onun altın saçlı varisi Sör Tybolt Lannister, Lord Ashford'un büyük oğluna meydan okudu. Nehirova'nın Lord Tully'si ise Sör Humfrey Hardyng'in baklava desenli kalkanına dokundu. Sör Abelar Hightower ise Valarr'ın kalkanına tıklatırken genç Ashford, Gülen Fırtına olarak bilinen Sör Lyonel Baratheon tarafından çağırıldı.

Meydan okuyanlar, rakiplerini beklemek üzere meydanın güney sınırına sürdüler atlarını: Sör Abelar gümüş ve duman renkleri içinde, kalkanında ise ateşle taçlandırılmış taştan bir gözcü kulesiyle; iki Lannister, üzerlerinde Casterly Kayası'nın altın aslanını taşıyan koyu kırmızılarıyla; Gülen Fırtına, göğsüne ve kalkanına siyah geyik işli parıl parıl parlayan altın rengi kıyafeti ve miğferinde boynuzlarla; Lord Tully ise omuzlarından gümüş tokalarla tutturulmuş çizgili mavi ve kırmızı peleriniyle. Rüzgar flamaları dalgalandırırken şövalyeler 4 metrelik mızraklarını göğe doğru kaldırdılar.

Meydanın kuzey sınırında yaverler, şampiyonların bineceği, parlak zırhlarla kuşandırılmış savaş atlarını tutuyorlardı. Şampiyonlar da tıpkı rakipleri gibi ihtişamlı bir şekilde giyinmiş, miğferlerini takmış, mızraklarını ve kalkanlarını ellerine almışlardı: Ashfordların rüzgârda dalgalanan turuncu ipekleri, Sör Humfrey'in kırmızı ve beyaz baklava desenleri, beyaz süvari atının üstündeki Lord Leo'nun üzerine altın güller işlenmiş yeşil saten koşum takımları ve tabi ki Valarr Targaryen. Genç Prens'in atı da zırhı, mızrağı, kalkanı ve koşum takımlarıyla uyumlu bir şekilde gece kadar karanlıktı. Miğferinin

üzerinde ise kanatları kocaman açılmış, zengin kırmızılarla boyanmış, ışıldayan bir ejderha vardı; ejderhanın bir eşi de kalkanının parlak siyah yüzeyine boyanmıştı. Her şampiyonun kolunda ise, uğur getirmesi için Zarif Bakire tarafından verilmiş turuncu ipek bir kumaş bağlıydı.

Şampiyonlar yerlerini alırken Ashford Çayırı'nda adeta çıt çıkmıyordu. Savaş borusunun çalmasıyla sessizlik yerini bir anda büyük bir coşku ve kargaşaya bıraktı. On çift mahmuz on devasa savaş atının karnına vurdu, binlerce kişi çığlık atmaya ve haykırmaya başladı, kırk nal toprağı inletip çimleri köklerinden söktü, on mızrak havaya kalktı ve indi... Meydanda yer yerinden oynuyordu, şampiyonlar ile meydan okuyanlar çelik ve ağacın yırtıcı bir gürültüyle çarpışmasıyla buluştu. Bir anda hepsi birbirinin ardına geçmişti ve bir sonraki çarpışma için yerlerini alıyorlardı. Lord Tully eyerinin üzerinde dengesini kaybetmişti ancak atının üzerinde kalmayı başarmıştı. Seyirciler on mızrağın da kırıldığını fark edince, kalabalığın bundan büyük zevk aldığını gösteren müthiş bir gürültü yükseldi. Bu turnuvanın mükemmel geçeceğine işaret eden muhteşem bir olaydı ve tabi yarışmacıların yeteneğine de.

Yaverler mızrak dövüşçülerinin kırılan mızrakları yerine yenilerini verdiler ve bir kez daha mahmuzlar atların derilerine gömüldü. Dunk, ayaklarının altındaki toprağın sallandığını hissediyordu. Omuzlarının üstünde ise Egg mutlu bir şekilde bağırıyor ve çöp gibi kollarını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Onlara en yakın olarak Genç Prens geçti. Dunk, prensin siyah mızrağının ucunun, rakibinin kalkanındaki gözcü kulesine bir öpücük kondurduktan sonra kayıp göğsüne çarparken aynı şekilde Sör Abelar'ın mızrağının da Prens Valarr'ın göğüs zırhında parçalara ayrıldığını gördü. Darbenin etkisiyle gümüş ve duman rengindeki koşum takımlarının içindeki gri aygır yana savruldu ve üzengilerden kurtulup atından fırlayan Sör Abelar Yüksekkule sert bir şekilde yere çarptı.

Sör Abelar gibi Lord Tully de atından düşürülmüştü. Ancak Lord bir anda ayağa kalkıp uzun kılıcını kınından çekti. Bunun üzerinde Sör Humfrey, elindeki sağlam mızrağı bir kenara atıp mücadeleye yerde devam etmek için atından indi. Sör Abelar'ın da durumu pek iç açıcı sayılmazdı. Yaveri koşarak yanına geldi ve Sör'ün başındaki miğferi

çıkartıp yardım istedi. Yardıma gelen iki tane hizmetçi, sersemlemiş şövalyeyi kollarından kaldırıp çadırına götürdü. Yarışma alanında ise üçüncü tura geçen atından düşmemiş altı şövalye vardı. Birçok mızrak daha çatırdadı ve bu sefer Lord Leo Tyrell, mızrağını ustaca Gri Aslan'ın miğferine nişanlayıp, Aslan'ın miğferini başından uçurmayı başardı. Başından miğferi uçan Casterly Kayası Lordu, selam verir gibi elini havaya kaldırdı ve atından inerek yenilgiyi kabul etti. Bu arada Sör Humfrey, Lord Tully'yi kılıçlı mücadelede de yenerek mızrak kullanmakta olduğu kadar kılıç kullanmakta da yetenekli olduğunu gösterdi.

Tybolt Lannister ile Androw Ashford, Sör Androw'un atından düşüp kalkanını ve mücadaleyi kaybetmesine kadar üç kere daha karşılıklı at sürdüler. Genç Ashford ise Gülen Fırtına Sör Lyonel Baratheon ile dokuz mızrak kırmasına karşı atından düşmedi. Şampiyon ile rakibin ikisi de onuncu turda atlarından düştü ve biri elinde kılıç diğeri ise bir topuz ile mücadeleye devam etmek için ayağa kalktılar. Gülen Fırtına tarafından hırpalanan Sör Robert Ashford babasının yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi görünce, sonunda yenilgiyi kabul etti. Lord Ashford'un iki oğlu da onları Zarif Bakire'nin yanında Şampiyonluk sıfatı ile duracakları makamlarından indirilmişti ancak ikisi de Yedi Krallık'ın en iyi iki şövalyesiyle soylu bir şekilde mücadele etmiş ve kendilerini kanıtlamışlardı.

Onlardan daha iyi dövüşmeliyim dedi Dunk galip ile malup olanın birbirlerini kucaklayıp alandan kol kola ayrılmasını izleyerek. *İyi mücadele edip yenilmek benim için yeterli değil. En azından birinci mücadeleyi kazanmalıyım yoksa elimdeki her şeyi kaybedeceğim.*

Sör Tybolt Lannister ile Gülen Fırtına, yendikleri kişilerin yerlerine geçerek şampiyonlar arasına girmişti. Daha şimdiden toparlanan turuncu çadırların biraz ötesinde Genç Prens, büyük siyah çadırının önündeki sandalyeye yerleşmişti. Miğferi başında yoktu. Babası gibi siyah saçları vardı ancak babasından farklı olarak siyah saçlarının arasında gümüşi bir tutam saç vardı. Hizmetçilerden biri ona gümüş bir kadeh getirdi ve Genç Prens kadehten bir yudum aldı. *Aklı varsa şarap değil su içiyordur,* dedi Dunk içinden. Valarr, babası kadar yiğit olduğundan mı yoksa yarışmadaki en güçsüz şövalyeye karşı yarıştığından mı galip gelmişti merak ediyordu Dunk.

Trompetlerin çoşkulu sesi, listeye üç yeni yarışmacının girdiğini duyurdu. Turnuva çığırtkanı yarışmacıların adlarını haykırdı*. "Caron Hanesinden Dorne Sınırı Lordu Sör Pearse."* Kalkanına gümüş bir harp, üzerindeki pardesüsüne ise bülbül motifleri işlenmişti. *"Seagard'taki Mallister Hanesinden Sör Joseth."* Sör Joseth'in başında kanatlı bir miğfer vardı ve kalkanına çivit renkli gökyüzünde uçan gümüş bir kartal resmedilmişti. *"Gazap Tepesi'ndeki Swann Hanesinden Taşmiğfer Lordu Sör Gawen."* Adamın kalkanında öfkeli bir şekilde dövüşen biri siyah biri beyaz iki kuğu vardı. Lord Gawen'in ve atının üzerindeki zırh, kılıcının kınından elindeki mızrağın çizgilerine varana kadar siyah ve beyaz şeritler ile bölünmüştü.

Harp çalıp şarkı söylemesi ve şövalyeliği ile ünlü Lord Caron, mızrağının ucu ile Lord Tyrell'in gül desenli kalkanına dokundu. Sör Joseth, Sör Humfrey Hardyng'in rakibi oldu. Ve siyah-beyaz parçalı şövalye Lord Gawen ise kurada beyaz korumalı, siyah prense meydan okudu. Dunk çenesini kaşıdı. Lord Gawen ihtiyardan daha yaşlıydı ve ihtiyar çoktan mevta olmuştu. "Egg, bu yarışmacılar içinde en güçsüzü hangisi?" diye sordu Dunk omzunda oturan ve bu şövalyeler hakkında çok şey biliyormuş gibi görünen çocuğa.

"Lord Gawen," dedi çocuk hemen. "Valarr'ın rakibi."

"*Prens Valarr olacak.*" Diye düzeltti çocuğu Dunk. " Bir yaver saygılı bir şekilde konuşmalıdır, çocuk."

Üç şampiyon atlarına binerken, onlara meydan okuyan diğer üç yarışmacı da alandaki yerini aldı. İnsanlar coşku içinde bahis oynayıp kendi oynadıkları şövalyelere cesaretlendirici tezahüratlarda bulunuyorlarken, Dunk sadece prensi izliyordu. İlk turda prens, Lord Gawen'in kalkanına göz alıcı bir darbe indirmek için saldırdı ve tıpkı Sör Abelar Hightower ile mücadelesinde olduğu gibi mızrağının köreltilmiş ucunu kenara doğru kaydırdı. Ancak mızrak bu sefer başka yöne saptı ve hamlesi boşa gitti. Lord Gawen'in mızrağı ise Prens'in tam göğsünün ortasına vurdu ve Valarr toparlanmadan önce bir anlığına atından düşecek gibi oldu.

İkinci turda Valarr rakibinin göğsünü hedefleyerek mızrağını sol tarafa savurdu ancak Lord'un omzuna vurabildi. Öyle olsa bile darbe, yaşlı şövalyenin mızrağını elinden düşürtecek kadar şiddetliydi. Bir kolu dengede durmak için havayı dövse de Lord Gawen atından

düştü. Genç Prens atının eğerinden atladığı gibi kılıcı çekti ancak atından düşen savaşçı elleri ile birlikte miğferinin siperliğini de havaya kaldırdı ve "Teslim oluyorum, Majesteleri." Dedi. "*İyi dövüştü.*" Valarr saçları grileşmiş lordun ayağa kalmasına yardımcı olurken, tribünde oturan soylular ayağa kalkıp lordun dediğini tekrarladılar. "İyi dövüştü! İyi dövüştü!"

"İkisi de hiç iyi dövüşmedi." Dedi Egg şikayet eder gibi.

"Sessiz ol yoksa kampa geri dönersin."

Şevk içindeki kalabalığın önünde harplı lord ile güllü lord birbirlerine şiddetle kör savaş baltaları ile saldırırlarken, onlardan biraz ötede Sör Joseth Mallister bilinci kapalı bir şekilde meydandan dışarı taşınıyordu. Dunk Valarr Targaryen hakkında o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki neredeyse olanları görmedi bile. *Ortalama bir şövalyeden daha fazlası değil,* diye düşündü Dunk kendi kendine. *Ona karşı galip gelme şansım var. Eğer tanrılar yüzüme gülerse onu atından bile düşürebilirim ve kılıçlı mücadeleye geçtiğimizde ağırlığım ve kuvvetim sayesinde onu indirebilirim.*

"İndir onu!" Diye neşeyle bağırdı Egg heyecanla Dunk'ın omuzunda bir o yana bir bu yana sallanırken. "İndir onu! Vur ona! Evvet! İşte böyle, *işte böyle!*" Görünüşe göre Lord Caron'a tezahürat ediyordu. Lord Leo ile Caron'un silahlarının çıkardığı metalik seslerden anlaşıldığı kadarıyla harpçı lord, bu sefer çok farklı bir müzik besteliyordu. Kalabalık neredeyse eşit bir şekilde ikiye ayrılmış ve iki tarafta da sabahın ayazında küfürler ile sevinç çığlıkları birbirine karışmıştı. Lord Pearse'ın baltası, Lord Leo'nun kalkanındaki altından gülün yapraklarını tek tek koparırken havaya boya ve tahta parçaları saçılıyordu. En sonunda baltanın darbesi ile kalkan kırılıp ikiye parça ayrıldı ancak tam bu esnada Lord Pearse'ın baltası bir anlığına kalkana saplanıp kaldı. Ve Lord Leo baltasını rakibinin silahının sapına vurup elinden düşürttü. Lord Leo kırık kalkanı ile birlikte kendini bir yana savurup bir anda savunmadan saldırıya geçti. Dakikalar içinde harpçı şövalye tek dizinin üzerine teslimiyet şarkısı söylüyordu.

Sabahtan öğleye kadar aynı şekilde devam etti. Yarışmacılar ikili, üçlü ve bazen beşli olarak yarışma alanına çıktılar. Trompetler çaldı, çığırtkanlar isimleri haykırdı, savaş atları birbirlerine hücum etti,

kalabalık coşku ile gürledi ve kılıçlar zırhlara ve miğferlere karşı savrulurken, mızraklar ince dallar gibi parçalara ayrıldı. Bütün alt tabakalıların ve soyluların ortak düşüncesi, günün mızrak dövüşleri adına muhteşem geçtiğiydi. Sör Humfrey Hardyng ile sarı- siyah çizgilerle ayrılmış ve ortasında üç arı kovanı olan bir kalkan taşıyan cesur ve genç şövalye Sör Humfrey Beesburry'nin bir düzine mızrağı paramparça ettikleri dillere destan mücadele, yakında halk tarafından "Humfrey Meydan Muharebesi" olarak adlandırılacaktı. Sör Tybolt Lannister, Sör Jon Penrose tarafından atından düşürülüp, bu düşüşte kılıcının kırılmasına rağmen sadece kalkanı ile mücadeleye devam edip kazanarak şampiyonlar arasındaki yerini korumuştu. Kır sakallı ve bıyıklı yaşlı şövalye Sör 'Tek-Göz' Robyn Rhyshing, Lord Leo'ya karşı mücadelesinin ilk turunda miğferinin düşmesine rağmen pes etmeyip bıçak keskinliğinde tahta parçalarının korumasız yüzünde, saçlarının ise rüzgârla birlikte uçuştuğu üç turda daha mücadele ederken Dunk, Egg'in ona anlattığı Sör Robyn'in tek gözünün beş yıl kadar önce yaptığı bir yarışta mızraktan kopan bir tahta parçası yüzünden kör olduğu hikâyesini hatırlayarak daha da bir şaşkınlık yaşadı. Leo Tyrell, Sör Robyn'in korumasız başına hedef almayacak kadar şövalye ruhluydu ancak buna rağmen Rhysling'in inatçılığı ve cesareti (aptallığı da denebilirdi) Dunk'ı hayretler içinde bıraktı. Yüksekbahçe Lordu en sonunda Sör Robyn'nin tam kalbinin yanına sert bir darbe vurdu ve adamı taklalar attırarak toprağa düşürdü.

Sör Lyonel Baratheon da dikkate değer birkaç mücadelede bulunmuştu. Zayıf rakipleri gelip onun kalkanına dokunduğunda sıklıkla gürültülü bir kahkaha koparıyordu. Aslına bakıldığında adamın her zaman güldüğü de söylenebilirdi; atına binerken, hücum ederken, rakiplerini atlarının üzerinden düşürürken. Rakiplerinin giydiği miğferlerin üzerinde herhangi bir sorguç varsa, Sör Lyonel Baratheon ilk önce o sorguçlara saldırıp, kopan parçaları kalabalığa doğru fırlatıyordu. Sorguçlar, tahta oymalardan, şekil verilmiş derilerden ve bazen de yaldızlı işlemeler ile saf gümüşle şekil verilmiş süslemelerden oluşuyordu. Bu yüzden de Sör Lyonel'a yenilenler, yaptığı bu hareketin onu halk gözdesi yapmış olmasına rağmen yine de bu davranışını tasvip etmiyorlardı. Uzun zaman önce

bu davranışından ötürü, hep vasıfsız şövalyeler onu müsabakalarda rakip olarak seçerdi. Her ne kadar Sör Lyonel Baratheon'ın rakiplere sıklıkla ve yüksek sesle güldüğü göz önüne alınsa da, Dunk'a göre günün onurlandırılması gereken şövalyesi, on dört zorlu rakibini mütevazı bir şekilde mağlup eden Sör Humfrey Hardyng'di.

Bu arada Genç Prens, siyah çadırının önünde oturmuş, gümüş kadehinden bir şeyler içiyor, zaman zaman da atına binip, vasıfsız rakiplerle karşılaşarak zaferler elde ediyordu. Dokuz galibiyet almıştı ama Dunk'a göre hepsi içi boş galibiyetlerdi. *Yaşlıları, yeni yetme yaverleri ve birkaç ortalama altı yetenekteki soylu lordları yendi. Güçlü ve tecrübeli savaşçılar sanki onu görmüyormuş gibi yanından geçiyor ve ona meydan okumuyorlar.*

Günün ilerleyen saatlerinde pirinç trompetler yeni bir yarışmacının gelişini duyurdu. Yarışmacının bindiği büyük kızıl atın, sarı, kırmızı, turuncu ışıltılar oluşturduğu siyah bir zırhı vardı. Yarışmacı selam vermek için tribüne yaklaştığında, Dunk havaya kaldırılmış siperliğin altındaki yüzü gördü ve yüzün sahibinin Lord Ashford'un ahırında karşılaştığı prense ait olduğunu hatırladı.

Egg'in bacakları Dunk'ın boğazını sıkmaya başladığında "Yapma, dur!" deyip Egg'i bacaklarından aşağı çekti. "Beni boğmaya mı çalışıyorsun sen?"

"*Targaryen Hanesinden Maekar'ın oğlu, Andalların, Rhoynarın, İlk İnsanların Kralı ve Yedi Krallık'ın Lordu olan İkinci Daeron'un torunu, Kral'ın Şehri'nin Kızıl Kalesinden, Prens Aerion Parlakateş,*" dedi çığırtkan.

Aerion'un kalkanına da üç başlı ejderha işlenmişti ancak arma, Valarr'ın kalkanındaki armadan çok daha canlı duruyordu. Ejderhalarından birinin kafası turuncu, birininki sarı ve ötekisi ise kırmızı renkteydi ve soludukları ateş parlak altın rengindeydi. Pardesüsü, duman ve ateş ile birlikte örülmüş gibiydi ve is rengi miğferinin üzerinde ateş şeklinde bir sorguç vardı.

Prens Baelor'un önünde neredeyse yarım yamalak bir şekilde durup mızrağını indirerek selam verdikten sonra yarışma alanının en kuzeyine doğru atını dört nala sürdü. Lord Leo'nun ve Gülen Fırtına'nın çadırını geçip Prens Valarr'ın çadırına doğru yaklaştı. Genç Prens ayağa kalkıp kalkanının yanında dik bir şekilde durdu ve

sadece bir anlığına Dunk, Aerion'ın prensin kalkanına vuracağını düşündü. Ancak Aerion gülerek prensin yanından geçti ve mızrağını Sör Humfrey Hardyng'in baklava desenli kalkanına vurup "Hadi gel bakalım küçük şövalye," diye şakıdı gür bir sesle. "Ejder ile yüzleşme vaktin geldi."

Sör Humfrey, atı kendisine getirilirken, başını sertçe eğerek rakibine selam verdi ve atına bindi. Mızrağını, kalkanını alıp miğferini düzeltirken de Aerion'ı görmezden geldi. İki şövalye yerlerini alırken seyirciler arasında bir sessizlik vardı. Prens Aerion siperliğini indirdiğinde, Dunk *çlink* diye bir ses duydu. Başlama borusu öttü.

Sör Humfrey yavaş başlayıp atıyla hız toplayarak geliyordu ancak rakibi altındaki kızıl aygırı mahmuzlayıp tam güçle başlangıç yaptı. Egg'in bacakları yine Dunk'ın boğazını sıkmaya başlamıştı. "*Öldür onu!*" diye bağırdı Egg aniden. "*Öldür onu, tam karşında, öldür onu, öldür, öldür!*" Dunk Egg'in hangi şövalyeye bağırdığını anlayamadı.

Prens Aerion, kırmızı, sarı ve turuncu renk şeritler şeklinde boyanmış, ucu altın sarısı mızrağını çitin alt tarafına doğru savurdu. *Alçakta, mızrak çok alçakta*, diye düşündü Dunk mızrağın indiğini gördüğü anda. *Mızrak rakibi ıskalayıp Sör Humfrey'in atına isabet edecek. Mızrağı yukarı kaldırması gerek.* Ancak birden içinde Aerion'ın başından beri böyle bir niyeti olmadığı şüphesi doğdu. *Hayır, bunu yapacak olamaz...*

Çarpışmaya bir saniye kala, Sör Humfrey'in atı gözlerinden taşan bir korku ile, yaklaşan mızraktan kaçmayı denedi ama artık çok geçti. Aerion'ın mızrağı etrafa parlak renkte kan sıçratarak atın göğüs zırhının biraz üzerinden girip, omzunun arkasından dışarı çıktı. Acı içinde çığlık atan at, yan üstü tahta çitlere çarpıp onları yerle bir ederek yere düştü. Sör Humfrey bu esnada atın üzerinden atlamayı denedi ancak bir ayağı üzengide kaldı ve herkes ayağı, yere düşen at ile parçalanmış çitlerin arasında ezilen adamın acı feryatlarını duydu.

Bütün Ashford Çayırı haykırıyordu. Hizmetliler telaşla Sör Humfrey'i kurtarmak için alana girdi ancak beygir acı içinde ölüyor ve havaya tekmeler atarak yanına kimsenin yaklaşmasına izin vermiyordu. Aerion telaşsızca alanın sonuna doğru gitti ve atını geri çevirip etrafa bağırıp çağırarak orta alandaki katliama doğru dört nala gelmeye

başladı. Dunk insan feryatları ile atın çığlıkları arasında Aerion'ın ne dediğini duyamadı. Aerion atın eğerinin üzerinden atlayıp kılıcını çekti ve yerdeki rakibine doğru ilerledi. Aerion'u kendi yaverileri ile birlikte Sör Humfrey'in yaverlerinden biri zorla alandan uzaklaştırdı. Egg, Dunk'ın omuzlarında şöyle bir kıvrandı ve sonra "Beni aşağı indir." Dedi. "Zavallı at. *Beni aşağı indir.*"

Dunk midesinin bulandığını hissetti. *Böyle bir olay Yıldırım'ın başına gelirse ne yaparım ben?* Korumalardan biri elinde uzun saplı bir balta ile Sör Humfrey'in atını öldürerek hayvanın korkunç çığlıklarını sona erdirdi. Dunk dönüp insanları iterek kalabalığın içinden geçti ve açık alana çıktığında Egg'i omzundan indirdi. Çocuğun kukuletası başından geri düşmüştü ve gözleri kıpkırmızıydı. "Evet, korkunç bir manzara." Dedi çocuğa, "Ama bir yaver güçlü olmak zorundadır. Korkarım ki başka turnuvalarda bundan daha korkunç kazalar da göreceksin."

"Kaza filan değildi o." Dedi Egg ağzı titreyerek. "Aerion bunu isteyerek yaptı, sen de gördün."

Dunk kaşlarını çattı. Dunk'ın aklına da prensin bunu bilerek yapmış olabileceği gelmişti ancak, bir şövalyenin bu kadar şövalyelik ruhundan uzak bir hareket yapacağını kabullenmek çok zordu. Hele ki ejder kanından olan birinin. " Yüzü çayır kadar yemyeşil olmuş bir şövalyenin, atının kontrolünü yitirdiğini gördüm ben." Dedi inatla Dunk. "Ve bu konuda daha da fazla bir şey duymak istemiyorum. Bu günlük bu kadar dövüş yeter. Hadi gidiyoruz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dunk, bugünkü müsabakalarının bittiği konusunda haklı çıkmıştı. Kargaşa sona erip her şey yoluna girdiğinde güneş batmak üzereydi ve Lord Ashford, bugünlük bu kadarının yeterli olduğunu düşünerek müsabakaları durdurmuştu.

Akşamın gölgeleri çayıra uzanırken tüccarlar kuyruğunda yüz kadar meşale yakılmıştı. Dunk kendine bir boynuz bira aldı ve çocuğu biraz olsun gülümsetmek için ona da yarım boynuz bira aldı. İkili, kalabalığın neşeli havasında bir süre gezindi, boruları ve davulları dinleyip on bin gemisi olan savaşçı kraliçe Nymeria'nın kukla şovunu izlediler. Kuklacılar, sadece iki gemileri olmasına rağmen heyecan verici bir savaş ortaya çıkarmışlardı. Dunk, Tanselle'e kalkanını boyamayı bitirip bitirmediği sormak istiyordu ama kızın çok meşgul olduğunun farkındaydı. *Bu gece işlerini bitirene kadar bekleyeceğim onu,* diye düşündü Dunk kararlı bir şekilde. *Hem belki o zamana kadar susar ve bir şeyler içmek ister.*

"Sör Duncan" dedi bir ses arkasından. Ve tekrar "Sör Duncan." Dunk bir anda Sör Duncan'ın kendisi olduğunu hatırladı. "Sizi bugün omzunuzda bu çocukla halkın arasında turnuvayı izlerken gördüm." dedi gülerek gelen Raymun Fossoway. "Hakikaten, ikinizi görmemek neredeyse imkânsızdı."

"Çocuk benim yaverim. Egg, bu Raymun Fossoway." Dunk'ın çocuğu öne doğru zorla çekmesi gerekmişti, bu halde bile Egg sadece başını eğdi ve Raymun'un ayaklarına bakıp mırıldanarak merhaba dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum delikanlı." Dedi Raymun hemen. "Sör Duncan, neden müsabakaları tribünden izlemediniz. Orası tüm şövalyelere açıktır."

Dunk, halkın ve hizmetkârların arasında kendini rahat hissediyordu. Lordların, leydilerin ve toprak sahibi lordların arasında olma düşüncesi bile onu geriyordu. "Son mızrak dövüşüne daha yakından bakmış olmayı kesinlikle istemezdim."

Raymund yüzünü ekşitti. " Ben de istemezdim. Lord Ashford, Sör Humfrey'i galip ilan etti ve onu Prens Aerion'un savaş atı ile ödüllendirdi. Fakat ne olursa olsun Sör Humfrey turnuvaya devam edemeyecek. Bacağı iki yerinden kırılmış ama sağ olsun ki Prens Baelor, yaralarıyla ilgilenmesi için üstadını ona göndermiş."

"Sör Humfrey'in yerine başka bir şampiyon geçecek mi peki?"

"Lord Ashford'un aklında, şampiyonluk unvanını Lord Caron'a ya da Sör Humfrey Hardyng ile muhteşem bir müsabaka çıkaran diğer Sör Humfrey'e vermek gibi bir niyet vardı ama Prens Baelor ona bu şartlar altında Sör Hamfrey'in çadırını ve kalkanını kaldırmanın yakışık almayacağını söyledi. Sanırım beş yerine dört şampiyonla devam edecekler."

Dört şampiyon, diye düşündü Dunk. *Leo Tyrell, Lyonel Baratheon, Tybolt Lannister ve Prens Valarr.* İlk günkü müsabakalardan gördüğü kadarıyla ilk üçüne karşı kazanması çok zordu. Bu da geriye sadece birini bırakıyordu...

Gezici bir şövalye, bir prense meydan okuyamaz. Valarr, Demir Taht'ın ikinci varisi. O, Baelor Kırıkmızrak'ın oğlu, kanı ise Fatih Aegon'un, Genç Ejder'in ve Prens Ejderşövalye Aemon'un kanından. Ben ise ihtiyarın Kenar Mahalle'de bir çömlekçide bulduğu sıradan bir çocuğum.

Bunları düşünmek Dunk'ın başını ağrıtmıştı. "Kuzeniniz kime meydan okumayı düşünüyor?" diye sordu Raymun'a.

"Sör Tybolt'a. Hemen her şeyleri eşit ve mücadele için birbirlerine çok uygunlar. Ama yine de kuzenim tüm müsabakaları pür dikkat izliyor. Yarın biri yaralanır, herhangi bir yorgunluk veya zayıflık belirtisi gösterirse, kuzenimin onun kalkanına dokunacağından emin olabilirsin. Daha önce hiç kimse onu üstün şövalyelik ruhuna sahiplik ile itham etmedi." dedi ve kahkaha attı Raymun sanki sözlerindeki iğnelemeyi yok etmek için. "Sör Duncan, bana şarap içerken eşlik etmek ister misiniz?"

"Üzgünüm, ilgilenmem gereken bir mesele var," dedi Dunk karşılık veremeyeceği bir misafirperverlik ile karşılaşmamak için.

"Burada bekleyebilir ve kukla şovu bittiğinde kalkanınızı alıp size getirebilirim sör." dedi Egg. "Bu şovdan sonra Symeon Yıldızgözler'i yapacaklar ve tabi ki ejderha savaşını da."

"Gördünüz mü, ilgilenmeniz gereken meselelerle ilgileniliyor ve şarap bekliyor." dedi Raymun. "Üstelik bu kaliteli Arbor şarabı, nasıl hayır diyebilirsiniz?"

Bahaneleri tükenmiş olan Dunk'ın, Egg'i kukla şovunda bırakıp Sör Raymun'a katılmaktan başka çaresi kalmamıştı. Sör Raymun'un kuzeninin yanında kaldığı altın renkli çadırın üzerinde Fossowaylerin elması dalgalanıyordu. Arkasında ise iki hizmetkâr, bal ve baharatlarla terbiye edilmiş ve ateşin üzerinde kızaran keçiye tereyağı sürüyorlardı. "Eğer acıktıysanız yemeğimiz de var." dedi çadırın girişini Dunk için açan Raymun baştan savma bir şekilde. İçeride bir ocak dolusu kömür yanıyordu ve çadırın içini hoş bir şekilde ısıtmıştı. "Aerion'un, atını Sör Humfrey'e vermesinden dolayı Lord Ashford'a çok kızgın olduğu söyleniyor," dedi Raymun şarapları doldururken. "ama bahse varım ki bu ödüllendirme fikrini öneren amcasıdır." Dunk'a bir kadeh şarap verdi.

"Prens Baelor onurlu bir adam."

"Parlak Prens'in aksine mi ?" dedi ve kahkaha attı Raymun. "Bu kadar endişeli olma Sör Duncan, bizden başka kimse yok burada. Aerion'un kötü biri olduğu sır değil. Tanrılara şükürler olsun ki varislik sıralamasında epey bir geride."

"Niyetinin atı öldürmek olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Buna şüphe var mı? Sana yemin ederim ki Prens Maekar burada olsaydı her şey çok farklı olurdu. Söylenenler doğruysa babası izlerken Aerion daima gülümser ve tam bir şövalye gibi davranırmış, ama babası yokken..."

"Prens Maekar'ın sandalyesinin boş olduğunu gördüm."

"Kral Muhafızı Roland Crakehall ile Ashford'tan ayrılıp ile oğullarını aramaya koyuldu. Olaya karışmış bir hırsız şövalye olduğuna dair çılgınca hikâyeler dönüyor ama bahse varım ki Prens yine içip içip bir yerlerde sızmıştır."

Şarap mükemmeldi, meyve tadı ve kokusu içeni esir alıyordu. Bu, Dunk'ın hayatında içtiği en güzel şaraptı. Şaraptan kocaman bir yudum aldı ve "Bu seferki hangi prens?" dedi.

"Maekar'ın varisi. Adı krala ithafen konulmuş, Daeron. Ona 'Avare Daeron' da derler, tabi babasının duyamayacağı yerlerde. Prens'in en küçük çocuğu da onunla beraberdi. Yaz Kalesi'nden beraber

ayrılmışlar ama Ashford'a ulaşamamışlar." şarabını bitirdi ve kadehi bir kenara koydu Raymun. "Zavallı Maekar."

"Zavallı mı?" dedi Dunk şaşırmış bir şekilde. "Kral'ın oğlu mu zavallıymış?"

"Kral'ın *dördüncü oğlu,*" dedi Raymun. "ne Prens Baelor'un cesurluğuna ne Prens Aerys'in zekâsına ne de Prens Rhaegel'in nezaketine sahip ve şimdi de oğullarının, kardeşinin oğulları tarafından gölgelenmesine katlanmak zorunda. Daeron bir ayyaş, Aerion kibirli ve gaddar, üçüncü çocuk hiç gelecek vadetmiyordu ve onu bir üstat olması için Hisar'a gönderdiler, en küçük olanı ise--"

"Sör! Sör Duncan!" Egg nefes nefese içeri daldı. Kukuletası arkasına düşmüş, ocaktan gelen ateş koyu renkli kocaman gözlerinde parlıyordu. "Çabuk olun, kızın canını yakıyor!"

Dunk ayağa fırladı, kafası karışmıştı. "Canını mı yakıyor? Kim?"

"*Aerion!*" diye bağırdı çocuk. "Kuklacı kıza zarar veriyor, acele edin!" dedi ve ok gibi gecenin içine doğru fırladı çocuk.

Dunk çocuğu takip etmeye yöneldi ama Raymun kolunu yakaladı. "Sör Duncan. Çocuk Aerion dedi. Kraliyet ailesinden biri o, dikkatli olun."

Evet bu iyi bir nasihatti, ihtiyar da muhtemelen aynısını söylerdi ama Dunk onları dinleyemezdi. Dunk, Raymun'dan kolunu kurtardı ve çadırdan dışarı fırladı. Tüccarlar kuyruğundan gelen bağrışmaları duyabiliyordu. Egg, görüş mesafesinden çıkmak üzereydi, Dunk onun peşinden koştu. Bacakları epey uzundu ve çocuğunkiler kısaydı, bu sayede Dunk kısa sürede arayı kapattı.

Bir dizi insan, kuklacıların etrafında toplanmıştı. Dunk, küfürlere aldırmadan onları iterek aralarından geçti. Kraliyet üniforması giymiş bir muhafız onu durdurmaya çalıştı ama Dunk kocaman elini adamın göğsüne koydu ve onu itip fırlatarak çamura kıçının üstüne oturttu. Dornelu şişman kadın yerde ağlarken muhafızlardan biri Florian ve Jonquil'ün kuklalarını ipinden sarkıtıyor, yanındaki muhafız ise kuklaları ateşe veriyordu. Onlardan ayrı üç muhafız ise sandıkları açıp kuklaları yere döküyor ve ayaklarının altında eziyorlardı. Ejderha kuklası paramparça olmuş ve etrafa saçılmıştı. Bir tarafta kırılmış kanatları, bir tarafta kopmuş kafası ve bir tarafta da üç parçaya ayrılmış kuyruğu vardı. Ve hepsinin ortasında da iki eliyle

Tanselle'in kolunu büken, uzun kollu, gösterişli kırmızı bir kadife yelek giymiş Prens Aerion duruyordu. Kız dizlerinin üstündeydi ve Aerion'a yalvarıyordu. Aerion onu duymazdan geldi ve kızın elini zorla açarak parmaklarından birini yakaladı. Dunk gördüklerine inanamayarak aptal aptal orada durdu. Sonrasında bir *çatırtı* duyuldu ve Tanselle çığlık attı.

Aerion'un adamlarından biri onu yakalamaya çalıştı ama Dunk adamı ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden havaya fırlattı. Üç uzun adımdan sonra Dunk prensin omzundan tuttu ve onu sertçe kendine çevirdi. İhtiyarın ona öğrettiği her şeyle birlikte kılıcının ve hançerinin varlığını da unutmuştu Dunk. Yumruğu Aerion'un ayaklarını yerden kesti ve tekmesi prensin tam karnına indi. Aerion tam bıçağına uzanacağı sırada Dunk ayağıyla prensin bileğine bastı ve ona bir tekme daha indirdi, bu kez tam ağzının üzerine. O andan sonra Dunk Aerion'u öldürünceye kadar tekmeleyebilirdi ancak prensin adamları etrafına üşüşmüştü. Her kolundan bir muhafız tutuyor ve onların arkasından birileri de Dunk'ın sırtını yumrukluyordu. Kurtulduğu her muhafızın yerine iki muhafız üzerine çullanıyordu.

Sonunda Dunk'ı yere indirdiler ve elleriyle ayaklarını bağladılar. Aerion ayağa kalkmıştı. Ağzı kanlar içindeydi. Parmaklarından birini ağzına götürdü ve "Dişlerimden biri yerinden oynatmışsın." dedi prens. "O zaman ağzındaki dişlerin hepsini kırarak işe başlıyoruz." Gözlerini kapatan saçlarını geriye attı ve "Tanıdık geliyorsun." dedi.

"Beni seyis yamağı sanmıştın."

Gülümsedi Aerion kıpkırmızı ağzıyla. "Evet hatırladım. Atımı götürmeyi reddetmiştin. Neden bu fahişe için hayatını hiçe saydın?" Tansell yerde kıvrılmış, kırılan elini tutuyordu. Prens ayağının ucuyla kıza dokundu. "Yaptıklarına değmez, bu kız bir hain. Bir ejderha asla kaybetmemeli."

Tamamen çıldırmış, diye düşündü Dunk, *ama hala bir prensin oğlu ve beni öldürmeyi düşünüyor.* Dua biliyor olsaydı bildiği bütün duaları okurdu ama buna zaman yoktu. Neredeyse korkmak için bile zamanı yoktu.

"Diyecek bir şeyin yok mu?" dedi Aerion. "Sıkıldım sör." Kanlar içindeki ağzına tekrar dokundu ve "Wate, bir çekiç bulun ve dişlerinin

hepsini ağzına dökün," diye emretti. "ve karnını açıp bağırsakları ne renkmiş ona gösterin."

"Hayır!" dedi bir çocuğun sesi. "Ona dokunmayın!"

Tanrılar merhamet etsin, çocuk, cesur aptal çocuk, diye düşündü Dunk. Onu kavrayan kollardan kurtulmaya çalıştı ama yararı yoktu. "Kapa çeneni seni aptal çocuk. Kaç! Sana zarar verecekler!"

"Hayır veremezler." Egg yaklaştı. "Eğer verirlerse babama hesap vermek zorunda kalırlar, aynı zamanda amcama da. Bırakın onu dedim size. Wate, Yorkel beni biliyorsunuz, ne diyorsam onu yapın."

Kollarını kavrayan eller bir anda yok olmuştu. Dunk olanlara anlam veremiyordu. Muhafızlar geri çekiliyordu. Hatta bir tanesi diz çökmüştü. Daha sonra kalabalık Raymun Fossoway'e yol açtı. Zırhı ile miğferini giyinmişti ve eli kılıcındaydı. Kuzeni Sör Steffon da tam arkasındaydı ve aynı şekilde kılıcını çekmişti ve onlarla birlikte göğüslerine elma arması işlenmiş yarım düzine muhafız da hazır bekliyordu.

Prens Aerion onları umursamadı. "Seni arsız küçük sefil!" dedi çocuğun ayağına doğru bir ağız dolusu kan tükürerek Egg'e. "Saçına ne oldu?"

"Kesip attım, kardeşim." dedi Egg. "Senin gibi görünmek istemedim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Turnuvanın ikinci gününde hava, batıdan gelen şiddetli rüzgâr ile bulutlanmıştı. *Böyle bir günde daha az bir kalabalık toplanır*, diye düşündü Dunk. Onlar için çitin hemen yanında bir yer seçip yarışmayı yakından izlemek daha kolay olurdu. *Ben Egg'in arkasındayken o korkulukların üzerine otururdu.*

Ancak gerçekte Dunk, Lord Ashford'un askerleri tarafından, dört tarafı duvarla çevrili, kısıtlanmış bir görüş açısına sahip bir kulenin hücresine hapsedilmişken, Egg üzerinde ipekler ve kürkler ile yarışma alanının tribünlerindeydi. Hücrede pencere vardı ancak turnuvanın tam ters istikametindeydi. Öyle olsa bile Dunk güneş doğarken, kendini pencerenin pervazına olabildiğince yaklaştırıp amaçsızca ve hüzünle kasaba ile ormanı izledi. Askerler onun kendirden yapılma kılıç kemerini, kılıcını, bıçağını ve hatta gümüşlerini de almışlardı. Egg'in veya Raymun'ın Kestane ile Yıldırım'ı aç bırakmayacaklarını umut etti.

"Egg," diye homurdandı Dunk neredeyse kimsenin duyamayacağı bir şekilde. Yaveri… Kral'ın Şehri'nin sokaklarından kaçan zavallı küçük bir çocuk. Hangi şövalye kendini bu kadar aptalca bir durumun içine düşürebilirdi ki? *Kale duvarı kadar kalın kafalı, geri zekalı gerzek Dunk.*

Lord Ashford'un askerlerinin herkesi kukla gösterisinin yapıldığı alandan topladığı zamandan beri Dunk, Egg ile görüştürülmemişti. Ne Raymun ile, ne Tansalle ile ne de bir başkası ile. Lord Ashford bile onun yanına gelmemişti. Dunk onları terkrar görebilecek miydi merak ediyordu. Tek bildiği şey, askerlerin onu bu küçük odada ölene kadar hapis tutacaklarıydı. *Başka ne olacağını bekliyordum ki?* diye sordu kendi kendine. *Bir prensin oğlunu yere serip suratına tekme attım.*

Grileşmiş gökyüzünün altında, soylu lordlar ile büyük şampiyonların üzerinden akan şıklık seli, dünkü kadar muhteşem görünmüyordu. Güneş bulutların arkasına saklanmıştı ve ne yarışmacıların çelik

miğferlerine görkemli ışıltılar ekliyor, ne de lordların üzerindeki gümüş ve altın takıları parlatıp onları daha da göz alıcı hale getiriyordu. Bütün bunlara rağmen Dunk kalabalığın arasında yarışmaları izlemeyi yeğlerdi. Bugün zırhsız atlar üzerinde düz zırh kuşanmış gezici şövalyeler için güzel bir gün olabilirdi.

Onları *duyabiliyordu* en azından. Çığırtkanların borazanları iyi ses çıkarıyordu ve zaman zaman dışarıdaki kalabalıktan gelen uğultu, birinin atından düştüğünü, ayağa kalktığını ya da çok yiğitçe bir şey yaptığını anlatıyordu. Yine arada bir belli belirsiz toynak sesleri, kılıç sesleri veya bir mızrağın çatırdamasını duyuyordu. Her mızrak çatırdaması ona Aerion'un Tanselle'nin parmağını kırarken çıkan sesi hatırlatıp irkilmesine neden oluyordu. Daha yakınlarında da sesler vardı; hücresinin kapısının arkasından gelen ayak sesleri, hücrenin hemen altındaki avludan gelen toynak sesleri, kalenin duvarlarından gelen bağırış ve insan sesleri. Bu sesler bazen turnuvadan gelen sesleri bastırıyordu. Dunk onların da turnuvadan gelen sesler kadar güzel olduğunu düşündü.

"Bir gezici şövalye, şövalyeler içindeki en dürüst şövalyedir, Dunk," demişti ihtiyar, Dunk'a yıllar önce. "Öteki şövalyeler onlara sahip çıkan lordlarına ya da onlara toprak bahşedenlere hizmet ederler. Ancak biz sadece istediğimiz yerde, davasına inandığımız kişilere hizmet ederiz. Bütün şövalyeler güçsüzü ve masumu koruyacağına yemin eder ancak bu söze en çok biz sadık kalırız bence." Dunk'ın bu anıyı bu kadar net hatırlayabilmesi garip gelmişti çünkü kendisi, böyle cümleleri hep unutmaya meyilliydi. Belki ihtiyar için de bu geçerliydi, ölümüne doğru yürürken.

Sabah yerini öğleye bıraktı. Uzaktan gelen turnuvanın sesleri azalmaya başlayıp en sonunda kesildi. Alacakaranlık hücrenin içine sızarken, Dunk açlığına aldırmamaya çalışarak, pencerenin pervazından güneşin batışını izledi.

Ve sonra ayak sesleri ile demir anahtarların tıngırtısını işitti. Kapı açılırken yavaşça ayağa kalktı. İki muhafız içeri girdi. Birinin elinde gaz lambası vardı. Arkalarından elinde yemek tepsisi ile bir hizmetçi geldi. Hizmetçinin arkasından ise Egg. "Lambayı ve yemeği bırakıp dışarı çıkın." Diye emretti çocuk.

Askerler kendilerine emredilen yapıp çıkarken Dunk, ağır tahta kapının aralık bıraktıklarını gördü. Yemeklerin kokusu kendisinin açlıktan ne kadar gözünün döndüğünü anlamasını sağladı. Tepside sıcak ekmek, bal, bir kâse bezelye lapası ve şişe geçirilerek hazırlanmış iyice kızarmış soğan ve et vardı. Tepsinin yanına oturup sıcak ekmeyi ikiye böldü ve ağzına tıktı. "Bıçak yok." Dedi. "Seni bıçaklayabileceğimi mi düşünüyorlar, çocuk?"

"Ne düşündüklerini bana söylemediler." Egg, üzerine neredeyse oturmuş, bel kısmı içeri sokuşturulmuş ve uzun kolları kızıl satenle çizili siyah yünden bir yelek giymişti. Göğsünün tam ortasında Targaryen Hanesinin üç başlı ejderhası dikilmişti. " Amcam seni kandırdığım için en içten şekilde özür dilememi söyledi."

"Amcan mı?" dedi Dunk. "Prens Baelor demek istiyorsun yani."

Çocuk perişan bir halde görünüyordu. "Sana yalan söylemek istememiştim."

"Ama söyledin. Hem de isminden başlayarak her şey hakkında. Hiç Prens Egg diye birini duymadım."

"Aegon'un kısaltması o. Kardeşim Aemon bana Egg demişti. Ama şimdi kendisi Hisar'da, üstatlık eğitimi alıyor. Ve Daeron da beni Egg diye çağırır. Kız kardeşlerim de öyle."

Dunk şişi kaldırıp etten bir ısırık aldı. Kuzu eti, daha önce tatmadığı bir baharat ile tatlandırılmıştı. Yağ çenesinden aşağı akarken "Aegon," diye tekrarladı. "Elbette Aegon olmalı. Tıpkı Ejder Aegon gibi. Kaç tane Aegon kral oldu şimdiye kadar?"

"Dört," dedi çocuk. "Dört Aegon kral oldu."

Dunk ağzındaki eti çiğneyip yuttu. Sonra da ekmekten bir parça kopardı. "Niye yaptın? Bir şaka ya da, aptal bir gezici şövalye ile kafa bulmak mıydı amacın?"

"Hayır." Çocuğun gözleri dolmuştu ama yiğitçe göz yaşları ile savaştı. "Aslında ben Daeron'un yaveriydim. Benim yaşça en büyük kardeşim olur kendisi. İyi bir yaver olmak için neler gerekiyorsa öğrendim ancak Daeron hiç de iyi bir şövalye değildi ve turnuvada yarışmak da istemiyordu. Yazkalesi'nden ayrıldıktan sonra Daeron sessizce muhafız alayını atlattı ve geri dönmek yerine bizi asla aramayacaklarını düşündüğü bir yere, Ashford'a yol aldık. Saçımı tıraş eden de oydu. Babamın peşimizden adam yollayacağını

biliyordu. Daeron'un saçları daha alışagelmiş bir renkte. Soluk kahverengi gibi. Benimkisi ise Aerion ve babamınki gibi."

"Ejder kanı..." Dedi Dunk. "Gümüşümsü sarı renk saç ve morumsu gözler, herkes bunu bilir." *Kale duvarı kafalı Dunk.*

"Evet. Bu yüzden Daeron saçımı tıraş etti. Niyeti turnuva bitene kadar saklanmaktı. Ancak o sıra sen gelip beni seyis yamağı sandın ve..." Başını yere eğdi. "Daeron'un turnuvada dövüşüp dövüşmemesi umrumda değildi, ben sadece *birinin* yaveri olmak istemiştim. Özür dilerim sör, gerçekten çok özür dilerim."

Dunk Egg'e düşünceli bir şekilde baktı. Bir şeyi çok fazla isteyip, sadece o isteğe biraz yakın olabilmek adına yalan söylemek zorunda kalmanın ne demek olduğunu biliyordu Dunk. "Seni kendim gibi zannetmiştim." Dedi. "Belki de öylesin. Tabi benim düşündüğüm gibi olmasa da."

"İkimiz de Kral'ın Şehri'ndeniz hala." Dedi çocuk umut dolu bakışlarla.

Dunk güldü. "Evet sen Aegon Tepesi'nin en zirvesindensin, bense en dibinden."

"Aralarında o kadar da bir mesafe yok sör."

Dunk soğandan bir ısırık aldı. "Sana *lordum* ya da *majesteleri* gibi bir şey demek zorunda mıyım?"

"Sadece sarayda" diye kabul etti çocuk. "Ancak başka yerde bana Egg diyebilirsiniz istiyorsanız sör."

"Bana ne yapacaklar Egg?"

"Yemeğinizi bitirdikten sonra amcam sizi görmek istiyor, sör."

Dunk tepsiyi bir kenara itip ayağa kalktı. "Bitirdim öyleyse. Zaten bir prensin ağzına tekmeyi geçirdim, bir diğerini de ayakta bekletmek istemem."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lord Ashford kendi odasını turnuva bitene kadar Prens Baelor'a devretmişti ve Egg -hayır Aegon, bu isme alışması gerekti- ona lordun odasına kadar Dunk'a eşlik etti. Baelor mum ışığında kitap okuyordu. Dunk önünde eğildiğinde "Kalk," dedi prens. "Şarap ister miydiniz?"

"Eğer sizin için de uygunsa, Majesteleri."

"Sör Duncan'a bir kadeh Dorne kırmızısı doldur Aegon," diye emretti Prens. "Ama sörün üzerine dökmemeye çalış, ona yeterince zarar verdin zaten."

"Çocuk şarabı dökmez, Majesteleri," dedi Dunk. "O iyi bir çocuk ve iyi bir yaver. Ve bana zarar vermek istemez, bundan eminim."

"Zarar vermek için illaki bunu arzu etmek gerekmez. Aegon abisinin kuklacılara yaptığını gördüğünde bana gelmeliydi. Bunun yerine o sizin yanınıza koştu. Bunda bir iyilik yok. Sizin yaptığınız ise Sör... Şey, sizin yerinizde olsam ben de aynı şeyi yapardım ancak ben gezici bir şövalye değil, diyarın bir prensiyim. Her ne sebepten olursa olsun bir kralın torununa öfke ile saldırmak mantıklı bir davranış değildir."

Dunk onaylar bir şekilde başını salladı. Egg ona ağzına kadar şarap dolu bir kadeh uzattı. Dunk kadehi kabul edip bir yudum aldı.

"Argon'dan *nefret ediyorum.*" Dedi Egg şiddetli bir şekilde. "Ve Sör Duncan'ın yanına koştum çünkü kale çok uzaktaydı amca."

"Aerion senin abin." Dedi prens kararlı bir şekilde. "Ve rahipler de bize kardeşlerimizi sevmemizi öğütler. Aegon, bizi yalnız bırak. Sör Duncan ile baş başa konuşmak istiyorum."

Çocuk elindeki şarap sürahisini bırakıp kaskatı bir şekilde eğildi. "Siz nasıl emrederseniz, Majesteleri." Çocuk odanın kapısına doğru gitti ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Baelor Kırıkmızrak uzunca bir süre Duncan'ın gözlerinin içine bakıp, " Sör, size şunu sormama izin verin. Ne kadar iyi bir şövalyesiniz Sör Duncan? Gerçekten. Ne kadar yeteneklisiniz?"

Dunk ne diyeceğini bilemedi. "Sör Arlan bana kılıç ve kalkan kullanmayı, çalışma tahtası ile at üzerinde nasıl mızrak kullanılacağını öğretti."

Prens Baelor bu cevabı beğenmemiş görünüyordu. "Kardeşim Maekar birkaç saat önce kaleye döndü. Veliahtını buranın güneyinde, bir gün uzaklıktaki bir handa sarhoş halde bulmuş. Maekar her ne kadar bunu kabul etmese de, içten içe kendi çocuklarının bu turnuvada benim çocuklarımı gölgede bırakacağını umuyordu. Bunun yerine iki evladı da onu utandırmayı seçti. Peki ne yapacak? Sonuçta onlar kendi canından ve kanından. Maekar çok sinirli ve bu sinirini çıkaracağı bir hedef bulmak zorunda. Bu yüzden de o sizi seçti."

"Beni mi?" dedi Dunk sefil bir halde.

"Aerion çoktan babasını doldurmuştur. Ve Daeron'un da size bir yardımı dokunmayacak. Kendi korkaklığını örtmek için kardeşime, turnuvaya doğru gelirken dev gibi bir haydut şövalyenin Aegon'u kaçırdığını söylemiş. Bu hikâyedeki haydut şövalye korkarım ki sizsiniz sör. Daeron'un hikâyesine göre kendisi kayıp kardeşini kurtarmak adına, bu zamana kadar her yerde sizi ve kardeşini aramış."

"Ama Egg onlara gerçeği anlatır, Aegon yani."

"Egg onlara gerçeği anlatacak, bundan hiç şüphem yok," dedi Prens Baelor. "Ancak sizin de bildiğiniz gibi çocuk yalancılıkla biliniyor. Kardeşim hangi evladına inanacak? Kuklacıların meselesine gelirsek, Aerion hikâyeyi çarpıtmayı bitirdiğinde iş vatana ihanete kadar varacak. Ejderha, kraliyet ailesinin simgesidir. Ve boynu vurulmuş bir ejderhanın kanlar içinde kalması sahnesi... şey, hiç şüphesiz ki masumca bir sahne ancak mantıktan da ziyadesi ile uzak. Aerion bunu üstü kapalı bir şekilde Targaryen Hanesine bir saldırı ve isyana teşebbüs olarak nitelendiriyor. Maekar da büyük ihtimalle bu düşünceye katılacak. Kardeşimin çabuk sinirlenen, asabi bir karakteri vardır ve Daeron onun için büyük bir hayal kırıklığı olduğundan beri bütün umutlarını ve dileklerini Aerion üzerine inşa etti." Prens şarabından bir yudum aldı ve kadehi kenara kaldırdı. "Kardeşimin neye inanıp inanmadığı ötesinde salt gerçek olan tek bir şey var. O da sizin ejder kanından birine el kaldırmış olmanız.

İşlediğiniz bu suç için sınanacak, yargılanacak ve cezalandırılacaksınız."

"Cezalandırılmak mı?" dedi Dunk. Kelimedeki vurgu hiç hoşuna gitmemişti.

"Aerion dişlerinizle veya dişleriniz olmadan, kellenizi almak istiyor. Size söz veririm ki bunu elde edemeyecek. Ancak sizin yargılanmanızı engelleyemem. Kral babam buradan binlerce kilometre uzakta olduğu için, jüride ben ve kardeşim ile buranın lordu olan Lord Ashford ve onun derebeyi Yüksekbahçe'den Lord Tyrell olacak. En son kraliyet mensubu birine el kaldırıldığında saldıran kişinin kullandığı elinin kesilmesi hükmolundu."

"*Elim mi kesilecek?*" dedi Dunk korkudan donakalmış bir şekilde.

"Ve bir de ayağınız. Bir de tekme attınız değil mi?"

Dunk konuşamaz haldeydi.

"Emin olun ki, jüridekilere merhametli olmalarını tavsiye edeceğim. Kral Eli ve tahtın varisi olduğumdan ötürü sözlerimin az çok bir ağırlığı vardır. Ancak kardeşimin de öyle. İşin riskli tarafı da burası."

"Ben..." dedi Dunk. "Ben... Majesteleri, ben..." *Onlar isyan niyetinde değillerdi. Sadece ağaçtan bir ejderhaydı, asla bir prensi simgelemiyordu,* demek istedi ancak sanki konuşma yetisini kaybetmiş gibiydi. Ve hitabet konusunda da hiç bir zaman iyi olmamıştı.

"Başka bir seçeneğiniz daha var elbette." Dedi Prens Baelor yavaşça. "Sonucu iyi mi olur kötü mü olur bilemeyeceğim lakin, sanık konumundaki her şövalyenin dövüş ile yargılanma hakkına sahip olduğunu size hatırlatayım. Bu yüzden size bir kez daha soruyorum; Ne kadar iyi bir şövalyesiniz Sör Uzun Duncan. Gerçekten. Ne kadar yeteneklisiniz?"

ON ALTINCI BÖLÜM

"Yediler Yargısı" dedi gülerek Prens Aerion. "Bu benim hakkım, değil mi?"

Prens Baelor kızgın bir şekilde parmaklarını masaya vuruyordu. Solunda ise Lord Ashford onaylarcasına başını salladı. "Peki neden?" diye sordu Prens Maekar oğluna doğru yaklaşarak. "Bu gezici şövalye ile tek başına karşılaşıp tanrıların, senin suçlamalarının doğruluğunu yargılamasından korkuyor musun?"

"Korkmak mı?" dedi Aerion. "Böylesine birinden hem de. Yapma baba, ben aslında sevgili kardeşimi düşünüyorum. Daeron da bu Sör Duncan tarafından aldatıldı ve onun kanını isteyebilecek ilk kişi aslında o. Yediler Yargısı, ikimizin de onunla yüzleşmesine olanak sağlıyor."

"Bana iyilik yapma kardeşim" diye mırıldandı Daeron Targaryen. Prens Maekar'ın en büyük oğlu, Dunk onu handa gördüğünden daha kötü görünüyordu. Ama bu sefer aklı başında ve ayık gibi görünüyordu; kırmızı siyah yeleği şarap lekeleriyle dolu değildi ama gözleri kan çanağı gibiydi ve parlak bir ter alnını kaplamıştı. "Sefil şövalyeyi öldürürken sizi alkışlamak benim için yeterli."

"Çok naziksin tatlı kardeşim," dedi gülerek Prens Aerion, "ama gerçeği kendi bedenini de tehlikeye atarak kanıtlama hakkını elinden almak çok bencilce olur. Yediler Yargısı'nda ısrar etmek zorundayım."

Dunk afallamıştı. "Majesteleri, lordlarım," dedi Dunk kürsüye doğru. "Anlamıyorum, bu Yediler Yargısı nedir?"

Prens Baelor endişeli bir şekilde oturduğu yerden kalktı ve "Dövüşle yargılanmanın bir başka çeşididir bu. Kadim ve nadir görülen bir çeşidi. Bu gelenek Andallar ve onların yedi tanrısı ile birlikte Dar Deniz'in ötesinden gelmiştir. Tüm dövüşle yargılamalarda suçlayan ve sanık, tanrılardan aralarındaki meseleyi çözmelerini ister. Andalların inanışına göre ise eğer iki tarafta da yedi şampiyon

dövüşürse, bununla şereflendirilen yedi tanrı meseleyle daha çok ilgilenir ve adil bir sonucun ortaya çıkmasını sağlarmış."

"Konuya daha basit olarak yaklaşırsak belki de Yediler'in kılıç dövüşüne ayrı bir düşkünlüğü vardır." dedi Leo Tyrell alaycı bir gülümsemeyle. "Ne olursa olsun, Sör Aerion bu hakka sahip. Yediler Yargısı yapılmalı."

"O zaman yedi adamla mı dövüşmem gerekecek?" diye sordu Dunk umutsuzca.

"Tabi ki de yalnız dövüşmeyeceksiniz sör," dedi Prens Maekar sabırsızca. "Aptalı oynamayın, bunun bir yararı olmaz. Dövüş yediye yedi olmalı. Yanınızda dövüşecek altı şövalye bulmalısınız."

Altı şövalye! diye düşündü Dunk. Ona altı bin şövalye bul deseler de fark eden bir şey olmazdı. Ne kardeşi, ne kuzeni, ne de savaşta omuz omuza çarpıştığı eski arkadaşları vardı. Neden altı yabancı, soylu iki prense karşı sefil gezici bir şövalyeyi korusun ki? "Majestelerim, lordlarım," dedi Dunk, "ya hiç kimse benim için dövüşmek istemezse?"

Maekar Targaryen Dunk'a soğukça baktı. "Eğer bir dava adilse, iyi adamlar onun uğruna dövüşecektir. Eğer sizin için savaşacak hiçbir şampiyon bulamazsanız sör bu ancak sizin suçlu olduğunuzdandır. Bundan daha açık bir şey olabilir mi?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dunk hiçbir zaman, Ashford Kalesi'nden çıkıp kalenin demir kapıları arkasından kapandığında hissettiği kadar yalnız hissetmemişti kendini. Hafif hafif atıştıran yağmur tenine bir çiy tanesi kadar yumuşakça değiyordu ama yine de Dunk, tenine değen ilk damla ile titremişti. Nehrin ötesinde renkli halkalar, ateşlerin hala yandığı az sayıdaki çadırı ışıtmıştı. *Gecenin neredeyse yarısı bitti*, diye düşündü Dunk. *Şafak vakti birkaç saate gelecek ve onunla birlikte de ölüm.*

Ona kılıcını ve gümüşlerini geri vermişlerdi lakin nehri geçtiğinde Dunk'ın düşünceleri hala bulanıktı. Acaba onun bir ata binip kaçmasını mı bekliyorlardı? İstese yapabilirdi bunu ancak bu onun şövalyeliğinin sonu olurdu. O andan itibaren bir lord onu yakalayıp kellesini alana kadar bir kanun kaçağından fazlası olamazdı. *Bu şekilde yaşamaktansa bir şövalye olarak ölmek daha iyidir* dedi Dunk inatla kendine. Dizlerine kadar ıslanmış bir şekilde bomboş dövüş meydanını geçti. Çadırların çoğu karanlıktı ve sahipleri uzunca bir süredir uyuyorlardı ama birkaç çadırın kandilleri hala yanıyordu. Dunk çadırların birinden gelen yumuşak inlemeleri ve zevk çığlıklarını duydu. Bu onun aklına, bir bakireyi tanımadan mı ölüp gideceğim, sorusunu getirmişti.

Sonrasında Dunk bir atın horultusunu duydu. Bu sesi sanki Yıldırım'dan tanıyordu. Dunk hemen döndü ve o yöne koştu ve işte Yıldırım oradaydı. Kestane ile birlikte, altın renginde bulanık bir ışıltıyla aydınlana yuvarlak bir çadırın yanına bağlanmıştı. Çadırın ortasındaki direkteki sancak sırılsıklam olmuştu ve dalgalanmıyordu ancak Dunk yine de Fossowaylerin elmasının kıvrımını görmüştü, bir umut ışığını görürcesine.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bir dövüşle yargılama." dedi Raymun karamsar bir şekilde. "Tanrılar merhamet etsin Duncan, bu savaş mızrakları, seher yıldızları ve savaş baltaları demek... ayrıca kılıçlar da köreltilmiş olmayacak, anlıyor musun?"

"İsteksiz Raymun" diye alay etti kuzeni Sör Steffon. Altından ve akiklerden yapılmış elması, sarı yün pelerinine tutturulmuştu. "Korkmana gerek yok kuzenim bu bir şövalye dövüşü. Sen de bir şövalye olmadığına göre postun güvende. Sör Duncan, en azından bir Fossoway'iniz var, olgun olanı. Aerion'un o kuklacılara neler yaptığını gördüm, bu dövüşte seninleyim."

"Ve ben tabi ki," diye atıldı Raymun sinirli bir şekilde. "ben sadece-"

Kuzeni onun lafını kesti. "Başka kimler bizimle dövüşüyor Sör Duncan?"

Dunk çaresizce ellerini açtı. "Başka kimseyi tanımıyorum. Aslında Sör Manfred Dondarrion var ama kendisi şövalyeliğime tanıklık bile etmedi, hayatını benim için riske atacağını sanmam."

Sör Steffon biraz tedirgin görünüyordu. "O zaman beş iyi adama daha ihtiyacımız var. Şükürler olsun ki beşten çok daha fazla arkadaşım var. Leo Uzundiken, Gülen Fırtına, Lord Caron, Lannisterlar, Sör Otho Bracken... ve evet bir de Blackwoodlar tabi ama bir meydan dövüşünde Brackenler ile Blackwoodları aynı safta dövüştüremezsin. Gidip bazılarıyla konuşacağım."

"Uyandırılmak hoşlarına gitmeyecek," diye belirtti kuzeni.

"Mükemmel," dedi Sör Steffon. "Öfkeli olurlarsa daha vahşice savaşırlar. Bana güvenebilirsiniz Sör Duncan. Kuzenim, şafaktan önce dönmezsem zırhımı getir ve Gazap'ı eyerleyip zırhını kuşandır. Sizinle meydan okuyanların otlağında buluşurum." dedi ve kahkaha attı. "Bu, uzunca bir süre hatırlanacak bir gün olacak." Çadırdan çıktığında Sör Steffon, neredeyse mutlu gibi gözüküyordu.

Raymun ise pek o kadar mutlu değildi. "Beş şövalye." dedi kuzeni gittikten sonra somurtarak. "Duncan, umutlarını yok etmek istemem

ama..."
"Ama kuzenin bahsettiği adamları getirirse..."
"Leo Uzundiken? Bracken Vahşisi? Gülen Fırtına?" Raymun dikildi. "Evet hepsini tanıyor buna şüphe yok ama bu kişilerden herhangi birin onu tanıdığına emin değilim. Steffon bunu şöhret için bir fırsat olarak görüyor ama bu senin hayatın anlamına geliyor Duncan. Kendi adamlarını bulmalısın. Sana yardım ederim. Yetersiz sayıda şampiyonun olmasındansa fazla şampiyonunun olması iyidir." Dışarıdan gelen bir gürültüyle Raymun kafasını çevirdi. "Hey, kim oradaki?" diye sordu ve o anda içeri, iliklerine kadar ıslanmış bir çocukla yağmurdan sırılsıklam olmuş siyah bir pelerini olan zayıf bir adam girdi.
"Egg sen misin?" Dunk ayağa kalktı. "Burada ne işin var?"
"Sizin yaverinizim," dedi çocuk. "Zırhınızı kuşandırıp silahlarınızı hazırlayacak birine ihtiyacınız var sör."
"Lord baban kaleyi terk ettiğini biliyor mu peki?"
"Tanrılar merhamet etsin, umarım bilmiyordur." dedi Daeron Targaryen pelerinini, tokasını çözüp omuzlarından aşağı bırakırken.
"Sen? Çıldırdın mı sen, buraya nasıl gelirsin?" Dunk bıçağını kılıfından çıkardı. "Bunu tam karnına saplamalıyım."
"Belki de," diye kabul etti Prens Daeron. "Ama yerinde olsam bana bir kadeh şarap doldururdum. Ellerime baksana." Ellerinden birini uzattı ve nasıl titrediğini gösterdi.
Dunk öfkeyle Daeron'un üzerine yürüdü. "Ellerin umrumda bile değil. Benim hakkımda yalan söyledin."
"Babam küçük kardeşimin nereye kaybolduğunu sorduğunda bir şeyler söylemeliydim." diye cevapladı prens. Dunk'ı ve bıçağını görmezden gelerek oturdu ve " Aslına bakarsanız Egg'in gittiğinin farkına bile varmamıştım. Şarap kadehimin dibinde değildi ve ben de başka bir yere bakmadım onu aramak için, sonuç olarak..." diyerek iç çekti.
"Sör, babam yedi suçlayıcının arasına katılacak," diye araya girdi Egg. "Ona bunu yapmaması için yalvardım ama beni dinlemeyecektir. Aerion ve Daeron'un onurlarını kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söylüyor."

"Tabi ki onurumun kurtarılması için yalvardığımdan değil." dedi Prens Daeron suratını ekşiterek. "Onurumu kim aldıysa mesele ben olduğum sürece onu istediği kadar elinde tutabilir. Ama maalesef buradayız ve bir hiç uğruna Sör Duncan. Benden korkmanıza gerek yok, atlardan daha az sevdiğim bir şey varsa o da kılıçlardır. Ağırlar ve korkunç bir şekilde keskinler. İlk hücumda yiğit görünmek için elimden gelenin en iyisin yapacağım ama sonrasında... aslında belki miğferimin yan tarafına hoş bir vuruş yapabilirsiniz. Miğferimi titretin ama çok fazla olmasın, beni anlıyorsunuz değil mi? Kardeşlerim, iş dövüşe, dansa, düşünmeye ve kitap okumaya geldiğinde rahatlıkla boyumun ölçüsünü alabilirler ama hiçbiri çamurun içinde bilinçsizce yatma konusunda benim tırnağım olamaz."

Dunk ona sadece bakabildi ve *acaba prens onu aptal yerine mi koyuyor*, diye düşündü. "Neden geldin?"

"Neyle karşılaşacağın hakkında seni uyarmak için." dedi Daeron. "Babam, Kral Korumaları'na onun yanında dövüşe katılmalarını emretti."

"Kral Korumaları mı?" dedi Dunk afallamış bir şekilde.

"Evet, burada olan üç tanesine. Şükürler olsun ki amcam Baelor diğer dördünü soylu büyükdedemin yanında bıraktı."

Egg hemen isimleri söyledi. "Sör Roland Crakehall, Sör Duskendaleli Donnel ve Sör Willem Wylde."

"Çok az seçenekleri vardı." dedi Daeron. "Kral'ı ve kraliyet ailesini korumaya yeminliler, kardeşlerim ve ben de ejder kanı taşıyoruz, tanrılar yardımcımız olsun."

Dunk parmaklarıyla tek tek saydı. "Kral Korumaları ile beraber altı kişi ediyor. Yedinci adam kim peki?"

Prens Daeron omuz silkti. "Aerion birini bulacaktır. Eğer gerekirse bir şampiyon satın alacaktır. Kendisinin pek para sıkıntısı yok."

"Senin adına kimler dövüşecek?" diye sordu Egg.

"Raymun'un kuzeni Sör Steffon."

Daeron ürkmüş göründü. "Ne! Sadece bir kişi mi?"

"Sör Steffon birkaç arkadaşına sormaya gitti."

"Ben de senin için birilerini getirebilirim," dedi Egg. "Şövalyeleri. Bunu yapabilirim."

"Egg," dedi Dunk. "Senin öz kardeşlerinle dövüşeceğim."

"Daeron'a zarar vermeyeceksin ama," dedi çocuk. "sana kendini yere atacağını söyledi. Ve Aerion'a gelince... Hatırlıyorum, küçükken geceleri yatak odama gelir ve bıçağını bacaklarımın arasına dayardı. Çok fazla erkek kardeşi olduğunu ve belki bir gece beni kız kardeşi yapıp sonrasında benimle evlenebileceğini söylerdi. Ayrıca kedimi de kuyuya attı. Yapmadığını söylüyor ama o hep yalan söyler."

Prens Daeron yorgun bir şekilde omuz silkti. "Egg doğru söylüyor. Aerion bir canavar. Kendini insan biçimini almış bir ejderha sanıyor, bilirsiniz işte. Zaten bu yüzden kukla şovunda bu kadar gaddarlık yaptı. Ne yazık ki bir Fossoway olarak doğmamış, öyle olsaydı kendini bir elma sanardı ve biz de biraz daha güvende olurduk ama görüyorsunuz işte." Eğilip yere düşen pelerinini aldı ve üzerindeki yağmur damlalarını silkti. "Babam kılıcımı bilememin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeden önce kaleye dönmeliyim ama gitmeden önce, sizinle biraz yalnız konuşabilir miyiz Sör Duncan? Benimle yürür müsünüz?"

Dunk prense bir an şüpheyle baktı. "Nasıl isterseniz. Majesteleri." dedi ve hançerini kılıfına koydu. "Kalkanımı da almalıyım ayrıca."

"Egg ve ben sana şövalye arayacağız." diye söz verdi Raymun.

Prens Daeron pelerinini boynuna bağladı ve kukuletasını kafasına çekti. Dunk hafifçe yağan yağmurun altında onu takip etti. Tüccarların katarlarına doğru yürüdüler.

"Seni rüyamda gördüm," dedi prens.

"Bunu handa söylemiştiniz zaten."

"Öyle mi? Tamam öyle olsun her neyse. Benim rüyalarım seninkiler gibi değildir Sör Duncan. Benimkiler gerçektir ve beni korkuturlar. Onlarla birlikte sen de beni korkutuyorsun. Rüyamda seni ve ölü bir ejderhayı gördüm. Büyük bir yaratık, tüm çayırı kaplayacak kadar kocaman kanatları olan devasa bir yaratık. Ejderha tam senin üstüne düştü, sen yaşıyordun ama ejderha ölmüştü."

"Onu ben mi öldürdüm?"

"Orasını bilemem, ama sen oradaydın ve ejderha da öyle. Biz Targaryenler bir zamanlar ejderhaların efendileriydik. Ejderhaların hepsi yok oldu ama biz yaşamaya devam ettik. Bugün ölüp ölmemek umurumda değil, sebebini ancak tanrılar bilir ama gerçekten

umrumda değil. Bu yüzden elinden gelirse bana bir iyilik yap ve öldürdüğün kişinin kardeşim Aerion olduğundan emin ol."

"Ölüp ölmemek benim de umrumda değil." dedi Dunk.

"Sizi öldürmeyeceğim sör. Suçlamalarımı da çekeceğim ama Aerion kendininkileri de çekmeden bir işe yaramaz bu." diye iç çekti Daeron. "Sizi öldürecek olan benim yalanım olabilir. Öyle olursa gerçekten çok özür dilerim. Cehennemin birinin dibini boylayacağım ve görünüşe göre içinde şarap olmayan birinin." omuz silkti prens ve Dunk, ayrıldıklarında soğuk yumuşak yağmuru hissetti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Tüccarlar katarlarını Çayır'ın batı sınırındaki dişbudak ve huş ağaçlarının altına çekmişlerdi. Dunk ağaçların altında durup, çaresizce birkaç gün önce kuklacıların katarının olduğu boş yere baktı. *Gitmişler.* Böyle olacağından endişe etmişti zaten. *Eğer kale duvarı kadar kalın kafalı olmasaydım, ben de kaçardım.* Kalkan konusunda ne yapacağını merak etti. Yeni bir tane alacak kadar parası olduğunu zannediyordu. Tabi satılık bir tane bulabilirse…

"Sör Duncan," Karanlığın içinden bir ses onu çağırdı. Dunk döndüğünde karşısında, elinde demir bir fener ile Çelik Pate'i buldu. Zırhçının sırtındaki kısa deri pelerini saymazsak, belden yukarısı çıplaktı ve geniş göğsü ile kalın kolları koyu kıllarla kaplıydı. "Eğer kalkanını aramaya geldiysen kız bana bıraktı." Dunk'ı baştan aşağı süzdü ve, "Ellerin ile ayakların yerli yerinde. Demek ki dövüşle yargılanma olacak, öyle değil mi?"

"Yediler Yargısı olacak. Bunu nereden bildin?"

"Şey, seni öpüp lord da yapabilirlerdi ancak bu pek olacak gibi değildi. Ve eğer öbür türlüsü olsaydı, bazı uzuvların kısalmış olurdu. Şimdi beni izle."

Adamın katarı, kenarlarındaki kılıç ve örs resimleri sayesinde kolayca fark ediliyordu. Dunk, Pate'in peşinden katarın içine girdi. Zırhçı elindeki feneri bir kancaya astıktan sonra omzundaki pelerini çıkardı ve başının üzerindeki raftan aşağıya işlenmiş bir tunik indirdi. Duvara menteşeli bir tahtayı çekip bir masa oluşturdu. Sonra da Dunk'a doğru kısa bir tabure atıp "Otur," dedi.

Dunk oturdu. "Nereye gitti kız?"

"Dorne'a gittiler. Kızın amcası bilge bir adam. Çabuk giden çabuk unutulur. Durursan ve etrafta görünürsen ejderin hatırlaması daha olası. Bunun yanında adam, kızın senin ölüşünü görmesi gerekmediğini düşündü." Pate katarın sonuna doğru gidip karanlıkta bir şeyler karıştırdıktan sonra Dunk'ın kalkanı ile birlikte geri geldi. "Kalkanının kasnağı adi, paslı, kırılgan ve eski çeliktendi." Dedi.

"Yeni bir tane dövdüm. İki kat kalın, arkasında boydan boya kayış kaplı. Eskisinden daha ağır ancak daha da dayanıklı. Boyamayı da kız yaptı."

Kız, Dunk'ın hayal ettiğinden bile daha iyi bir iş çıkarmıştı. Fenerin ışığında bile, günbatımı renkleri zengin ve parlak, ağaç ise uzun, güçlü ve asil duruyordu. Kayan yıldız meşeden gökyüzüne parlak bir kesik atmış gibiydi. Ancak Dunk kalkanı eline aldığında yanlış düşünmüş gibiydi. Yıldız *düşüyordu,* bu nasıl bir armaydı böyle? Kendisi de yıldız kadar hızlı mı düşecekti yere? Ve günbatımı da gecenin habercisiydi. "Kadeh kullanmaya devam etmeliydim." Dedi sefil bir halde. "Kadehin uçmak için kanatları vardı en azından ve Sör Arlan kadehin ağzına kadar içilmeye hazır inanç, birlik ve iyi şeylerle dolu olduğunu söylerdi. Bu kalkan baştan aşağı ölüm ile boyanmış gibi."

"Karaağaç ölmemiş," diye belirtti Pate. "Yaprakları ne kadar yeşil gördün mü? Yaz yaprakları kesinlikle. Üzerine kurtlar, kuzgunlar, kuru kafalar çizili kalkanlar gördüm. Hatta kanlı kelleler ile asılmış insan şekilleri bile. Onlar kadar bu kalkan da iyi hizmet edecektir. Eski kalkan tekerlemesini biliyor musun? *Meşe ve demir beni iyi koru...*"

"…*yoksa ölüp giderim cehenneme doğru,*" diye bitirdi Dunk. Bu tekerleme yıllardır aklına gelmemişti. İhtiyar ona yıllar önce öğretmişti bu tekerlemeyi. "Yeni kasnak ve yaptığın bütün şeyler için ne kadar istiyorsun?" diye sordu Pate'e.

"Senden mi?" dedi Pate sakalını kaşıyarak. "Bir bakır yeter."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Güneşin ilk solgun ışığı doğudan başlayıp gökyüzünü kaplıyor iken yağmur durmaya başladı. Lord Ashford'un adamları çitleri kaldırdı ve turnuva alanının gri-kahverengi çamurlu bir bataklığa dönüştüğü görüldü. Sisin etrafı saran kolları yerde beyaz yılanlar gibi kıvrılırken Dunk adının yazdığı listeye doğru yol aldı. Pate de ona eşlik etti.

İzleme tribünü çoktan dolmaya başlamıştı ve lordlar ile leydiler sabah serinliği yüzünden pelerinlerine daha sıkı sarılmışlardı. Alt tabakadan insanlar da alana doğru geliyorlardı ve yüzlercesi çitin etrafına doluşmuştu bile. *Ölümümü izlemeye epey kişi gelmiş*, diye düşündü Dunk acı acı. Ancak kalabalık onu yanılttı. "İyi şanslar." Diye seslendi birkaç adım önündeki bir kadın. Ve yaşlı bir adam elini uzatıp, "Tanrılar size güç bahşetsin sör." Dedi. Yırtık pırtık bir elbise içindeki dilenci Dunk'ın kılıcına dua etti ve bir kız gelip onu yanağından öptü. Benden yanalar. "Neden?" diye sordu Pate'e. "Onlar için neyim ki ben?"

"Ettiği yemini bozmayan bir şövalyesin." Dedi zırhçı.

Listelerin hemen güney ucunda, meydan okuyucuların otlağının dışında, Dunk'ı ve kuzeninin atını bekleyen Raymun'ı buldular. Yıldırım, üzerindeki koruyucu başlığın, eğerin ve ağır metal örtünün ağırlığı ile huzursuzca sallandı. Pate atın üzerindeki zırhı inceledikten sonra her ne kadar zırhı kendisi dövmemiş olsa da, zıhın iyi bir işçiliği olduğunu duyurdu. Dunk, zırhın nerden geldiğini bilmiyor olsa da yine de minnettardı.

Sonra diğerlerini gördü: Tek gözlü ve kır sakallı adamı, üzerinde sarı-siyah çizgili bir kaban ile kovan işlemeli kalkanlı genç şövalyeyi. *Robyn Rhysling ile Humfrey Beesbury*, diye düşündü hayretler içerisinde. *Ve Sör Humfrey Hardyng. Hardyng,* şimdi üzerinde kırmızı-beyaz baklava desenli zırh olan, Aerion'ın kızıl aygırına binmişti.

Onların yanlarına gidip, "Size borçlandım sör."

"Borç Aerion'ın." Diye cevapladı Sör Humfrey Hardyng, "Ve biz de borcu tahsil etmeye geldik."

"Bacağınızın kırıldığını duymuştum."

"Doğru duymuşsun." Dedi Haryng. "Yürüyemem. Ancak bir atın üzerinde olduğum müddetçe savaşabilirim."

Raymun Dunk'ı kenara çekti. "Harydyng'in Aerion'la hesaplaşmak için bir şans daha dilediğini umdum ve haklı çıktım. Diğer Humfrey de onun eniştesi olur. Sör Robyn'i ikna eden Egg. Onu diğer turnuvalardan tanıyormuş. Böylece beş kişi oldun."

"Altı" dedi Dunk parmağı ile işaret ederek. Otluğa yeni bir şövalye giriyordu ve şövalyenin yaveri adamın atını onun arkasından getiriyordu. "Gülen Fırtına." Raymun'dan bir baş uzun ve neredeyse Dunk kadar uzun boylu olan Sör Lyonel, üzerinde Baratheon Hanesinin taçlı bir geyiği olan altın sarısı renkli bir pardesü giymişti. Ve kolunun altına da boynuzlu miğferini almıştı. "Sör Lyonel, geldiğiniz için size ve sizi ikna eden Sör Steffon'a ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Sör Steffon mu?" dedi Sör Lyonel Dunk'a şaşkın bir halde. "Bana gelen senin yaverindi. Şu çocuk, Aegon. Benim yaver onu kovalayıp kaçırmayı denedi ama o yaverimin bacaklarının arasından geçip bir şişe şarabı benim başımdan aşağı boşalttı. " dedi kahkaha atarak. "Yüz yılı geçkindir hiç Yediler Yargısı yapılmadı bunu biliyor musun? Kral korumaları ile o tilki Prens Maekar işin içindeyken böyle bir fırsatı kaçıramazdım."

"Altı," dedi Dunk umutla Raymun Fossoway'e Sör Lyonel diğerlerinin arasına katılırken. "Kuzenin son şövalyeyi de getirecektir kesinlikle."

Kalabalık içinde bir uğultu koptu. Çayır'ın kuzey ucundan, bir sütun şövalye nehrin sisini yararak geliyordu. İlk önce, sırtlarında beyaz pelerinler süzülen, hayaletler gibi bembeyaz pırıl pırıl bir emaye zırh kuşanmış üç Kral Koruması ortaya çıktı. Kalkanları bile sanki yeni kar tutmuş gibi bembeyaz, temiz ve armasızdı. Arkalarında Prens Maekar ve oğulları at sürüyordu. Aerion, iki yanında da turuncu ve kırmızı çizgilerin süslediği bir eyer örtüsü kuşanmış gri benekli bir ata binmişti. Kardeşinin atı ise üst üste örtülmüş siyah ve altın rengi zırhla kuşanmış küçük kızıl bir binek atıydı. Daeron'un miğferinden

yeşil ipekten bir nişan uzanıyordu. Ancak aralarında en korkutucu duran babalarıydı. Miğferinin sorgucundan omuzları ile belinin aşağısına kadar uzanan, uzun siyah ejderha dişleri vardı. Dunk'ın şimdiye kadar görmüş olduğu en korkunç görünümlü, kocaman dikenleri olan bir topuz ise atının eyerine asılmıştı.

"Altı," diye bağırdı Raymun aniden. "Sadece altı kişiler."

Dunk'ın gördüğüne göre bu doğruydu. *Üç siyah ve üç beyaz şövalye. Bizim gibi onlar da bir adam eksik.* Aerion yedinci kişiyi bulamamış olabilir miydi? Bu ne anlama gelirdi? Eğer iki taraf da yedinci kişiyi bulamaz ise dövüş altıya altı mı yapılacaktı?

Egg sorunu çözmeye çalışır gibi görünerek Dunk'ın yanına doğru yaklaştı. "Sör, zıhınızı kuşanmanızın vakti geldi."

"Sağolasın yaver. Sana zahmet olmazsa?"

Çelik Pate çocuğa yardımcı oldu. Boğaz zırhı ile yelek, zincir başlık ile çelik altlık giydirerek onu çelikten bir adama çevirdiler ve her bir kopça ile tokayı üçer defa kontrol ettiler. Sör Lyonel bileği taşı ile kılıcını keskinleştirirken, Humfreyler sessizce konuşuyordu. Ser Robyn dua ediyor, Raymun Fossoway ise kuzeninin nerede olduğunu merak ederek ileri geri koşturuyordu.

Dunk zırhını tamamen kuşandığında Sör Steffon sonunda ortaya çıktı. "Raymun," dedi, "Zırhımı getir." Zırhının altına giymek için bir tunik aldı.

"Sör Steffon," dedi Dunk. "Arkadaşlarınıza ne oldu? Yediyi tamamlamamız için bir şövalyeye daha ihtiyacımız var."

"Korkarım ki iki tane olacak." Dedi Sör Steffon Raymun onun yeleğinin arkasındaki bağcıkları bağlarken.

"Lordum?" dedi Dunk anlamayarak. "İki mi?"

Sör Steffon kalınlaştırılmış zırh eldivenini alıp sol eline giydi ve parmaklarını açıp kapadı. "Orada beş kişi görüyorum." Dedi Raymun kılıç kemerini sabitlerken. "Beesbury, Rhysling, Hardyng, Baratheon ve sen."

"Ve siz," dedi Dunk. "Sizle birlikte altı oluyor."

"Ben yedi oluyorum," dedi Sör Steffon gülümseyerek. "Ancak diğer taraf için. Prens Aerion ve suçlayanlar için dövüşeceğim."

Raymun tam kuzenine miğferini verirken donakaldı ve "Hayır," dedi.

"Evet öyle." Sör Steffon omuz silkerek. "Sör Duncan beni anlayacaktır elbette. Prensime karşı bir sorumluluğum var."
"Ona sana güvenmesini söylemiştin." dedi Raymun benzi atmış şekilde.
"Öyle mi dedim?" Miğferini kuzeninin elinden çekip aldı. "Hiç şüphesiz, o an içtenlikle söylemiştim. Bana atımı getir."
"Git kendin al," dedi Raymun kızgınlıkla. "Eğer bunda senin yanında olacağımı düşünüyorsan alçak olduğun kadar kalın kafalısın da."
"Alçak mı?" Sör Steffon onaylamaz bir ses çıkardı. "Diline hâkim ol Raymun. İkimizde aynı ağacın elmalarındanız. Ve ayrıca sen benim yaverimsin. Yoksa ettiğin yeminleri unuttun mu?"
"Hayır. Peki ya sen? Şövalye yemini etmiştin."
"Bugünün sonunda şövalyeden daha fazlası olacağım. Lord Fossoway. Söylenişi hoşuma gidiyor." Gülümseyerek diğer eldiven zıhını giydi ve arkasını dönüp atıyla otluğun diğer tarafına geçti.
Dunk Sör Steffon'ın atıyla alanı boydan boya geçişini izlerken ellerini yumruk yaptı. Ancak boğazı konuşmak için çok kuruydu. *Hiçbir söz bunun gibi insanların vicdanını titretemez.*
"Şövalye yap beni." Raymun ellerini Dunk'ın omuzuna koyup onu kendine çevirdi. "Kuzenimin yerini alacağım. Sör Duncan beni şövalye yapın." Tek dizinin üzerine çöktü.
Dunk kaşları çatık bir şekilde elini uzunkılıcının kabzasına doğru götürdü ancak tereddüt etti, "Raymun, ben… ben bunu yapmamalıyım."
"Yapmalısın. Ben olmazsam beş kişi kalırsın."
"Delikanlı doğru söylüyor," dedi Sör Lyonel Baratheon. "Yapın Sör Duncan. Bir şövalye bir başkasını şövalye ilan edebilir."
"Cesaretimden mi şüphe duyuyorsun?" diye sordu Raymun.
"Hayır," dedi Dunk. "O değil ancak…" Hala tereddütteydi.
Trompet sesleri havadaki sisi yarıp geçti. Egg koşarak onlara doğru geliyordu. "Sör, Lord Ashford gelmenizi emrediyor."
Gülen Fırtına sabırsızca başını salladı. "Git Sör Duncan. Yaver Raymun'ı ben şövalye ilan ederim." Kılıcını kınından çıkardı ve Dunk'ı kenara itti. "Fossoway Hanesinden Raymun," diye başladı ciddiyetle. Kılıcını Raymun'ın sağ omzuna koyarak, "Savaşçı adına

sana cesur olmanı emrediyorum," dedi. Kılıcını sağ omuzdan sol omuza kaydırdı. "Baba adına sana adil olmanı emrediyorum." Kılıcı tekrar sağ omzuna koydu. "Anne adına sana genç ve masumu korumanı emrediyorum." Tekrar sola kaydırdı. "Bakire adına sana bütün kadınları korumanı..."

Dunk onları orada bırakıp yola koyuldu. Kendini rahatladığı kadar suçlu da hissediyordu. *Yine de bir kişi eksiğiz,* diye düşündü Dunk, Egg Yıldırım'ı onun için tutarken. *Diğer kişiyi nereden bulacağım?* Atı çevirip yavaşça tribüne, Lord Ashford'un onu beklediği yere doğru atını sürdü. Meydanın kuzey ucunda Prens Aerion onunla karşılaşmak üzere ilerledi. "Sör Duncan," dedi neşeyle, "Görünüşe göre sadece beş şampiyonunuz var."

"Altı," dedi Dunk. "Sör Lyonel, Raymun Fossoway'i şövalye ilan ediyor. Sizinle yediye karşı altı olarak savaşacağız." İnsanlar, bundan daha kötü iddialar da kazanmıştı.

Ancak Lord Ashford kafasını salladı. "Buna izin yok Sör. Eğer sizinle birlikte savaşacak bir başka şövalye daha bulamazsanız, size karşı yönetilen ithamlardan dolayı suçlu ilan edileceksiniz."

Suçlu, diye düşündü Dunk. *Bir dişi yerinden oynattığım için suçlu ilan edileceğim ve ölüm cezası ile çarptırılacağım.* "Lordum, biraz zaman rica ediyorum."

"Zaman verilmiştir."

Dunk yavaşça çitin yanına doğru atını sürdü. Tribün şövalyeler ile doluydu. "*Lordlarım,*" diye seslendi onlara, "*içinizden herhangi biri Pennytreeli Sör Arlan'ı hatırlıyor mu? Ben onun yaveriydim. İkimiz de çoğunuzun hizmetinde bulunduk. Masalarınızda yemek yiyip, salonlarınızda uyuduk.*" Dunk, Sör Manfred Dondarrion'ın en yüksek katta oturduğunu gördü. "Sör Arlan, sizin babanızın hizmetindeyken yaralandı." Şövalye Dunk'a kulak asmadan yanındaki leydiye bir şeyler söyledi. Dunk bir sonrakine ilerledi. "*Lord Lannister, Sör Arlan bir zamanlar sizi atınızdan düşürmüştü.*" Gri Aslan, gözlerini eldivenlerine dikmiş, başını kaldırmayı reddediyordu. "*O iyi bir adamdı ve bana nasıl şövalye olacağımı öğretti. Sadece kılıç ve mızrak kullanmada değil, Onur olarak da. Bir şövalye masumu korur demişti. Benim yaptığım şey ise buydu. Yanımda yer alacak bir şövalyeye daha ihtiyacım var. Sadece bir tane. Lord Caron? Lord*

Swann?" Lord Swann, Lord Caron kulağına eğilip bir şeyler fısıldarken hafifçe gülümsüyordu.
Dunk Sör Otho Bracken'ın önünde dizginleyerek yavaşça, "Sör Otho, sizin büyük bir şampiyon olduğunuzu biliyorum. Bize katılın, yalvarırım, Eski ve Yeni tanrılar adına, benim davam haklı bir davadır."
"Bu doğru olabilir," dedi Bracken Vahşisi. En sonunda biri ona cevap vermişti. "Ancak dava senin davan, benim değil. Seni hiç tanımıyorum, çocuk."
Kalbi sıkışmış bir şekilde Dunk, Yıldırım'ı çevirdi ve tribündeki solgun ve kaskatı kesilmiş insanların önünde ileri geri atını sürdü. Umutsuzluk onu bağırmaya itmişti. "*ARANIZDA HİÇ GERÇEK ŞÖVALYE YOK MU?*"
Cevap sessizlikti.
Alanın öte ucunda Prens Aerion güldü. "Ejder ile dalga geçilmez." Diye bağırdı.
Ve sonra bir ses yükseldi. "Ben Sör Duncan'ın yanında yer alacağım."
Kara bir beygir, sırtında kara bir şövalye ile nehir sisi arasından çıktı. Dunk, şövalyenin taşıdığı ejderhalı kalkanı ve miğferinin üzerinde kükreyen üç kafalı kızıl emaye sorguçu gördü. *Genç Prens. Tanrılar adına, bu gerçekten o mu?*
Lord Ashford da aynı hataya kapılmıştı. "Prens Valarr?"
"Hayır," Kara şövalye miğferinin siperliğini kaldırdı. "Turnuvada er meydanına girmeyi hiç düşünmemiştim lordum o yüzden yanımda bir zırh getirmemiştim. Oğlum zırhını bana verecek kadar iyi kalpliydi." Diye gülümsedi Prens Baelor neredeyse üzgünmüşçesine.
Dunk'ın gördüğü kadarıyla suçlayanlar büyük bir şaşkınlık içindeydi. Prens Maekar atını mahmuzlayıp ileri doğru çıktı ve, "Aklını mı kaybettin kardeşim?" dedi. Zırhlı parmağı ile Dunk'ı işaret ederek, "Bu adam benim oğluma saldırdı."
"Bu adam, her şövalyenin yapması gerektiği gibi güçsüzü korudu," diye cevapladı Prens Baelor. "Bırakalım da onun haklı olup olmadığına tanrılar karar versin." Atının dizginlerine asılıp, Valarr'ın büyük siyah aygırını çevirdi ve alanın güney ucuna doğru hızlıca yol aldı.

Dunk, Yıldırım'ı yanına aldı ve tüm müdafaacılar etrafında toplandı; Robyn Rhysling, Sör Lyonel ve Humfreys. *Hepsi iyi adamlar ama acaba yeterince iyiler mi?* "Raymun nerede?"

"Sör Raymun olacak, lütfen." Sorguçlu miğferinin altında gaddar bir gülümseme belirmişti. "Özrümü kabul edin sör. Armamda ufak bir değişiklik yapmam gerekti, yoksa onursuz kuzenimle karıştırılabilirdim." Kalkanını herkese gösterdi. Cilalanmış altın rengi zemin aynıydı, Fossoway elması da öyle ama ufak bir değişiklik dışında, kırmızı renkli elma artık yeşildi. "Korkarım ki henüz olgun değilim... ama kurtlu olmaktansa yeşil olmak daha iyidir ha?"

Sör Lyonel kahkahayı bastı ve Dunk da kendine rağmen gülümsedi. Bu Prens Baelor'un bile hoşuna gitmiş görünüyordu.

Lord Ashford'un rahibi tribünün önüne geldi ve kristalini kaldırarak kalabalığı dua etmeye çağırdı.

"Hepiniz, gelin yanıma," dedi Baelor sessizce. "Suçlayanlar ilk hücumda dişbudak ağacından yapılma üç metrelik ağır savaş mızrakları kullanacaklar. Mızraklar kırılmaması için bezlerle sarılmış olacak ve uçlarında ise arkasına savaş atının kuvvetini de alarak zırhları delebilecek sivri uçlu çelik başlıklar olacak."

"Biz de aynılarını kullanacağız" dedi Sör Humfrey Beesbury. Arkasında ise rahip Yedilere çağrıda bulunuyor, bu davayı adil bir şekilde yargılayıp, haklı olanlara zaferi bahşetmesini diliyordu.

"Hayır" dedi Baelor. "Bizler turnuva mızraklarıyla dövüşeceğiz."

"Ama turnuva mızrak kırılmak için tasarlanmıştır." diye belirtti Raymun.

"Öyle fakat unutuyorsunuz ki turnuva mızrakları dört metredir. Eğer mızraklarımız hedefi bulursa onların mızrakları bize dokunamaz bile. Rakibinizin göğsüne ya da miğferine hedef alın. Bir turnuvada rakibin kalkanında mızrak kırmak yiğitlik göstergesidir evet ama burada ölüm demek olabilir. Eğer onları atlarından düşürürsek avantaj bizimdir." dedi ve Dunk'a bir bakış attı. "Eğer Sör Duncan öldürülürse bu tanrıların onu suçlu bulduğuna işaret eder ve dövüş biter. Aynı şekilde onu suçlaya iki kişi de öldürülür veya suçlamalarını geri çekerlerse dövüş biter. Aksi takdirde iki taraftan birinin tüm savaşçıları ölene ya da pes edene kadar dövüş devam eder."

"Prens Daeron dövüşmeyecek." dedi Dunk.

"İyi dövüşmeyecek" diye düzeltti ve kahkaha attı Sör Lyonel ve "Her neyse, buna karşın endişelenmemiz gereken üç tane Beyaz Kılıç var." dedi.

Baelor bunu sakince karşıladı. "Kardeşim, Kral Korumaları'ndan oğlu için dövüşmelerini isteyerek hata yaptı. Yeminleri, ejder kanından bir prense zarar vermelerini yasaklıyor. Ve ne şanslıyız ki ben ejder kanındanım." dedi ve hafifçe gülümsedi. "Diğerlerini benden uzak tuttuğunuz müddetçe Kral Korumaları'yla ben ilgileneceğim."

"Prensim, bu onurlu bir davranış mı?" diye sordu Sör Lyonel, rahip duasını bitirirken.

"Tanrılar bunu bize gösterecek Sör Lyonel." dedi Baelor Kırıkmızrak.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ashford Çayırına merak içindeki kalabalığın derin sessizliği çökmüştü.

Yetmiş metre kadar uzakta Aerion'un aygırı sabırsızca tepindi ve çamurlu toprağı kazıdı. Ona karşın Yıldırım çok sakindi; yaşlı bir attı, yüzlerce savaş tecrübesi vardı ve ondan ne istendiğini çok iyi biliyordu. Egg, Dunk'a kalkanını verdi. "Tanrılar yanınızda olsun sör" dedi çocuk.

Karaağacına ve kayan yıldızına bakmak ona cesaret vermişti. Dunk sol kolunu kalkandan içeri geçirdi ve kalkanın metalini sıkıca kavradı. *Meşe ve demir beni iyi koru, yoksa ölüp giderim cehenneme doğru.* Çelik Pate mızrağını ona getirdi ama Egg mızrağı Dunk'a verecek kişinin kendisi olması gerektiği konusunda ısrar etti.

İki tarafında da dostları mızraklarını almış ve uzun bir çizgide sıralanmışlardı. Sağında Prens Baelor ve solunda da Sör Lyonel vardı ancak büyük miğferinin dar delikleri Dunk'ın, tam önünde ne olduğunu görmesini zorlaştırıyordu. Tribünleri ve çitlere dayanmış kalabalığı artık görmüyordu; sadece çamurlu alan, hafif sis, nehir, şehir, kuzeydeki kale ve miğferinde alevler ile kalkanında ejderha arması olan gri süvari atının üzerindeki Prens vardı. Aerion'un yaveri üç metre uzunluğundaki, gece kadar karanlık olan savaş mızrağını ona verdi. *Elinden gelirse o mızrağı kalbime saplayacak.*

Ve savaş borazanı çaldı.

Dunk tüm atlar hareket etmesine rağmen bir saniye kadar kehribar ağacındaki bir sinek gibi olduğu yerde kaldı. Birden içini büyük bir panik kapladı. *Unuttum!* diye düşündü dehşete düşmüş bir şekilde. *Hepsini unuttum! Kendimi rezil edeceğim ve her şeyimi kaybedeceğim.*

Ama Yıldırım onu kurtarmıştı. Sahibi bilmese de büyük kahverengi aygır ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. At yavaşça ileri atıldı ve sonrasını Dunk devraldı. Savaş atına mahmuzlarıyla dokundu ve mızrağını yatırdı. Aynı zamanda kalkanını, tüm sol tarafını

kaplayacak konuma getirdi. Kalkanı belirli bir açıda tutuyordu ki gelen herhangi bir darbe oradan yansıyıp uzaklaşsın. *Meşe ve demir beni iyi koru, yoksa ölüp giderim cehenneme doğru.*

Kalabalığın gürültüsü uzaktaki dalgalar gibiydi. Yıldırım dörtnala koşmaya başlamıştı ve hız Dunk'ın dişlerini birbirine çarptırıyordu. Topuklarını aşağı indirdi ve atın hareketleriyle bütünleşmek için bacaklarıyla onu var gücüyle kavradı*. Ben Yıldırım'ım Yıldırım da ben, biz artık tek bir yaratığız, bütünleştik ve tekiz artık.* Miğferin içindeki hava şimdiden ısınmıştı ve Dunk güçlükle nefes alıyordu.

Turnuvadaki bir mızrak dövüşünde, rakibi bariyerin sol tarafında olurdu ve mızrağını Yıldırım'ın boynunun üstünden geçirerek tutması gerekirdi. Açı, mızrağın çarpışma esnasında daha kolay kırılmasını sağlardı ama bugün oynadıkları ölümcül bir oyundu. Onları ayıran bir bariyer yoktu ve aygırlar direkt olarak birbirine hücum ediyordu. Prens Baelor'un büyük siyah aygırı Yıldırım'dan çok daha hızlıydı ve Dunk kısa bir süre onun nallarının yeri dövüşünü gördü. Diğerlerini ise görmekten çok hissetmişti Dunk. *Diğerleri önemli değil, önemli olan sadece Aerion, sadece o.*

Ejderhanın gelişini izledi. Çamurlar Aerion'un gri aygırının arkasından sıçrıyordu ve Dunk atın burun deliklerinden çıkan havayı görebiliyordu. Siyah mızrak hala yukarı bakıyordu. İhtiyar ona bir keresinde, mızrağını yüksekte tutmak ve hedefine indirmek için son anda alçaltmak mızrağı fazla indirme riskini taşır, demişti. Dunk mızrağının ucunu prensin göğsüne hedeflemişti. *Mızrağım kolumun bir parçası. dedi kendine. O benim parmağım, tahtadan bir parmak. Tek yapmam gereken uzun tahta parmağımla dokunmak.*

Aerion'un mızrağının ucundaki, her adımda büyüyen keskin çeliği görmemeye çalıştı Dunk. *Ejderha, ejderhaya bak*, diye düşündü Dunk. Kırmızı kanatları olan ve altından alevler saçan koca üç başlı yaratık, prensin kalkanını kaplamıştı. *Hayır! Mızrağını nereye saplamak istiyorsan oraya bakmalısın.* diye bir anda aklına geldi Dunk'ın ama mızrağı çoktan hattın dışına kaymaya başlamıştı. Dunk düzeltmeye çalıştı ancak çok geçti. Mızrağının ucunun Aerion'un kalkanındaki ejderhanın iki başının arasına çarpıp boyanmış alevlere doğru bir oluk açtığını gördü. Mızrağın çatırdama sesiyle Yıldırımın sendeledi ve darbenin etkisiyle sarsıldı ve göz açıp kapayıncaya

kadar bir şey muazzam bir kuvvetle yan tarafına inmişti. Sonrasında zırhlarının birbirine vurmasıyla atlar şiddetli bir şekilde çarpıştı. Yıldırım sendelerken Dunk'ın mızrağı elinden düştü. Ve işte rakibinin arkasına geçmişti, eyerinin üstünde tutunabilmek için büyük çaba harcayarak. Yıldırım kaygan çamurlu zeminde sola doğru kaymıştı ve Dunk atın yan ayaklarının altından kaydığını hissetmişti. Beraber döne döne kayıyorlardı ve en sonunda aygırın kaba eti yere sert bir şekilde çarpmıştı. "Kalk!" diye gürledi adeta Dunk mahmuzlarıyla atı canlandırmaya çalışırken. "Ayağa kalk Yıldırım!" Ve o an yaşlı savaş atı nasıl olduğunu anlayamadığı bir şekilde ayağa kalkmıştı.

Kaburgasının altında keskin bir acı hissediyordu Dunk ve sol kolu aşağı düşüyordu. Aerion mızrağı sırasıyla meşeyi, yünü ve çeliği delip geçmişti; bir metre uzunluğundaki parçalanmış dişbudak ve metal uç yan tarafına saplanmıştı. Dunk mızrağa doğru sağ eliyle uzandı, dişlerini sıktı ve yeri göğü inleten bir çığlıkla parçayı saplandığı yerden çıkardı. Kanı örme zırhından sızıyor ve cüppesini kırmızıya boyuyordu. Dünya bir anda döndü ve neredeyse düşecek gibi oldu Dunk. Acıdan dolayı her şey ona bulanık geliyordu, adını haykıran sesleri duyuyordu. Güzel kalkanı işe yaramaz bir hale gelmişti. Karaağacı, kayan yıldızı, kırılmış mızrağı hepsini kalkanıyla beraber bir kenara attı ve kılıcını çekti. Ama öylesine bir acı duyuyordu ki kılıcını savurabileceğini düşünmüyordu.

Yıldırım'ı küçük bir dairede döndürüp etrafında neler olup bittiğini anlamaya çalıştı Dunk. Sör Humfrey Hardyng atının boynuna sıkıca sarılmıştı ve kötü biçimde yaralıydı. Diğer Sör Humfrey ise çamurun üzerinde bir kan gölünün içinde yatıyordu, kasığından kırık bir mızrak parçası çıkmıştı. Bir anda atıyla geçen Prens Baelor'u gördü, mızrağı hala sağlamdı ve onunla Kral Muhafızlarından birini atından düşürdü. Bir diğer Kral Muhafızı çoktan atından düşürülmüştü keza Prens Maekar da düşmüştü atından. Üçüncü kral muhafızı ise kendini Sör Robyn Rhysling'e karşı savunuyordu.

Aerion, Aerion nerede? Arkasından gelen toprağı döven nal sesleri Dunk'ın bir anda başını çevirmesine neden oldu. Yıldırım kişnedi ve yana kaydı ama Aerion'un gri aygırı dörtnala koşup onları çarptığında atın nalları da üzerlerine inmişti.

Bu sefer kurtuluş umudu yoktu. Uzun kılıcı elinden fırlamış ve yer adeta onunla buluşmak için yükselmişti. Yere o kadar sert çarpmıştı ki sarsıntıyı iliklerine kadar hissetmişti. Acı adeta bıçak gibi saplanmıştı, o kadar canı yanmıştı ki Dunk hıçkırarak ağladı. Bir an tek yapabildiği orada öylece yatmaktı. Kan tadı ağzını doldurmuştu. *Ahmak Dunk, bir şövalye olabileceğini düşündün?* Ayağa kalkması gerektiğini biliyordu aksi takdirde ölecekti. Feryat ederek dizlerinin üstüne kalktı. Ne nefes alabiliyor ne de görebiliyordu. Miğferinin göz delikleri çamurla kaplanmıştı. Kör bir vaziyette ayağa kalktı ve zırhlı eldiveniyle çamuru temizlemeye çalıştı. *Oradaki bir...*

Parmaklarının arasından, uçan bir ejderha gördü Dunk ve bir de zincirin ucunda sallanan dikenli bir seher yıldızı. Ve sonrasında kafası paramparça olup dağılmış gibiydi.

Gözlerini açtığında tekrar yerdeydi Dunk, sırtüstü yatıyordu. Miğferindeki çamur gitmişti ama şimdi de bir gözü kanla kapanmıştı. Üzerinde gri gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu. Yüzü zonkluyordu ve ıslak metalin yanaklarıyla başının üstüne değdiğini hissediyordu. *Kafamı paramparça etti ve şimdi de ölüyorum.* Daha kötü olan ise onunla beraber ölecek olanlardı; Raymun, Prens Baelor ve diğerleri. Hepsini hüsrana uğrattım. *Ben bir şampiyon değilim. Ben bir gezici şövalye bile değilim. Ben hiçbir şeyim.* Dunk, Prens Daeron'un kimsenin çamurda bilinçsiz bir şekilde kendisinden daha iyi yatamayacağını söyleyip övündüğünü hatırladı. *Ahmak Dunk'ı çamurda yatarken hiç görmemiş olmalı, yoksa gördü mü?* Utanç, acıdan daha kötüydü.

Ejderha tekrar üzerinde belirdi.

Üç başı vardı, kanatları kırmızı, sarı ve turuncu renklerle bir alev kadar parlaktı ve kahkaha atıyordu. "Daha ölmedin mi ha gezici şövalye?" diye sordu. "Tüm kalabalığa bağırarak suçlu olduğunu kabul ettiğini söyle ve ben de belki sadece bir elinin ve bir ayağının kesilmesini isterim. Ooh evet bir de dişler ama birkaç diş nedir ki? Senin gibi bir adam yıllarca bezelye lapasıyla yaşayabilir." Ejderha tekrar kahkaha attı. "Hayır mı? O zaman bunu ye." Dikenli seher yıldızı tekrar zincirin ucunda sallandı, gökyüzünü dolandı ve kayan bir yıldız kadar hızlı bir şekilde başına doğru indi.

Dunk yuvarlandı.

O gücü nereden bulduğunu bilmiyordu ama bulmuştu. Dunk Aerion'un bacaklarına doğru yuvarlandı, zırhlı kollarını baldırlarına doladı ve onu küfürler ederek çamura doğru düşürüp üstüne çıktı. *Hadi bakalım şimdi de sallasın o lanet olası seher yıldızını.* Prens zırhının kenarıyla Dunk'ın kafasına vurmuştu ama Dunk'ın miğferi darbeyi yumuşatmıştı. Aerion güçlüydü ama Dunk daha güçlü daha büyük ve daha ağırdı. Kalkanı iki eliyle kavradı ve kayışlar kopana kadar çevirdi. Ve sonrasında kalkanı prensin miğferine doğru indirdi sorgucundaki alevleri döverek, tekrar, tekrar, tekrar.

Kalkan Dunk'ın kalkanından daha kalındı, demir şeritler geçirilmiş saf meşe. Sorguçtaki bir alev koptu sonra bir diğeri. Dunk'ın vuruşları tükenmeden prensin alevleri tükenmişti.

Aerion sonunda işe yaramaz seher yıldızını bırakmış ve belindeki hançeri kavramıştı. Hançeri kınından çıkardı ama Dunk kalkanla prensin eline vurunca hançer çamura doğru fırladı.

Sör Uzun Duncan'ı alt edebilirsin ama Kenar Mahalle'nin Dunk'ını asla. İhtiyar ona kılıç kullanmayı ve mızrak dövüşü yapmayı öğretmişti ama bu şekilde dövüşmeyi çok daha önce öğrenmişti Dunk şehrin dışındaki karanlık mahallelerde ve dar sokaklarda. Dunk harap olmuş kalkanı fırlattı ve Aerion'un siperliğini kaldırdı.

Siperlik kalkanın zayıf noktasıdır, deyişini hatırladı Dunk Çelik Pate'in. Prens tamamen köşeye sıkışmıştı. Gözleri mosmordu ve korku doluydu. Dunk çelik parmaklarıyla onlardan birini bir üzüm gibi yerinden sökmek için müthiş bir arzu duydu ama bu bir şövalyeye yakışmazdı. "PES ET!" diye bağırdı.

"Pes ediyorum." diye fısıldayarak bitirdi ejder, soluk dudakları neredeyse hareket etmiyordu. Dunk ona doğru baktı ve bir an duyduklarına inanamadı. *Her şey bitti mi?* Başını yavaşça sağa sola çevirdi ve neler olup bittiğini görmeye çalıştı. Miğferinin solundan yediği darbeyle görüşü kısıtlanmıştı. Prens Maekar'ı gördü bir an, elinde gürzüyle dövüşerek oğluna ulaşmaya çalışıyordu, Baelor Kırıkmızrak onu durdurmaya çalışırken.

Dunk ayağa kalktı ve Prens Aerion'u tutarak kaldırdı. Miğferinin bağlarını kopardı ve miğferi başından attı. Bir anda sesler ve manzarayla boğulmuştu; homurtular ve küfürler, kalabalığın bağırışı, bir aygırın çığlığı ve bir diğerinin sürücüsüz koşuşu... Her yerde

çeliğin çeliğe vuruşu duyuluyordu. Raymun ve kuzeni tribünün önünde yaya olarak çarpışıyorlardı. Kalkanları paramparça olmuştu, yeşil elma da kırmızı elma da dağılmıştı. Kral Muhafızları'ndan biri yaralı kardeşini dövüş alanından götürüyordu. Beyaz zırhları ve beyaz pelerinlerinin içinde ikisi de aynı gibiydiler. Üçüncü Kral Muhafızı düşmüştü ve Gülen Fırtına, Prens Maekar'a karşı Pres Baelor'a katılmıştı. Gürz, savaş baltası ve uzun kılış birbirleri ile çarpışıp miğferlerin ve kalkanların üzerinde şarkılarını söylediler. Maekar indirdiği her darbeye karşılık üç darbe alıyordu ve Dunk bunun çok sürmeyeceğini anlamıştı. *Daha fazla kişi ölmeden buna bir son vermeliyim.*

Prens Aerion seher yıldızına ulaşmak için bir anda atıldı. Dunk prensin sırtına tekmeyi indirdi ve onu yüzüstü yere yapıştırdı. Sonra bacaklarından birini tutarak onu meydan boyunca sürükledi. Lord Ashford'un da oturduğu tribünlerin önüne geldiklerinde Parlak Prens bir hayvan pisliği kadar kahverengiydi. Dunk onu ayağa kaldırdı ve Lord Ashford ile Zarif Bakire'ye çamur sıçratarak Aerion'ı sarstı. "Söyle onlara!"

Aerion Parlakateş bir ağız dolusu çimen ve çamur tükürdü. "Suçlamalarımı geri çekiyorum."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

O andan sonra Dunk, kendi gücü ile mi yoksa birilerinin yardımları ile mi turnuva alanından uzaklaşmıştı emin değildi. Vücudunun her yanı ağrıyordu. Bazı yerleri ise diğerlerinden daha fazla. *Şimdi gerçekten bir şövalye miyim?* diye merak ettiğini hatırladı. *Şampiyon mu oldum?*

Üzerindeki bacak ve boğaz zırhını çıkarmak için Egg ile Raymun ona yardım etti, hatta Çelik Pate bile. Dunk onlara uzaklaşmalarını söylemeyecek kadar kendini sersemlemiş hissediyordu. Etrafta sadece eller, parmaklar, sesler vardı. Söylenen kişi Pate'di kesinlikle, Dunk biliyordu. "Zırhıma ne yapmış baksana," dedi. "Tamamen yamulmuş çukurlaşmış, çizilmiş. Sana diyorum niye uğraşıyoruz ki? Korkarım ki zırhı kesip öyle çıkarmam gerekecek."

"Raymun," dedi Dunk acele ile arkadaşının eline yapışarak. "Ötekiler. Onlar nasıllar? Bilmek zorundaydı. "Hiç ölen oldu mu?"

"Beesbury," dedi Raymun. "İlk saldırı da Duskendaleli Donnel tarafından katledildi. Sör Humfrey de ciddi şekilde yaralandı. Geri kalanımız biraz hırpalanmış ve kanlı halde ancak sadece o kadar. Senin dışında."

"Ya onlar? Suçlayanlar?"

"Kral Korumalarından Sör Wylde baygın bir şekilde meydandan dışarı taşındı ve sanırım ben kuzenimin birkaç kaburga kemiğini kırdım. En azından kırdığımı umuyorum."

"Ve Prens Daeron?" diye söyleyiverdi bir anda Dunk. "Yaşıyor mu?"

"Sör Robyn onu atından düşürdükten sonra düştüğü yere yığılıp kaldı. Bir ayağı kırılmış olabilir. Atı bilinçsizce alanda koşarken Daeron'un üzerinden geçmişti."

Sersemlemiş ve kafası karışmış bir haldeydi ancak büyük bir rahatlama hissetti bedeninde Dunk. "Rüyası gerçekleşmedi demek. Ölü ejderha. Tabi Aerion ölmediyse. Ölmedi değil mi?"

"Hayır," dedi Egg. "Hayatını sen bağışladın. Hatırlamıyor musun?"

"Sanırım." Dövüş ile ilgili anıları daha şimdiden karmaşık ve puslu hale gelmişti. "Bazen sarhoşmuşum gibi geliyor. Sonrasında ise öyle bir acıyor ki ölüyormuşum gibi."

Onu sırt üstü yere yatırıp konuşmaya başladılar, Dunk öfkeli gri gökyüzüne gözlerini dikmişken. Hala sabahmış gibi görünüyordu. Dunk dövüşün ne kadar sürdüğünü merak etti.

"Tanrılar adına, mızrağın ucu zırhın zincirlerini ta etinin içine kadar işlemesine neden olmuş," dediğini duydu Raymun'ın. "Kangren olacak eğer..."

"Onu sarhoş edip yaraya kızgın yağ dökmek gerek," diye önerdi birisi. "Üstatlar böyle yaralarda yağ kullanır."

"Şarap." Dedi içinde kof metalik tını olan bir ses. "*Yağ değil.* Yağ onu öldürür. Kızgın şarap lazım. Kardeşimin tedavisi bittikten sonra Üstat Yormwell'i onunla ilgilenmesi için buraya göndereceğim."

Üzerindeki siyah zırhı birçok yerinden darbe alıp ezilmiş olan uzun boylu bir şövalye Dunk'ın başına dikildi. *Prens Baelor.* Miğferinin üzerindeki kızıl ejderhanın bir başı, kanatları ve kuyruğunun büyük bir kısmı kopmuştu. "Majesteleri," dedi Dunk. "Sizin hizmetinizdeyim. Lütfen. Hizmetinizdeyim."

"Hizmetimdesin." Kara şövalye dengesini sağlayabilmek için elini Raymun'ın omzuna koydu. "İyi kişilere ihtiyacım var Sör Duncan. Diyarın iyi kişilere..." Prens, ağzından çıkan kelimeleri garip bir şekilde yuvarlıyordu. Belki de dilini ısırmıştı.

Dunk çok yorgundu. Uyanık kalması onun için çok zordu ama "Hizmetinizdeyim," diye mırıldandı bir kez daha.

Prens başını yavaşça bir yandan diğer yana salladı. "Sör Raymun… miğferim... rica etsem yardımcı… Siperlik... siperliğim çatladı, ve parmaklarım... parmaklarımı hissedemiyorum..."

"Hemen, Majesteleri." Raymun prensin miğferini iki eliyle sıkıca tuttu ve homurdandı. "Dostum Pate, yardım edersen..."

Çelik Pate, oraya doğru bir tabure sürükledi. "Arka taraftan çatlamış Majesteleri, Sol tarafınıza doğru. Boğaz zırhınızı ezmiş. Böyle bir darbeyi savuşturduğuna göre çok kaliteli bir çelik bu."

"Kardeşimin topuzu büyük ihtimalle," dedi Baelor kalın bir sesle. "Kardeşim güçlüdür." Bir an irkildi. "Bu... biraz garip hisset... Ben..."

"İşte çıktı." Pate eğilmiş miğferi kaldırıp kenara koydu. "Tanrılar aşkına. *Tanrılar aşkına, Tanrılar yardım edin...*"

Dunk miğferden kanlı ve ıslak bir şeyin düştüğünü gördü. Birisi yüksek sesle çığlık atıyordu. Korkunç bir çığlık. Kasvetli gri gökyüzünün altında, siyah zırhlı uzun prens kafatasının yarısı kayıp bir şekilde sallandı. Dunk prensin kafasındaki kırmızı kanı ve parlayan kemiği görebiliyordu ve onlarla birlikte mavimsi gri bir et yığınını da. Garip ve donuk bir bakış geçti Baelor Kırıkmızrak'ın yüzünden, tıpkı güneşin önünden geçen bulutlar gibi. Prens elini kaldırdı ve yavaşça iki parmağı ile başının arkasına dokundu. Sonra ise düştü.

Dunk prensi yakaladı. " Kalk," dedi ona tıpkı Yıldırım'a dediği gibi. "Ayağa kalk, ayağa kalk." Ancak sonra gözleri karardı ve prens ayağa kalkmadı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Westeros'un, Yedi Krallık'ın Demir Tahtı'nın varisi, Diyarın Koruyucusu, Kral Eli ve Ejderha Kayası Prensi Targaryen Hanesinden Baelor, Midye geçidi nehrinin kuzey sahilindeki Ashford Kalesi'nin avlusunda ateşe sunuluyordu. Diğer büyük haneler, ölülerini kara toprağa verir ya da soğuk yeşil sulara boğarlardı ancak Targaryenlar ejder kanındandı ve onların sonları ateşle yazılmıştı.

Yaşıtları arasındaki en iyi şövalye ve kimilerine göre elinde kılıcı ve üzerinde zırhı ile karanlıkla yüzleşecek olan kişiydi. Prensin soylu babasının bu dileği kabul olmuş gibiydi en sonunda, üstelik İkinci Daeron'un pek savaş yanlısı bir karaktere sahip olmamasına rağmen. Dunk Baelor'un naaşının yanında geldi. Prensin üzerinde göğsünde kırmızı ipliklerle üç başlı ejderha işlemiş, siyah kadife deri bir zırh vardı. Boynunda ise ağırca bir altın kolye. Kılıcı yanı başına koyulmuştu ve başında bir miğfer, altından bir miğfer vardı. Miğferin siperliği insanlar prensin yüzünü görebilsin diye açık bırakılmıştı.

Genç Prens Valarr, babasının naaşının yanında nöbet tutuyor gibiydi. Babasının, daha kısa, daha ince ve daha yakışıklı bir kopyası gibiydi ve Baelor'u kraliyet mensubundan çok normal biri gibi gösteren iki kere kırılmış bir buruna da sahip değildi. Valarr'ın saçı kahverengiydi ancak saçının arasından bir tutam gümüşümsü sarı saç geçiyordu. Bu durum Dunk'a Aerion'ı hatırlattı. Ancak bunun doğru olmadığını biliyordu. Egg'in saçları yeniden uzuyordu ve saçları en az kardeşininki kadar parlak renkteydi. Ancak Egg, bir prense göre yeterince alçakgönüllüydü.

Teşekkürler ile süslü garip bir baş sağlığı dilemek için prensin yanında durdu ancak Prens Valarr, soğuk mavi renkte parlayan gözlerini Dunk'a dikip, "Babam henüz otuz dokuz yaşındaydı. Onun kaderinde büyük bir kral olmak vardı, Ejder Argon'dan sonraki en büyük kral. Tanrılar neden onu yanlarına alıp seni bıraktılar?" dedi. Başını sallayarak, "Gidin buradan Sör Duncan, Kaybolun…"

Bir şey söyleyemeyen Dunk, topallayarak kaleden ayrıldı ve yeşil havuzun oradaki kampa doğru yürüdü. Üstatlar ve onların kızgın şarapları iyi iş çıkarmışlar, Dunk'ın yaraları temiz bir şekilde kapanmaya başlamıştı ancak sol kolundan meme ucuna kadar derin bir yara izi bırakarak. Yara izini her gördüğünde Dunk'ın aklına Baelor geliyordu. *Beni bir kere kılıcı ile bir kere de sözü ile kurtardı. Üstelik ölü bir adam olarak ayakta duruyor iken.* Gezici bir şövalyenin hayatta kalıp, harika bir prensin öldüğü bir dünya anlamsızdı. Dunk karaağacının altına oturup suratsızca ayağına baktı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün kampına dört tane kraliyet üniformalı muhafız geldiğinde, Dunk muhafızların kendisini öldürmek için geldiklerinden emindi. Kılıcına uzanıp kullanamayacak kadar güçsüzdü o yüzden sırtını karaağaca dayayıp onları bekledi.

"Prensimiz sizinle özel bir konuşma yapmak istiyor."

"Hangi prens?" diye sordu Dunk ihtiyatlı bir şekilde.

"Bu prens," dedi kaba bir ses muhafızların lideri cevap veremeden. Maekar Targaryen karaağacın arka tarafından çıkıp ona doğru yürüdü.

Dunk yavaşça ayağa kalktı. *Bu sefer ne istiyor benden?*

Maekar eli ile işaret yaptı ve muhafızlar geldikleri gibi ani bir şekilde ortadan kayboldular. Prens, Dunk'a uzunca bir süre gözlerini dikti ve sonra arkasını dönüp havuzun yanı başına gidip sudan yansıyan görüntüsüne baktı. "Aerion'ı Lys'e gönderdim," dedi aniden. "Özgür Şehirler'de geçireceği birkaç yıl ona iyi gelebilir."

Dunk daha önce hiç Özgür Şehirler'e gitmemişti o yüzden ne diyeceğini bilemedi. Aerion'ın Yedi Krallık'tan ayrılmasıdan dolayı memnun olmuştu ve asla geri dönmemesini umuyordu fakat böyle bir şeyi Aerion'ın babasına söyleyemezdi. Sessiz bir şekilde bekledi.

Prens Maekar yüzünü Dunk'a döndü. "Bazı kimseler kardeşimi öldürmeyi arzuladığımı söylüyor. Tanrılar şahit ki bu bir yalan, ancak bu dedikoduları ölene kadar duyacağım. Ve doğru ölümcül darbeyi benim topuzumdan aldı bundan hiç şüphem yok. Benden başka diğer üç Kral Koruması ile dövüşmüştü ve onlar da ettikleri yeminlerden ötürü kendilerini korumak dışında bir şey yapmadılar. Yani darbeyi ben vurdum. Tuhaf ama kardeşimin kafatasını çatlatan darbeyi indirdiğimi hatırlamıyorum. Bu lanet mi yoksa bir lütuf mu? Sanırım ikisi de."

Dunk'a bakış şekliyle, Prens bir cevap bekliyor gibiydi. "Bu konuda bir şey diyemem Majesteleri." Aslında Prens Maekar'dan nefret etmeliydi ancak garip bir şekilde içten içe onun acısını anlıyor gibiydi.

"Topuzu siz salladınız lordum ancak benim yanımda dövüştüğü için salladınız. Yani sizin onun ölümünden sorumlu olduğunuz kadar ben de sorumluyum."

"Öyle," dedi prens. "Dedikoduları sen de duyacaksın. Kral yaşlandı. Öldüğünde tahta babası yerine Valarr çıkacak. Ne zaman bir savaş kaybedilse, ne zaman ekinler verimsiz olsa soytarılar çıkıp, 'Baelor bunların olmasına izin vermezdi ancak onu bir gezici şövalye öldürdü,' diyecek."

Dunk bunun doğru olduğunu biliyordu. "Eğer dövüşle yargılanmayı seçmeseydim, elimi ve ayağımı kesecektiniz. Bazen şu ağacın altına oturup ayağıma bakıyorum ve neden onlara kıyamadığımı soruyorum. Benim bir ayağım nasıl bir prensin yaşamına denk değerde olabilir? Ve ölen diğerleri de, Humfreyler, onlar da iyi insanlardı." Sör Humfrey Hardyng daha dün gece yaralarına yenik düşmüştü.

"Peki ya ağaç sana ne cevap veriyor?"

"Cevap vermiyor. Ancak ihtiyar, Sör Arlan her gün, gün batımında 'Ve kim bilir yarın bize neler gösterecek,' derdi. Bizim bildiğimizden daha fazla bir şey bilmezdi. Şey, belki bazı yarınlar ayağımın işime yarayacağı günler getirebilir, ancak ayağımın, *diyarın* bir prensinin yaşamından daha önemli olduğu bir gün getirebilir mi?"

Maekar uzunca düşündü ve dişlerini sıkışı gümüşümsü sakalları ile birlikte yüzünün kare gibi görünmesine yol açtı. "Pek de mümkün değil," dedi sertçe. "Diyarda yeterince gezici şövalye var ve hepsinin de ayakları yerli yerinde."

"Eğer Majestelerinin daha iyi bir cevabı var ise duymak isterim."

Maekar kaşlarını çattı. "Belki de tanrıların acı bir şaka anlayışı vardır. Belki de tanrı diye bir şey yoktur. Ya da bu olanlar hiçbir anlam taşımıyordur. Yüce Septon'a bunu sordum ancak en son gittiğimde bana tanrıların işleyişini hiçbir insanın tam anlamı ile anlayamayacağını söyledi. Belki de bir ağacın altında uyumaya başlamalıdır." Prens yüzünü buruşturdu. "En küçük oğlumun size karşı derin bir ilgisi var sör. Yaverlik yapma vakti geldi ancak bana sizden başka hiçbir şövalyenin yaveri olmayı istemediğini söyledi. Sizin de bildiğiniz üzere asi bir karakteri var. Onu yaveriniz olarak yanına alır mısınız?"

"Ben mi?" Dunk ağzını açıp kapadı, sonra tekrar açtı. "Egg... Aegon yani, o iyi bir delikanlı ancak, Majesteleri, beni onurlandırıyorsunuz farkındayım lakin… ben sadece bir gezici şövalyeyim."

"Bunu değiştirebiliriz," dedi Maekar. "Aegon benim kalem olan Yaz Kalesi'ne dönecek. Arzu ederseniz orada size de bir yer ayrılacak. Benim haneme bağlı bir şövalyelik ile birlikte. Kılıcınızı benim için kullanacağınıza yemin edeceksiniz ve Aegon sizin yaverliğinizi yapacak. Siz oğlumu eğitirken, benim Savaş Üstadım da sizin eğitiminizi tamamlayacak." Prens Dunk'a kurnazca bir bakış attı. "Sör Arlan elbette sizin için elinden geleni yapmıştır hiç şüphesiz lakin, sizin öğreneceğiniz daha çok şey var."

"Biliyorum lordum." Dunk Prense baktı. Yeşil çimlerin ve otların, uzun karaağacın ortasında, güneş vuran havuzun üzerinde küçük dalgalar dans ediyordu. Bir yusufçuk suyun üzerinden geçiyordu, belki de aynı yusufçuk. *Ne olacak Dunk?* diye sordu kendine. *Yusufçuklar mı ejderhalar mı?* Birkaç gün önce tek seferde cevaplayabilirdi bu soruyu. En büyük hayali buydu, ancak şuan elinde tuttuğu olasılık Dunk'ı korkutuyordu. "Prens Baelor ölmeden hemen önce, onun hizmetine girmek için yemin ettim."

"Aşırı güven dolu bir hareket," dedi Maekar. "O ne dedi?"

"Diyarın iyi kişilere ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Bu doğru. Ne olmuş?"

"Oğlunuzu yaverim olarak yanıma alacağım Majesteleri, ancak Yaz Kalesi'nde değil. Bir iki seneliğine değil. Yeterli sayıda kale görmüş bana göre. Çocuğu eğer benimle birlikte yollara düşer ise yanıma alırım." Parmağını Kestane'ye doğru uzatarak, "Benim atıma binecek, benim eski pelerinimi takacak, zırhımı temiz tutup kılıcımı bileyecek. Birlikte hanlarda ve ahırlarda, bazen toprak sahibi şövalyelerin veya daha düşük lordların salonlarında ve gerekirse ağaçların altında uyuyacağız."

Prens Maekar Dunk'a az önce duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. "Dövüş aklını kaybetmene mi neden oldu be adam? Aegon diyarın bir prensidir. Ejder kanındandır. Prensler hendeklerde uyuyup kurutulmuş et yemezler." Dunk'ın tereddüt içinde olduğunu gördü. "Bana söylemekten korktuğun şey nedir? İçinden geçen her neyse söyle, sör."

"İddiaya girerim ki Daeron hiç bir hendekte uyumamıştır," dedi Dunk yavaşça. "ve Aerion'ın hayatı boyunca yediği etler her zaman kalın, orta pişmiş ve kanlı olmuştur."

Yaz Kalesi Prensi Maekar Targaryen, Kenar Mahalleden Dunk'a uzun süre gözlerini dikip baktı. Çenesi gümüşümsü sakalının altında durmadan çalışıyordu. Sonunda tek kelime etmeden arkasını dönüp uzaklaştı. Dunk prensin adamları ile birlikte atlarıyla yol aldığını işitti. Ve gittiklerine etrafta suyun üzerinde kayarak giden yusufçuğun kanatlarından çıkan belli belirsiz sesler dışında başka bir ses yoktu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün güneşin doğuşu ile birlikte çocuk çıkageldi. Üzerine eski bir bot, kahverengi bir pantolon ile yün gömlek ve eski püskü bir seyahat pelerini vardı. "Lord babam sana hizmet etmemi söyledi."

"Hizmet etmemi söyledi, Sör," diye hatırlattı ona Dunk. "Hizmete atların eyerlerini yerleştirerek başlayabilirsin. Kestane senindir, ona iyi davran. Ayrıca seni ben koymadığım müddetçe Yıldırım'ın üzerinde görmek istemiyorum."

Egg eyerleri almaya giderken, "Nereye gidiyoruz sör?" dedi.

Dunk bir saniyeliğine düşündü. "Kızıl Dağların ötesine hiç geçmemiştim. Dorne'a doğru şöyle bir bakmaya ne dersin?"

Egg sırıttı. "Güzel kukla şovları varmış diye duymuştum."

DİZİN

1. İngilizce'de 'dragonfly' yani 'ejdersineği' demek.
2. İngilizce'de yumurta demek.
3. Yediler inancında bir tanrı.
4. Yediler inancında bir tanrı.